

3



JPL



C12059

# தனிதல்

த.கலாமணி









080



செவ்வாய்

நகராட்சிப் பள்ளி



2018

நகராட்சிப் பள்ளி

தெளிதல் (பத்துறை சார் கட்டுரைகள்/ ஆசிரியர்: த.கலாமணி/ முதற்பதிப்பு: 2016 மார்ச்சு/ பதிப்புரிமை: திருமதி கு.கலாமணி/ வெளியீடு: ஜீவநதி, கலைஅகம், அல்வாய்/ பக்கம்:116/ அட்டைப்படம்: க.பரணீதரன்/ அச்சு: பரணீ அச்சகம், நெல்லியடி/ விலை:280/-

ISBN : 978-955-4676-50-3

ஜீவநதி வெளியீடு : 64

## முன்னுரை

பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் நான் எழுதிய கட்டுரைகளிலிருந்து பத்துக் கட்டுரைகளைத் தெரிந்தெடுத்து ஒரு நூலாக வெளியிட வேண்டும் என்ற தனது விருப்பத்தை என் மகன் பரணீதரன் தெரிவித்தபோது, “பார்க்கலாம்” என்று மட்டும் தான் குறிப்பிட்டேன். ஆனால் ஒரு சிலநாட்களிலேயே எனது கட்டுரைகளின் தலைப்புகள் அடங்கிய பட்டியலொன்றைத் தந்து, தான் வெளியிடவுள்ள நூலுக்கான கட்டுரைகளை அடையாளப்படுத்தித் தந்தார். அவரின் தெரிவுகள் எனக்குத் திருப்தி யளித்தமையால் அவற்றையே தொகுக்கலாம் எனக் கூறினேன். ஒரு வாரத்தின் முன்னர் தான் எனது மூன்று நூல்களின் வெளியீடு 13.12.2016 அன்று நடைபெற இருப்பதாக பரணீதரன் குறிப்பிட்டபோது, “ஜீவநதி” யின் ஆசிரியராக இருக்கும் அவரின் வேகத்தை அறிந்தவன் என்ற வகையில், அதிர்ச்சியடையாதிருந்தேன். இன்று இந்நூலுக்கான சரவை பார்க்கும் பிரதியைக் கையில் தந்து, முன்னுரையையும்

எழுதித் தருமாறு கேட்டபோது, ஒருசில நிமிடங்களிலேயே இம்முன்னுரையை எழுதி முடிக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்தின் அடிப்படையில் இதனைச் சுருக்கமாகவே எழுதுவதாகத் தீர்மானித்தேன்.

இத்தொகுப்பு நூலிலுள்ள கட்டுரைகள் யாவும் ஆராய்வின்(inquiry) அடிப்படையில் வெவ்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் எழுதப்பட்டவையாகும். ஆனால், அவை ஒவ்வொன்றிலும் ஆராய்வின் அடிப்படைக்கான விவகாரம்(issue) ஒன்றுள்ளமையை வாசகர்களாகிய நீங்கள் உணர்ந்து கொள்வீர்கள். இவ்விவகாரங்கள் ஒவ்வொன்றும் கட்டுரை எழுதப்பட்ட துறை சார்ந்து முக்கியமானவையும் தெளிவுபடுத்தப்பட வேண்டியனவும் ஆகும் “ஸ்பெஷல் நாடகம்: சில சிந்தனைகள்” என்றகட்டுரை சர்வதேச எழுத்தாளர் மாநாட்டிலும், “யாழ் மாவட்ட இலக்கியங்களில் பின்நவீனத்துவத்தின் தாக்கம்” என்ற கட்டுரை வடமாகாண கல்வி, கலாசார இளைஞர் விவகார அமைச்சு நடத்திய இலக்கிய ஆய்வரங்கிலும் படிக்கப்பட்டவை. ஏனையவை சஞ்சிகைகளிலும், சிறப்பு மலர்களிலும் வெளியானவை.

இக்கட்டுரைகள் சில விவகாரங்கள் தொடர்பான விளக்கங்களை முன்வைத்து தெளிவை ஏற்படுத்த விழைவதனால் “தெளிதல்” என்ற பெயரில் இந்நூல் வெளி வருகின்றது. இந்நூல் உயர்கல்வி மாணவர்களுக்கும், ஆசிரியர் களுக்கும், பொதுநிலை வாசகர்களுக்கும் பயனுள்ளதாக அமையும் என்று நம்புகின்றேன்.

கலாநிதி த.கலாமணி

கலைஅகம்

அல்வாய்

2016.12.08



## பொருளடக்கம்

1. “மனதற்ற நிலை” வேண்டிய தாயுமானவர் சுவாமிகள்
2. உதித்தனன் உலகம் உய்ய
3. ஜப்பானிய ஹைக்கூ கவிதை மரபை விளங்கிக்கொள்ளல்
4. யாழ். மாவட்ட இலக்கியங்களில் பின் நவீனத்துவத்தின் தாக்கம்
5. ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் விடுதலைக்கான கல்வி:  
“போலோ பிறெய்றி”யின் சிந்தனைகள் பற்றிய சில குறிப்புகள்
6. முதியவர்களின் உளநலம்: பேசப்பட வேண்டிய  
பொருளொன்றுக்கான முகவுரை
7. விஞ்ஞானக் கல்வியும் மொழியும் : ஒரு முன்னோட்டம்
8. “என்பெஷல்” நாடகம் : சில சிந்தனைகள்
9. மண்ணில் நல்ல வண்ணம் வாழலாம்:  
வதிரி புவற்கரைப்பிள்ளையார்  
ஆயை விருத்தி பற்றிய ஒரு சமூகவியற் பார்வை
10. வடமராட்சி வடக்குப் பிரதேச இலக்கியப் பாரம்பரியம்:  
குறிப்பான ஆளுமைகளும் சில அவதானிப்புக்களும்



## “மனதற்ற நிலை”

### வேண்டிய தாயுமானவர் சுவாமிகள்

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் குறிப்பிடத் தக்க அடியார் வரிசையில் தனித்துவம் மிக்க ஒருவராக விளங்குபவர் தாயுமானவர். ஏனைய பக்தி அடியார்களிடம் காணப்படாத தனித்துவம் இவரிடம் காணப்பட்டமையை இவரின் பாடல்கள் மூலம் அறியலாம். தாயுமானவர் வாழ்ந்த காலம் ஏறத்தாழ 18 ஆம் நூற்றாண்டென்பர். இதே காலத்தில் தான் “வீரமா முனிவர்” தமிழில் கிறிஸ்தவ இலக்கியத்தை பரப்பினார்; “உமறுப்புலவர்” போன்ற இஸ்லாமியர்கள் இஸ்லாமியக் கொள்கைகளைப் பரப்பினர்; “பிள்ளைப்பெருமான்” வைணவ இலக்கியம் படைத்தார். இந்நேரம் தாயுமானவரோ தமிழில் சைவம் வளர்ந்தோங்க இலக்கியம் படைத்தார்.

இளமையிலே ஆன்மிக ஈடுபாடு கொண்டிருந்த தாயுமானவர், தந்தைக்குப் பின் தந்தைவழிக் கணக்கர் வேலையைத் தாம் ஏற்றுக்கொண்டு அதனைச் செம்மையாகச் செய்து வந்தார். அவவேளை, உலக நிலையாமைக் கருத்துகளால் கவரப்பட்டார். “அங்கிங்

கெனாதபடி எங்கும் பிரகாசமாய் ஆனந்த பூர்த்தியாகி” நின்ற பரம் பொருளை நினைந்து “சும்மா இருக்கத்” தலைப்பட்டார்.

தாயுமானவர் சுவாமிகளின் பாடல்களிலே “மனதற்ற நிலை”யை அவர் பரம்பொருளிடம் வேண்டுவதைக் காணலாம். மனம் என்ற வடசொல்லுக்கு நேரிடையான தமிழ்ப்பதம் உள்ளம் என்பதாகும். “உள்ளம் என்பது ஊக்கமுடைமை” என்பது அறிஞர் வாக்கு. பற்றுக் காணப்படும் போது தான் ஆர்வம் அல்லது ஊக்கமுடைமை தோன்றுகின்றது. எனவே. பற்றற்ற நிலையே “மனதற்ற நிலை” என்றாகிறது.

ஐம்பூதங்களின் நுட்பம் தன்மாத்திரைகள் எனப்படும். அவற்றை அறியும் ஐயறிவுக்கு ஐம்புலனென்ற பெயருண்டு. ஐயறிவாகிய ஐம்புலன்கள் வழியாக மனம் செல்லும் போது, அஃது உலகப்பற்றில் ஈடுபடும். உலகத்தை உயிர் ஆராய்வதற்கு மனமே கருவியாக உள்ளது. எல்லா விதமான நினைவுக்கும் மனம் இடமாக இருத்தலாலும், உலகிற் கண்டவற்றை மனம் தன்னிற் பதிவு செய்து மீண்டும் உயிர் அவற்றை நினைப்பதற்கு மனம் காரணமாக இருத்தலினாலும், மனதினைப் பெரியதொரு மாயாதத்துவமாகக் கருதி அதன் இயல்புகளை தாயுமானவர் விரிவாகப் பல செய்யுள்களில் கூறியுள்ளார்.

வாசனையாகிய முன்தொடர்ச்சி வயத்தால் மனம் உலகைப் பற்றும். அந்த மனத்தால் சொல் உண்டாகும். சொல்லின்படி தொழில் உண்டாகும். தொழிலாகிய வினையால் பிறப்பு, இறப்பு உண்டாகும். ஆதலால், அம்மனதைப் பற்றாமல் அது தன்னின் வேறாகிய மாயை என்னும் சடப் பொருள் என்று உயிர் கழித்து விடுமாயின், கண்டவெல்லாம் நிலையாத பொய்ப்பொருளென்பது நன்கு விளங்கும். இதனையே,

“.....அம்மனம் மாயை என்றிடிற் கண்டவெல்லாம்

ஆதரஞ் செயாப் பொய்யதற்கைய முண்டாமோ”

என தாயுமானவர் கூறுகிறார்.

மனம் எதனை விரும்பும், எதனை விரும்பாது என்று வரையறை செய்ய முடியாது. கிடையாத அல்லது அடையாத

பொருளை அது நாடிக்கொண்டே இருக்கிறது. அந்த நாட்ட மெல்லாம் அந்தப் பொருள் கிடைக்கும் வரைதான்; நாடிய பொருள் கைப்படும் வரைதான். அந்தப் பொருள் கிடைத்ததும், மனம் பேரானந்தம் அடையும் போலத் தோன்றும். ஆனால் அப்படி அந்தப் பொருள் கிடைத்துவிட்டால், பின்னரும் மனம் வேறெதையாவது நாடத்தொடங்கிவிடும். வெவ்வேறு கிளைகளிலே தாவித் திரியும் குரங்கிற்கு மனதை ஞானிகள் உவமிப்பது அதனாலே தான். மனதை ஒடுக்காது போன போக்கில் உலகத்தில் செல்ல விட்டால் குரங்கு போல மனம் எங்குந் தாவிச்சென்று அறிவுடைப் பொருளாகிய உயிருக்குப் பலவகையான இன்னல்களை விளைவித்து அதனைச் சீர்குலைக்கும் என்பதை உணர்த்தவே தாயுமானவர்,

“மனமான வானரக் கைம்மாயைகாமல்

எனை ஆளடிகள் அடியெய்து நாளெந்நாளோ?”

என்று மனமெனுங் குரங்கின் கையிலகப்பட்ட மாலையாகத் தம்மை உவமித்தார்.

இதே போன்று,

“கொள்ளித் தேள் கொட்டிக் குதிக்கின்ற பேய்க்குரங்காய்  
கள்ள மனந் துள்ளுவதென் கண்டாய் பராபரமே”

என்றும்,

“காடுங்கரையும் மனக்குரங்கு கால்விட்டோட அதன் பிறகே  
ஓடுந்தொழிலாற் பயனுளதோ”

என்றும்,

“குணமிலா மனமெனும் பேய்க் குரங்கின் பின்னே  
மாறாத கவலையுடன் சுழல என்னை வைத்தனையே”

என்றும் மனதை குரங்கிற்கு ஒப்பிட்டுக் கூறுவது உலகப் பற்றின் வழியே மனம் அலைந்து திரிவதைக் காட்டவே ஆகும். மனமானது ஜம்புலன்களின் வழியே செல்லாது உலகத்தோடு கலந்துள்ள முதல்வன்பாற் சென்றால் திருத்தமடையும் என்று கண்டு,

“வேட்டைப் புலையர் மேவாத வண்ண மனக்  
காட்டைத் திருத்திக் கரைகாண்பதெந் நாளோ”

03/த.கவாமணி

என்று தாயுமானவர் குறிப்பிடுவது இங்கு நோக்கத்தக்கது.

பூமி முழுவதிலும் தம் ஆணை செலுத்த உரிமை பெற்றவர், கடல் மீதிலும் தம் ஆணையைச் செலுத்த முயலுவர். குபேரனுக்கு நிகரான செல்வம் படைத்தவரும், இரசவாத வித்தை செய்து செல்வத்தைப் பெருக்குவதிலேயே கண்ணா யிருப்பர். நீண்ட காலம் உலகில் வாழ்க்கிடைத்தவரும் கூட இன்னும் தொடர்ந்து வாழ்வதற்காகக் காயகற்பந்தேடி அலைந்து, அது கிடைக்காவிடின் மனம் வருந்துவர். ஆனால், உலக வாழ்க்கை, பசியைத் தீர்ப்பதற்காக உண்பதும் உறங்குவது மாகவே கழிகிறது. எனவே, “உள்ளது போதும், அவாவினை இல்லாமற் செய்துவிடு” என்று ஓடுகிறது, தாயுமானவர் சிந்தனை. “போது மென்ற மனமே பொன் செயுமருந்து” என்ற கொள்கை ஒருவித மன ஆறுதலைக் கொடுக்கவல்லதே. ஆனால், பரிபூரணானந்தத்தை விழையும் தாயுமானவர்,

“பாசக் கடற்குளே வீழாமல் மனதற்ற

பரிசுத்த நிலையையருள்வாய்”

என்று, அளவிலா ஆசையை அறுக்க முயல்கிறார்.

பற்றுத் துன்பந் தருமென்பது சமண, பௌத்த மதங்களின் அடிப்படைக் கொள்கையாகவும் இந்து சமயத்தில் ஒரு முக்கிய கொள்கையாகவும் இருக்கிறது. தாயுமானவரும் உலகப் பற்றில்லாமையைத் தான் நாடுகிறார். அவர், உலகப்பற்றில் லாமையை வேண்டுவதையும் பற்றற்றானிடம் பற்றுவைக்க நாடுவதையும் அவர் பாடல்வரிகளிலேயே காணமுடியும். இதனை,

“பாராசை யற்றிறையைப் பற்றற நான் பற்றி நின்ற

பூராயமெல்லாம் புகன்று வை பைங்கிளியே”

என்றும்,

“வன்பொன்று நீங்கா மனதிற்ப் ப மாறாப்பேர்

அன்பொன்றும் போதும் எனக்கையா பராபரமே”

என்றும் தாயுமானவர் உணர்த்துவார். ஆனால் உலகப் பற்றுத்து, மனதற்ற நிலையிலும் பற்றற்றானிடம் பற்று வைத்தால் மட்டும்

பற்று இன்பத்தைத் தந்து விடாது. உலகப் பொருட்களில் பற்றுவைப்பவருக்கும் மனதற்ற நிலையில் பற்றற்றானாகிய பரிபூரணானந்தத்தை நாடுபவருக்கும் இடையே உள்ள வேறுபாடு, வெவ்வேறு பொருளுக்காக ஏங்குவதே போலப்படுகிறது. இந்த ஏக்கம் தாயுமானவரிடத்தும் வெளிப்படுவதை,

“பற்றினதைப் பற்றுமெந்தாய் பற்றுவிட்டாற் கேவலத்தில்  
உற்றுவிடும் நெஞ்சமுனை ஒன்றி நிற்பதெப்படியோ”

என்ற பாடல் சுட்டும்.

பற்றற்ற நிலையை வேண்டும் தாயுமானவர் “சும்மா இருத்தல்” என்ற நிலையை வேண்டுவதைப் பல பாடல்களில் காணலாம். “சும்மா இரு” என்பதும் “பற்றற்ற நிலை” என்பதும் நெருங்கிய தொடர்புள்ளன. “சும்மா இரு” என்பது மனம், வாக்கு, காயம் என்னும் மூன்றுக்கும் உரியதாயின் “பற்றற்ற நிலை” என்பது “சும்மா இரு” என்பதன் ஓர் அம்சமாகும். “சும்மா இருத்தல்” எனும் நிலையை,

“சொல்லும் பொருளுமற்றுச் சும்மா இருப்பதற்கே  
அல்லும் பகலுமெனக் காசை பராபரமே”

என்று தாயுமானவர் விளம்புகிறார். “சும்மா இரு” என்பது செயலற்ற நிலையையும் சொல்லற்ற நிலையையும் குறிக்குமெனக் கொண்டால், பற்றற்ற நிலையின் காரியமே சும்மா இருத்தலாக முடியும். இதனையே அவர்,

“பற்றொழிந்து சிந்தைப்பதைப் பொழிந்து தானே தான்  
அற்றிருப்பதென்றைக் கமைப்பாய் பராபரமே”

என்று குறிப்பிடுகிறார்.

“மனம் போல வாழ்வு” என்பது ஒரு முதுமொழி. இது ஓரளவு உண்மை என்பதை இன்றைய உளநூலாரும் உறுதி செய்கின்றனர். “ஓடும் செம்பொன்னும் ஒக்க” நோக்குபவர்கள் ஞானிகள். அத்தகைய ஞானிகளை இலட்சியப் புருஷர்களாகவும் அவர்களது கருத்துக்களை இலட்சியங்களாகவும் கருதுவது இந்து சமயம். தமது சொந்த உடலில் வெறுப்பு - சூழவுள்ள உலகில் வெறுப்பு - இளமைத்துடிப்பில் வெறுப்பு தம்முடைய

உள்ளத்தைப் பற்றிய அவநம்பிக்கை - இவை முதலாகிய காரணங்களால், உலக வாழ்க்கையை நரகமெனக்கொண்டு அங்கிருந்து வெளியேறி, பரமுத்தியாகிய சாயுச்சிய முத்தியைப் பெறுவதற்குத் துடிக்கும் ஞானியருள் ஒருவர், தாயுமானவர். பற்றற்ற நிலையை நாடும் தாயுமானவர்,

“அந்தக் கரணம் அடங்கத் துறப்பதுவே  
எந்தத் துறவினும் நன்றெந்தாய் பராபரமே”

என்று மனம் முதலான அந்தக் கரணங்கள் யாவும் சேடிப்பின்றி அடங்குமாறு துறவு பூண்பதுவே மிக மேலான துறவெனக் கொள்கின்றார். இத்துறவு நிலை நிட்டை மூலம் கைகூடுமென உணர்ந்த அவர்,

“நேச நிருவிகற்ப நிட்டையல்லால் உன்னடிமைக்  
காசையுண்டோ நீயறியாதன்றோ பராபரமே”

என்று கூறியதோடல்லாமல், தன் இறுதிக்காலத்திலே,

“சும்மா இருக்கச் சுகம் உதயமாகுமே  
இம்மாய யோகம் இனியேனடா”

என்று, யோகக்கலையையும் விட்டு விட்டு, “ஏதும் ஒன்றறச் சும்மா இருக்கும் இருப்பில்” நிட்டையிலே நீண்ட பொழுதைக் கழித்தார். அவ்வாறாக, தோப்பொன்றில் நீண்ட நாட்களாக நிட்டையுற்றிருந்த வேளையில், சருகில் பற்றிய தீ அவர் தேகத்தில் மூண்டு அவர் சமாதி எய்தினார்.

தாயுமான சுவாமிகள் இவ்வுலகப் பற்றறுக்க விரும்பிய நிலையில், “மனதற்ற நிலை”யை அவர் வேண்டுவதை அவர் பாடல்களிலே காணலாம். ஆனால், அவரின் “மனதற்ற நிலை” என்பது உலகப்பற்றை அறுத்து, பரிபூரணானந்தத்தை விழையும் நிலையாகவே காணப்படுகின்றது.



## உதித்தனன் உகைம் உய்ய

உலகியல் வாழ்வை நெறிப்படுத்துவது அறிவு. இது, அருளியல் அனுபவம் பெற்று இவ்வுலகில் வாழ்ந்த அனுபூதிமான்களின் அருட்கொடையால் விளைந்தது. உலகம், உயிர் இறைவன் என்ற முப்பொருள்களையும் முறையாக உணர்ந்த நம் முன்னோர்கள் உயிர் வாழ உணர்த்திய தத்துவங்கள் அநேகம்.

உலகின் அனைத்து நன்மை, தீமை களுக்கும் வினைகளே காரணம். எமது வாழ்வு அர்த்தம் பெறவேண்டுமெனில், அறத்தின் வழி நின்று தர்மம் பிசகாது எமது வாழ்க்கையை நடத்த வேண்டும். இறையுண்மையை அறியும் நாட்டம் கொள்ள வேண்டும்.

இறையுண்மையை அறியும் நாட்டத் திற்கு ஆதாரமாய் அமைவது வழிபாடு. இறைவன் இத்தகையன், இந் நிறத்தன் என்று எழுதிக் காட்டொணாதவன். எனினும், இறை வழிபாட்டின் முதற்படி உருவ வழி பாடே. ஒரு நாமம், ஒருருவம் ஒன்றுமிலார்க்கு ஆயிரம் திரு நாமம் சொல்லிப் பாடிப் பரவும் முறையே உருவ வழிபாடு.

120599

இறைவன் திருவுருவை வெவ்வேறு வடிவங்களில் காணப்பெற்ற அருளாளர்கள் அவ்வடிவங்களின் சிறப்புகளை எல்லாம் திருமுறைப் பாடல்களில் எடுத்தியம்பினர். இப் பாடல்களில் அருளனுபவங்கள் வெளிப்பட்டன. திருவருள் நாட்டம் விளைவிக்கும் பயன்கள் உரைக்கப்பட்டன. உயிர் ஒழுக்கம் தரும் விழுப்பத்திற்கு இறைவழிபாட்டின் இன்றியமையாமையும், தேவையும் உணர்த்தப்பட்டன.

உலகியல் வாழ்வின் உண்மைகளை சற்குருவின் மூலமே அறிந்து கொள்ள முடியும். இறைவனே சற்குரு மூர்த்தம் கொண்டு திருமுறை ஆசிரியர்களினூடாகத் திருமுறைகளை அருளிச் செய்தான் என்பர். பன்னிரு திருமுறைகளாக வகுக்கப் பட்ட பாடநூல்களின் முழுமுதற் கடவுளாகக் கொள்ளப்படுபவர் சிவன் ஆவார்.

சிவனிலிருந்து வேறாகாத சக்தியாகப் போற்றப்படுபவர் முருகன். இவ்வுலகின் மீது இறைவன் கொண்ட கருணையினால் உதித்தவரே முருகன். இவர் “அருவமும் உருவமாகி அநாதியாய்ப் பலவாய் ஒன்றாய்ப் பிரமமாய் நின்ற சோதிப் பிழம்பு”. சிவ ஜோதியிலிருந்து வெளிப்பட்ட ஆறு பொறிகளே ஆறுமுக சுவாமி ஆயின. சிவபெருமானின் ஐந்து முகங்களோடு சக்தியின் முகமும் சேர்ந்து ஆறுமுகங்களாயிற்று. ஆறாவது முகம் அதோ முகம் எனப் பெயர் பெற்றது. அதோ முகமே சித்சக்தியாகிய ஆறாவது அறிவுக்குப் பொருளாவது.

முருகன் மூன்று சக்திகளை உடையவர். இச்சா சக்தி, கிரியா சக்தி, ஞானா சக்தி ஆகிய இம் மூன்றும் முறையே இகம், பரம், வீடு என்பவற்றைக் குறிப்பவை. இச்சா சக்தியின் வடிவமாக விளங்குபவர் வள்ளியம்மை. போகத்தை விழையும் விழைவாற்றலைக் குறிப்பதாய் இச்சா சக்தி வடிவம் உள்ளது. முருகனின் மற்றொரு வடிவமாக கிரியா சக்தியாய் விளங்குபவர் தெய்வயானை ஆவார். கிரியா சக்தி செயலாற்றலைக் குறிக்கும். முருகனின் மூன்றாவது சக்தியே ஞானாசக்தி. இச்சக்தியின் வடிவமாக விளங்குவது முருகன் திருக்கையில் உள்ள வேல் ஆகும். இது அறிவாற்றலைக் குறிக்கின்றது.

மொத்தத்தில், இன்றைய கல்விப் பொருளான அறிவு,

திறன், மனப்பாங்கு ஆகிய மூன்றையும் முருகனின் மூன்று சக்தி களும் குறிக்கின்றன. அறிவைக் குறிப்பதான வேலின் வடிவம் ஆழ்ந்த பொருளுடையது. ஆழமானதும், அகன்றதும், கூர்மையானதுமான அறிவாற்றலே அனைத்தையும் வெற்றி கொள்ள வல்லது என்பதை உணர்த்தவே வேலாயுதமானது நீண்ட தண்டு கொண்டு, அகன்று, கூரிய முனையுடையதாய் உள்ளது.

அஞ்ஞானத்தைப் போக்குவதே அல்லது வெல்வதே ஞானத்தின் தொழிற்பாடாகும். ஞானாக்கினியாக விளங்கு பவன் முருகன். முருகனைப் பஞ்சபூதத் தொடர்புடையவனாக முருகன் தோன்றிய வரலாறு காட்டும். சிவஜோதியிலிருந்து வெளிப் பட்ட ஆறு தீப்பொறிகள்வானிலேதோன்றியபோது இவை வாயுவால் சுமந்து வரப்பெற்று கங்கையில் விடப் பெற்று, பின் சரவணப் பொய்கையில் முருகனாக வளர்க்கப் பெற்றன. இவ்வகையில் முருகன் தோன்றுவதில் தீ, வான், வாயு, நீர், பூமி ஆகிய பஞ்சபூதங்கள் ஐந்தும் தத்தம் பணியை ஆற்றியுள்ளன.

அறிவாற்றலின் மேன்மையை உணர்த்தும் “முருகன்” எனும் தெய்வ வடிவின் பொருள் இன்றைய ஆசிரியர்களால் நன்கு உள்வாங்கப்பட வேண்டும். ஆசிரியன் ஒரு ஞான விளக்குப் போன்றவன். கல்வி எனும் அகிலத்தின் அணையாத ஜோதியின் ஞானக் கதிர்களைப் பிள்ளைகளிடத்தே செறிவுறச் செய்பவன் ஆசிரியனே. ஆசிரியன் சிறந்தவொரு வழிகாட்டி யாகத் திகழ வேண்டும். குருடன் குருடனுக்கு வழிகாட்டலும், யாசகன் யாசகனுக்கு விருந்திடலும் பொருந்தா என்பதால். தான் கற்பிக்கும் பொருள் குறித்த நிறைந்த அறிவு வேண்டற் பாலது.

ஆசிரியத் தொழிலுக்கு அடி அத்திவாரமாக அமைவது அறிவே. அறிவென்பது தெளிந்ததாக இருக்க வேண்டும். எந்த ஒரு தொழிலுக்கும் தொழில்சார் பொருளறிவு குறைவுபடின் அத் தொழில் சிறக்காது. இதனை உணர்த்தவும் கந்தபுராணத்திலே ஞானாசிரியனின் பொருளுணர்த்தும் கதையொன்று உள்ளது.

படைத்தல் தொழிலைப் புரிபவனான பிரமா, ஒரு சமயம் முருகனை சிறுவனெனக் கருதி அவரைவணங்காது சென்றார். அப்போது. பிரமாவின் அகந்தையை அடக்கத் திருவுளங் கொண்டமுருகன். பிரமாவை அழைத்து, அவர் புரியும் தொழிலை வினாவினார். படைத்தற் தொழிலைப்

புரிவதாகக் கூறிய பிரமாவிடம் அத் தொழிலின் ஆதாரமாக விளங்கும் “ஓம்” எனும் பிரணவ மந்திரத்தின் உட்பொருளைக் கூறுமாறு முருகன் கேட்டார். பிரமா “திருதிரு” என முழித்த போது, பிரமாவைத் தலையிற் குட்டிச் சிறை செய்து படைத்தல் தொழிலைத் தாமே புரிந்தார்.

பின்பு, தேவர்கள் வேண்ட, முருகனிடம் சென்று பிரமாவைச் சிறை மீட்ட சிவனார். பிரணவத்தின் பொருளை முருகனிடம் வினாவினார். மறைபொருளை அறிய வேண்டும் எனின், முறையாகப் போதனை அமைய வேண்டுமெனக் கூறிய முருகன் ஞானாசிரியனாக வீற்றிருந்து சிவனாரின் காதில் பிரணவத்தின் பொருளை ஒதினார். இதன் காரணமாகவே “தகப்பன் சாமி” என்றும். “சுவாமிநாதன்” என்றும் முருகன் போற்றப்படுகின்றார்.

இக்கதையின் தத்துவம் என்றும் ஆசிரியர்களால் விளங்கிக் கொள்ளப்பட வேண்டியது. இதனையே “சொல்லிய பாட்டின் பொருணர்ந்து சொல்லுவார்” என்ற சொற்றொடர் உணர்த்துகின்றது. தான் கற்பிக்கும் பொருள் குறித்த ஆழ்ந்த அறிவு மாத்திரமன்றி, குழந்தைகளின் நுண்ணறிவின் அமைப்பையும், அதன் முக்கியத்துவத்தையும் பகுத்துணர உதவக் கூடியதான உளவியல் அறிவும் இன்று ஆசிரியருக்கு இன்றியமையாததாகும். உளவியல் அறிவு பெற்ற ஆசிரியராலேயே பின்னடைவுள்ள பிள்ளைகளின் பிரச்சினைகளை உணர்ந்து பரிகாரம் மேற்கொள்ள முடியும். குழந்தையின் சிந்தனையிலும், செயலிலும் ஆக்கத்திறனை உருவாக்கி, குழந்தையின் முழுஆளுமையையும் வளர்ப்பதாக ஆசிரியப் பணி அமையும் போதே, ஆசிரியர் இறைபணி நின்றல்” எனும் ஒழுகலாற்றைச் சரியாக விளங்கிக் கொண்டவராகின்றார். அவ்வேளை, ஒரு சமூகத்தில் ஆசிரியரின் பொறுப்பு உணரப்பட்டு, அவர் வாழ் சமூகம் “ஆசிரியப் பணி”யின் மேன்மையைப் போற்றும்.

“உலகை உய்விக்கும் பணியை ஆற்றும் ஆசிரியர்கள் மேன்மையானவர்கள் என்பதை உணர்த்துவதே உதித்தனன் உலகம் உய்ய” என்று முருக வரலாறு கூறும் கந்தபுராண அடியின் சிறப்பாகும்.

## ஐப்பானிய ஹைக்கூ கவிதை மரபை விளங்கிக்கொள்ளல்

மொழி எவ்வளவுக்குப் பழமை யானதோ கவிதையும் அவ்வளவுக்குப் பழமை யானது என்பர். பொதுவாக, “தெளிவான ஓசை நயமும் பெரும்பாலும் இறுதியில் ஒலி இயைபும் கொண்ட அடிகளால் கட்டமைக்கப்பட்ட எழுத்துத் தொகுதியே கவிதை” என்ற பழைய மரபுவழிச் சிந்தனையிலிருந்து விடுபட்டு, புதுக்கவிதையும் கவிதையே என்ற நிறுவதல் இன்று நின்று நிலைத்துவிட்டது. எனவே, மரபுக் கவிதை, புதுக்கவிதை என்ற வரையறைகளுக்கு அப்பால் கவிதை எதனைச் சொல்ல விழைகின்றது என்பதே கவிதையின் தனித்துவமாகும். வெறும் ஓசை நயம் மாத்திரம் கொண்ட பாடல்கள் கவிதைகள் ஆகா.

கவிதைகள் காலத்தின் உயிரோட்டமான பதிவுகள் ஆகும். வாழ்வியல் அனுபவங்களையும் தரிசனங்களையும் கவிஞன் தனது கவிதைகளில் பதிவு செய்கின்றான். எனவே, கவிஞனின் எண்ணங்களையும் உணர்வுகளையும் பட்டறிவுத் தெறிப்புச் செய்யும் கண்ணாடியாக கவிதை விளங்குகிறது. ஆயின், உண்மை

||/த.கவாமணி

யில் கவிதை என்பது ஒரு தரிசன அனுபவத்தை வழங்க வேண்டும். அந்த அனுபவத்தை சொற் சிக்கனத்துடன் புதுமைப் புனைவாக மொழிதலே கவிதையின் பண்பாகும். நல்ல கவிதை நம்பிக்கை ஊட்ட வேண்டும்.

தமிழ்மொழி இரண்டாயிரம் ஆண்டுக்கும் மேற்பட்ட கவிதை வரலாற்றைக் கொண்டது. நீண்ட இக்கவிதை வரலாற்றினூடே, பல மாற்றங்களைத் தமிழ்க்கவிதை கண்டு வந்துள்ளது. புதுக்கவிதையா மரபுக் கவிதையா என்ற பாகுபாடு யாப்புக் கொண்டு தீர்மானிக்கப்படுவது. யாப்புடன் எழுதப்படும் கவிதைகளை மரபுக்கவிதைகள் என்றும் யாப்பில்லாமல் எழுதும் கவிதைகளை புதுக்கவிதைகள் என்றும் பாகுபடுத்தினும், கவிதை என்பது எப்போதும் கவிதைப் பண்புகளுடன் கூடியதாக கவிதையாகவே இருக்கவேண்டும். சொற்களைக் கொண்டு “நகாசு” வேலைகள் செய்வது மாத்திரம் கவிதையைத் தராது. காட்சிப் படிமங்களுடன் கூடிய அனுபவ தரிசனத்தை கவிதை தரவேண்டும்.

கவிதை தரும் அனுபவ தரிசனத்தைப் பெறும் வாசகன் தனது வாசகநிலை அனுபவத்தை விரிவுபடுத்திக் கொள்கின்றான். உலகு பற்றிய புரிதலில் அவன் விழிப்புணர்வு பெறுகின்றான்; மென்மேலும் தனது அனுபவங்களை ஆழ, அகலப்படுத்திக் கொள்கின்றான். இந்நிலைமையை எய்துதலில், வாசகனின் அறிகை அமைப்பு (cognitive structure) முக்கிய பங்காற்றுகின்றது

ஐப்பானிய ஹைக்கூ மரபை விளங்கிக்கொள்ளலிலும் வாசகநிலை அறிகை அமைப்பு முக்கியமானது. மூன்று வரிகளில் ஒரு வாக்கியத்தை உடைத்துப்போட்டு விட்டால் அது ஹைக்கூ கவிதை ஆகிவிடும் என்ற புரிதலுடன் சிலர் தமிழில் ஹைக்கூ கவிதைகளைப் படைக்க முன்வருவது அவர்களின் அறிகை அமைப்பின் பலயீனத்தையே காட்டுகிறது. இன்று பத்திரிகைகளிலும் சஞ்சிகைகளிலும் வெளியாகும் மூன்று வரிகள் கொண்ட கவிதைகள் “ஹைக்கூ

கவிதைகள்” என்ற பெயருடனேயே அடையாளப்படுத்தப்படுகின்றன. ஆனால், ஜப்பானிய ஹைக்கூ கவிதைகளின் பண்புகளை விளங்கிகொள்கின்றபோதே இந்த அடையாளப்படுத்தலின் பொருத்தப்பாடின்மையை உணர்ந்து கொள்ள முடியும்; தமிழிலும் நல்ல ஹைக்கூ கவிதைகளைப் படைக்க முடியும்.

253261

### ஹைக்கூ கவிதை என்றால் என்ன?

ஹைக்கூ கவிதை என்பது ஜப்பானிய கவிதையின் புராதன வடிவம் ஒன்றாகும். இது மூன்று அடிகளில் முறையே 5-7-5 அசைகள் என மொத்தம் பதினேழு அசைகளைக் கொண்ட ஒரு சிறு செய்யுள் வடிவமாகும். ஆனால், இச்சிறுவடிவம் அதிக சக்தியை உட்பொதிந்துள்ளது. ஹைக்கூ கவிதையின் சிறு வடிவம் காரணமாக படிப்பதற்கு எளிமையானதாக இருந்தாலும் பொருள்கொள்ளும்போது புதிராக இருக்கிறது. ஜப்பானிய கலாசாரத்தையும் வாழ்க்கை முறையையும் நன்கு அறிந்து கொள்கின்றபோதே ஜப்பானிய ஹைக்கூ கவிதையையும் விளங்கிக்கொள்ளமுடியும்.

### ஜப்பானிய ஹைக்கூவின் சுருக்க வரலாறு

ஹைக்கூ கவிதை வளர்ச்சிக்குப் பங்காற்றியோர் பலரெனினும் முக்கியமான ஹைக்கூ கவிதைப் புலமையாளர்களாக அல்லது தேர்ச்சிமிக்கோராக நால்வரைக் குறிப்பிடுவர். பாஷோ (Basho), பூஸன் (Buson), இஸ்ஸா (Issa), ஷிகி (shiki) ஆகிய இந்நால்வரும் ஹைக்கூ கவிதை மரபின் வரலாற்று நாயகர்களாவர். இவர்கள் வாழ்ந்த காலகட்டங்கள் வெவ்வேறானவை. கவிப்பொருளின் வெளிப்பாடு குறித்து, பாஷோ, பூஸன், இஸ்ஸா, ஷிகி நால்வரும் முறையே ஆன்ம நேயக்கவி, ஓவியக்கவி, மனிதநேயக்கவி, பிரபஞ்சக்கவி என அழைக்கப்படுகின்றனர். இவர்கள் வளர்த்தெடுத்த இக்கவிதை வடிவம், ஜப்பானில் மாத்திரமன்றி, உலகம் பூராவும் மதிப்புப்

பெற்றுள்ளது.

ஜப்பானில் கி.பி 794 முதல் கி.பி 1186 வரையான காலப்பகுதியில் 5-7-5-7-7 என்ற ஒழுங்கில் உள்ள அசைகளாலான குறுகிய, சந்தக்கவிதை மரபு காணப்பட்டது. இது வாகா (waka) என அழைக்கப்பட்டது. பின்னர் கி.பி 1186 முதல் கி.பி 1600 வரையான காலப்பகுதியில் ரெங்கா (Renga) எனும் செய்யுள் வடிவம் பிரபல்யம் பெற்றது. ரெங்கா என்பது செய்யுட் தொகுதியொன்றால் உருவாக்கப்படுவதாகும். தனித்தனியாக முறையே 5-7-5, 7-7, 5-7-5, 7-7-... அசைகள் கொண்டதான செய்யுட் பத்திகளால் இணைக்கப்பட்ட ஓர் இணைப்புடைய செய்யுள் வடிவமாக (linked verse form) ரெங்கா விளங்கியது. இதனைத்தொடர்ந்து 16 ஆம், 17 ஆம் நூற்றாண்டுகளில், “ஹைக்கை நோ ரெங்கா” (Kaikai no renga) என்ற நகைச்சுவைச் செய்யுள் வடிவம் உருவானது. இந்த ஹைக்கை நோ ரெங்கா செய்யுளின் ஒரு வடிவமே பாஷோ என்பாரது கவிதைக்கூடம் (poetic school) ஆகும். இது ஷோமன் (shomon) என அழைக்கப்பட்டது.

இணைப்புடைய செய்யுளில், அது பழைய ரெங்காவாக இருந்தாலென்ன அல்லது ஹைக்கை வடிவமாக இருந்தாலென்ன, அதன் முதலாவது பத்தியானது முழுச்செய்யுளுக்குமான பின்னணியைத் தோற்றுவிப்பதோடு முக்கியம் வாய்ந்ததாகவும் காணப்படுகிறது. இந்த முதலாவது பத்தியானது 5-7-5 அசைகளாகக் காணப்பட்டதோடு, ஹொக்கூ எனவும் அழைக்கப்பட்டது. ஏனைய பத்திகளிலிருந்து, ஹொக்கூவை வேறுபடுத்திக் காட்டுவது ஹொக்கூவிலுள்ள பருவ காலச்சொல் (kigo) ஆகும். பாஷோ இயற்றிய கவிதை வடிவம் உண்மையில் ஹொக்கூ ஆகும். ஹைக்கூ என்பது ஒரு நவீனச் சொல்லாகும். இது ஷிகி என்பாரால் பிரபல்யப்படுத்தப்பட்டது. ஆனால், மேற்கத்தைய புலமையாளரைப் பொறுத்த வரை நவீன ஹைக்கூ, முன்நவீன ஹொக்கூ ஆகிய இரண்டும் ஒன்றே. இவை இரண்டுமே ஹைக்கூ என்ற பெயரினாலேயே அழைக்கப்



பட்டன. எனவே பாஷோ, பூஸன், இஸ்ஸா, ஷிகி ஆகிய நால்வரின் செய்யுள் வடிவங்களும் ஹைக்கூ என்ற பொதுப் பெயரினாலேயே அழைக்கப்படுகின்றன.

இவ்வகையில், ஹைக்கூ கவிதையின் மூலவராக கொள்ளப்படும் பாஷோவின் ஹைக்கூ கவிதைகள் அவற்றின் எளிமைக்காகவும் திறந்த தன்மைக்காகவும் ஆழத்திற்காகவும் மென்மைக்காகவும் ஜப்பானில் பெரிதும் மதிக்கப்பட்டன. பாஷோவின் கவிதைகளின் சிறப்புக்கு அவரது வாழ்க்கை முறையும் காரணமாகும். 1644 இல் பிறந்த பாஷோ, தாழ்நிலை யிலுள்ள சமுராய் (samurai) குடும்பத்தில் ஒருவராக வளர்ந்தார். அவருடைய தந்தை காவல் பணிசெய்யும் ஒரு சமுராயாக இருந்தார். அந்நாளில் வறுமை காரணமாக, குழந்தைகளை யுத்தக் கலை பயில குருகுலத்துக்கு அனுப்புவார்கள். அவ்வா றான ஒரு பிரபுவிடம் யுத்தக்கலை பயின்ற பாஷோ, அவரிட மிருந்து கவிதைகளையும் படித்தார். இளம்பருவத்தில் கவிதைக் கூட்டங்களில் பங்கு பற்றினார். கவிதை எழுதவும் ஆரம்பித் தார். 1666 இல் அவரது நண்பன் இறந்த போது மிகவும் துன்பமுற்று, மரபார்ந்த நிலப்பிரபுத்துவ சமூகத்திலிருந்து விலகும் எண்ணம் கொண்டார். வணிக வகுப்புக்கும் சமூகங்களுக்கும் அந்நாளில் வேண்டப்படுவதாக இருந்த நகைச்சுவைச் செய்யுள் வடிவமான “ஹைக்கை நோ ரெங்கா” என்ற செய்யுள் வடிவத்திலிருந்து பெற்ற முதலாவது பத்தி அமைப்பில் தனது கவிதைகளை அமைத்துக்கொண்டு, ஆன்மிக ஆழத்தையும் அழகியல் நுட்பத்தையும் பிரதிபலிக் கின்ற தனது சொந்த அழகியலை ஹைக்கூ கவிதைகளினூடாக விருத்தி செய்து கொண்டார். அவரது இருபதாவது வயதில் முதலாவது கவிதைத் தொகுதி வெளிவந்தது. பாஷோ ஜப்பான் முழுவதும் பயணம் செய்ததோடு தொடர்ந்து ஹைக்கூ கவிதைகளை எழுதியும் விருத்திபெறச் செய்து வந்தார். 1694 இல் அவர் இறக்கும்வரை அவரின் கவிதைப் பயணம் தொடர்ந்தது.

## ஹைக்கூ கவிதையின் கட்டமைப்பு விதிகள்

- கணக்காக, 17 அசைகளை மாத்திரம் பயன்படுத்த வேண்டும்.
- இந்த அசைகள் முறையே 5-7-5 என்ற ஒழுங்கில் முதல் மூன்று வரிகளிலும் அமைய வேண்டும்.
- உவமை, ஒப்புமை அணிகளையோ உருவக அணிகளையோ பயன்படுத்துவதைத் தவிர்த்துக் கொள்ள வேண்டும்.
- பருவகாலத்தைக் குறிக்கும் சொற்களைப் பயன்படுத்தவேண்டும்.

ஹைக்கூ கவிதைகளைப் படைக்க வேண்டுமாயின், கற்பனையோடும் நல்ல ஞாபகத்தோடும் ஐம்புலன்களோடு விழித்திருத்தல், மனதைத்திறந்து வைத்திருத்தல், சுற்றியிருக்கும் இயற்கையையும் தன்னிடமுள்ள இயற்கையையும் கண்டு பிடித்தல், உற்றுக் கவனித்தல், தேடுதல், கண்டுபிடித்தல் மற்றும் உருவாக்குதல், எப்பொழுதும் முழுமை நோக்கி முயற்சி செய்தல், பருவகாலத்தைக் குறிக்கும் சொற்களைப் பயன்படுத்துதல் ஆகியன அவசியமானவை என ஜப்பானிய இலக்கியக் கலைக்களஞ்சியம் எடுத்துரைக்கின்றது.

## ஹைக்கூ கவிதைகளில் காணப்படும் பண்புகள்

ஹைக்கூ கவிதையில் இரு எளிமையான விடயப் பொருட்கள் அவற்றின் வேறுபாட்டுத் தன்மையைக் காட்டும் வகையில் முதல் இரு வரிகளிலும் வைத்து நோக்கப்படும். இந்த இரு உருப்படிவங்களும் பொதுவாக நிறுத்தற் குறியொன்றினால் வேறுபடுத்தப்பட்டிருக்கும். இவை இரண்டிற்கு மிடையேயான தொடர்பினை பொறி தட்டுமாற்போல் மூன்றாவது வரி எமக்கு உணர்த்தும். இது ஹைக்கூ கவிதையின் சிறப்பான ஒரு பண்பாகும். இதனை பின்வரும் உதாரணத்தால் விளக்கலாம்:

கொந்தளிக்கும் அலைகடல் -  
நீண்டு பரந்திருக்கும் ஸடோ தீவு,  
சொர்க்கத்தின் ஆறு.

இதன் ஆங்கில வடிவமும் ஜப்பானிய வடிவமும் பின்வருமாறு:  
stormy sea -  
stretching out over the Sado,  
Heaven's River

araumi ya  
sado ni yokotau  
amanogawa.

இங்கு கொந்தளிக்கும் அலைகடல், நீண்டு பரந்திருக்கும் ஸடோ தீவு ஆகிய இரண்டும் இரு வெவ்வேறான உருப்படிவங்களாகும். இவை அடுத்தடுத்து வைக்கப்பட்டுள்ள நிலையில், மூன்றாவது வரியான “சொர்க்கத்தின் ஆறு” என்பது இந்த இரு உருப்படிவங்களையும் ஏதோ ஒரு விதத்தில் தொடர்புபடுத்துவதாகும்.

இக்கவிதையை விளங்கிக்கொள்ள வேண்டுமெனில் கீழ்க்காணும் சித்திரத்தை நாம் நம் மனக்கண்ணில் காண வேண்டும்:

ஜப்பான் மேற்குக் கடற்கரையோரம் பாஷோ நின்று கொண்டு இரவுக்கடலைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார். அவரால் ஆர்ப்பரிக்கும் கடல் அலையைக் கேட்க முடிகிறது. நீண்ட மைல்களுக்கு மேலே ஸடோ தீவு படுத்திருக்கிறது. ஸடோ என்பது பலர் நாடுகடத்தப்பட்டு தனிமையை அனுபவித்து வரும் ஒரு தீவு. இந்த இரு உருப்படிவங்களையும் காணும் பாஷோ, இவை இரண்டையும் தொடர்புபடுத்த இவை இரண்டிற்கும் மேலே உள்ள, “சொர்க்கத்தின் ஆறு” என வருணிக்கப்படும் நட்சத்திர அருவியான பால்வீதியை (the Milky Way) மூன்றாவது வரியாகக் கொண்டு, தமது ஹைக்கூ கவிதையை வரைகின்றார்.

முதலில் இக்கவிதையானது கடலின் பரந்தகன்ற தன்மையினதும் குரூரத்தினதும் வியப்புடன் ஆரம்பிக்கிறது. பின்பு எமது உணர்வு நிலை துயருற்ற ஒரு தீவின் மீது குவிக்கப் படுகிறது. நாடு கடத்தப்பட்டதா லான மனவெழுச்சிப்புயலை (உணர்ச்சிகளை) இத்தீவு அடக்கிவைத்திருக்கிறது. பின்பு எமது உணர்வுநிலை மேலே வான்வெளிக்கு இழுக்கப்படுகிறது. “சொர்க்கத் தின் ஆறு” (பால்வீதி) என்பது அடிவானிலிருந்து அடிவானுக்குச் செல்கிறது. உருவகப்படுத்தப்பட்ட இந்த ஆறு என்றும் அமைதியாக, சாந்தமாக, கடலின் கொந்தளிப்புக்கும் மனித வாழ்வுக்கும் மேலே சிறுசிறு ஒளிக்கூறுகளுடன் மின்னிக் கொண்டிருக்கின்றது. கடலலை, ஸடோதீவு என புவியிலுள்ள ஒவ்வொன்றும் தனிமையில் இருப்பதாக தோன்றினாலும். அவை யாவும் நட்சத்திரங்களின் அருவியின் கீழ் உள்ளன. அதாவது, ஆர்ப்பரிக்கும் கடலுக்கு மேலே அமைதி; இயக்க நிலைக்கு மேலே நிலைத்த தன்மை. இதுவே இயற்கை, இந்த இயற்கையை விளங்கிகொள்கின்ற போது தான் பிரபஞ்சத்தின் அற்புதம் தெளிவாகிறது.

இவ்வாறாக, ஹைக்கூ கவிதைகள் யாவுமே கவிதை வரிகளிலுள்ள சொற்களின் உண்மையான அர்த்தங்களை அறியாதவரை புதிராகவே அமையும். பொதுவாக, முதலாவது வரியில் நாம் காணும் காட்சியும் இரண்டாவது வரியில் எமது பார்வையும் (view) இணைந்து மூன்றாவது வரியில் முழுமையான ஒரு தரிசனத்தைப்பெற வழிவகுக்கின்றன.

இவ்வகையில், ஹைக்கூ கவிதைகள் கவிஞனுக்கும் இயற்கைக்குமிடையே நிகழும் உணர்வு நிலை உரையாடலின் வெளிப்பாடாக அமைகின்றன. இந்த உரையாடல் இயற்கையின் கூறுகளிடையேயும் கூட ஒரு மௌன உரையாடலாக அமையலாம்.

தன்னிச்சையாக நடைபெறும் இயற்கையின் நிகழ்வுகளுக்கு ஓர் அர்த்தம் உண்டு என்பதை உணரும் “ஹைக்கூ கவிஞன்”, தனது மனநிலைகளுக்கும் இயற்கை நிகழ்வுகளுக்கு

மிடையே ஓர் ஒப்புமையைக் கண்டு, அதன் அடிப்படையில் தனது கவிதைகளைப் படைக்கிறான். நெடுநேரம் இயற்கையோடு தியானித்து நேசித்ததன் பேறாகவே ஹைக்கூ கவிதை பிறக்கிறது. இவ்வாறாக இயற்கையைத் தியானித்து, நேசிக்கும் வாழ்வு ஹைக்கூ வாழ்க்கையாக அமைகின்றது.

ஐப்பானியர்கள் பயணம் செய்வதைத் தமது பண்பாட்டின் ஒரு முக்கிய வழக்கமாகக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இவ்வாறு பயணம் மேற்கொள்ளும்போது இயற்கையை நேசிக்கும் பண்பு மேலோங்கும். இதன்போது கிடைக்கின்ற அனுபவ தரிசனமே ஹைக்கூ கவிதையின் பிறப்புக்குக் காரணமாகின்றது. கவிஞனுக்கும் இயற்கைக்குமிடையே ஏற்படும் இணக்கம் (harmony), கவிஞன் இயற்கை மீது வைத்திருக்கும் அனுமானமும் நம்பிக்கையும் (respect), கவிஞனுக்கு இயற்கையில் கிடைக்கும் பரிசுத்த உணர்வு (purity) கவிஞனுக்கு இயற்கையில் கிடைப்பதும் வேறெங்கும் கிடைக்காததுமான அமைதி (tranquility) ஆகிய நான்கு நிலைகளும் ஹைக்கூ கவிஞனுக்கு ஹைக்கூ வாழ்க்கைக்கு அவசியமானவை. ஹைக்கூ கவிஞன் இவ்விதமான நான்கு நிலைகளிலிருந்து இயற்கையோடு தியானித்து, இயற்கையோடு ஒரு பரவச வாழ்வு வாழ்ந்து, அதன் பின்னரே தனது சுயஉணர்வை ஒரு கலை உணர்வாக மாற்றி ஹைக்கூ கவிதையாக வெளிப்படுத்துகின்றான்

### **ஹைக்கூ கவிதைகளை விளங்கிக்கொள்வதில் எதிர்நோக்கப்படும் சிக்கல்கள்**

ஹைக்கூ கவிதைகளை விளங்கிக்கொள்ள வேண்டுமெனில், அக்கவிதைகளில் பயன்படுத்தப்படும் சொற்களின் முழு அர்த்தம் பற்றிய தெளிவு வேண்டும். ஐப்பானிய பண்பாட்டை, வாழ்வியலை, பழக்க வழக்கங்களை, பருவகாலங்களை, பருவகாலங்களைக் குறிக்கும் சொற்களை என பல்வேறு அம்சங்களையும் சரியான அர்த்தத்தில் பொருள் கொள்கின்றபோதே, ஹைக்கூ கவிதைகளுக்கும் பொருள்

கொள்ள முடியும்.

ஜப்பானிய கவிதைகளை மொழிபெயர்க்கின்றபோது, மொழிபெயர்ப்பாளர்கள் இதே சிக்கலை எதிர் கொள்கின்றனர். ஜப்பானிய மொழியிலுள்ளவாறே அதே ஒழுங்கில் வரிகளை எழுதவேண்டும். இல்லையேல் கவிதை வேறு அர்த்தம் கொள்ளும்.

ஜப்பானிய அசைகள் குறுகியவை. ஆங்கில மொழியிலுள்ள அசைகள் நெடியவை. எனவே, ஹைக்கூ கவிதைகளை மொழிபெயர்க்கும்போது 5-7-5 அசைகள் கொண்டதான சொற்களைக் கண்டறிதல் கடினமானதாகும்.

இன்று ஹைக்கூ கவிதைகள் இயற்கையை மாத்திரமன்றி, மனித நேயத்தையும், சமூக வாழ்வையும் கூட பேசுகின்றன. இவ்வாறு ஹைக்கூ கவிதைகள் பல்வேறு கருப்பொருள்களில் படைக்கப்படும்போது, அவற்றை ஹைக்கூ கவிதைகளாக இணங்காண்பதற்கான நியமங்களை நாம் வகுத்துக்கொள்ள வேண்டும். மூன்றடிகளில் 5-7-5 என்ற ஒழுங்கில் அசைகளைக்கொண்டு சொற்களைத் தேர்வது சிக்கலாக இருப்பினும், மூன்று வரிகளில் முதலிரண்டும் ஒன்றுக்கொன்று வேறுபட்ட இரு உருப்படிவங்களாகவும், இந்த இரு உருப்படிவங்களிலிருந்து கிடைக்கும் ஒரு முழுமைத் தரிசனமாக மூன்றாவது வரியும் அமைந்திருக்க வேண்டும் என்ற நியமத்தை வகுத்துக்கொள்ளல், ஜப்பானிய ஹைக்கூ மரபு வழிவந்த பிறமொழிக் கவிதைகளை ஹைக்கூ கவிதைகளாக இணங்காண்பதற்கு வழிவகுக்கும்.

## யாழ். மாவட்ட இலக்கியங்களில் பின் நவீனத்துவத்தின் தாக்கம்

தமிழ் இலக்கியத்தின் செல்நெறியில் பிறமொழி இலக்கியங்களின் கருத்தியல்கள் காலத்துக்குக் காலம் செல்வாக்குச் செலுத்தி வந்துள்ளன. இன்றைய தமிழ்ப் படைப்பிலக்கிய வகைமைகளான கவிதை, சிறுகதை, நாவல் போன்றவற்றின் வடிவமைப்பைத் தீர்மானிப்பதிலும் செப்பனிடுவதிலும் இக்கருத்தியல்கள் பெரும்பங்கை வகித்துள்ளன. இத்தாக்கம் தமிழ் இலக்கியங்களுக்கு மாத்திரமானதன்று. பிறமொழி இலக்கியங்களிலும் அனுபவவாதம், யதார்த்தவாதம், மார்க்சியம், இருத்தலியம், ஃபிராய்டிசம், நவீனத்துவம், அமைப்பியல், பின்அமைப்பியல், பின்நவீனத்துவம் எனப் பட்டியலிடக்கூடிய பல்வேறு கருத்தியல்களினதும் கோட்பாடுகளினதும் செல்வாக்கு இருந்துவந்துள்ளது. வரலாற்றாசிரியர்கள் மேலைத்தத்துவ வரலாற்றைத் தொண்மைத் தத்துவம் (Ancient), மத்திய காலத்தத்துவம் (Medieval), நவீன தத்துவம் (Modernism), பின்நவீனத்துவம் (Post Modernism) என்ற வரிசையிலான

தத்துவங்களினூடு காலப்பாகுபாடு செய்வர். இவ்வரிசையில் நான்காவது கட்டமாக அமைவது பின்நவீனத்துவம் ஆகும். முதலாளித்துவச் சமுதாயத்தை நியாயப்படுத்துகின்ற கோட்பாடுகளின் வரிசையில் இறுதியாக வந்த கோட்பாடு தான் இது எனவும் பின் நவீனத்துவம் அடையாளப்படுத்தப்படுகின்றது.

பின்நவீனத்துவத்தைத் தெளிவாக வரையறுப்பது சாத்தியமற்றது என்பதைப் பல பின்நவீனத்துவ ஆசிரியர்களே ஒப்புக் கொண்டுள்ளனர். வர்க்க சமுதாயத்தில் பின் நவீனத்துவம் எவ்வர்க்கத்தைச் சார்ந்தது என்ற கேள்விக்கு விடையிறுக்க முடியாததாய் அமைந்துள்ள நிலையில் பின்நவீனத்துவத்தை ஒரு கோட்பாடாகவோ தத்துவமாகவோ ஏற்க முடியாதென விமர்சிக்கப்படுகிறது. ஆனால், தன் முன்னாலுள்ள அனைத்தையும் கேள்விக்குள்ளாக்குவதும் கட்டுடைப்பதுமே பின்நவீனத்துவத்தின் நோக்கமே அன்றி, ஒரு தத்துவமாகப் பின் நவீனத்துவம் தன்னை அறிவித்துக் கொள்ளவில்லை என்று பின்நவீனத்துவ ஆதரவாளர்கள் கூறுவர்.

பின்நவீனத்துவம் என்றால் என்ன என்ற வினாவுக்கான விடையைத் தேடுகின்றபோது தான் அது பலராலும் தவறாகப் புரிந்து கொள்ளப்பட்டிருப்பதற்கான காரணத்தையும் அறிய முடிகிறது. பின்நவீனத்துவம் என்பது நவீனத்தின் தொடர்ச்சி என்றும் நவீனத்துவத்தின் நிராகரிப்பு என்றும் நவீனத்துவத்தின் நீட்சி என்றும் நவீனத்துவத்தின் பின் நிகழ்வு என்றும் நவீனத்துவத்தின் மறுபிறப்பு என்றும் நவீனத்துவத்தின் அடுத்த கட்டம் என்றும் நவீனத்துவத்தின் இறப்பு என்றும் பல வாறாக, ஒன்றுக்கொன்று முரணான விளக்கங்களை அது பெற்றுக் கொள்கின்றபோது தான் அது தவறாகப் புரிந்து கொள்ளப்பட்டிருப்பதையும் நியாயப்படுத்த முடிகிறது. எனினும், இவ்விளக்கங்களிலுள்ள சில நியாயங்களை அனுசரித்து, நவீனத்துவத்தின் தொடர்ச்சியாகவும் உச்சமாகவும் ஒரு சில கூறுகளில் நீட்சியாகவும் சிலவற்றின் மறுப்பாகவும் பின் நவீனத்துவம் இன்று அடையாளம் காணப்படுகின்றது.



பின்நவீனத்துவமானது அறிவு என்பது உண்மையைத் தேடும் முயற்சி என்பதை மறுத்தது. பின்நவீனத்துவத்தைப் பொறுத்தவரையில் அறிவு என்பது ஒரு சமூக நடைமுறையே. இதனாலேயே அறிவின் சர்வவியாபகத்தன்மை(Universalism), நிரந்தரத் தன்மை என்பன கேள்விக்குள்ளாக்கப்பட்டு, யதார்த்தவாதம் (Realism), புனைவியல்(Romantism), நவீனத்துவம் (Modernism) என்பன போன்ற கோட்பாட்டுருவாக்கங்கள் பின்நவீனத்துவத்தினால் ஐயுறவுக்குட்படுத்தப்பட்டு, பயன்தரு நடைமுறை அறிவே (Pragmatism) முக்கியத்துவப்படுத்தப்பட்டது. பொதுவாக, தன்னிலை முன்னிலைப்படுத்தி, பகுத்தறிவைக் கேள்விக்குள்ளாக்கும் பண்பே பின்நவீனத்துவப்பண்பாக வெளிப்பட்டதோடு, எந்தவொரு விடயத்தையும் வெளியிலிருந்து பார்க்காது உள்ளிருந்தே பார்க்கவேண்டுமெனவும் அது வலியுறுத்தியது.

பின்நவீனத்துவ முன்னோடிகளாகக் குறிப்பிடப்படுவோருள் டெரிடா, ஃபூக் கோ, பார்த், லக்கான், தெலுஸ், கத்தாரி லியோடார்ட், ஹஸன், ஸேம்சன் போன்றோர் முக்கியமானவர்கள். அமைப்பியல்மீது டெரிடா என்ற பிரெஞ்சுச் சிந்தனையாளர் கேள்வியெழுப்பியதன் விளைவாகவே பின்நவீனத்துவம் பிறந்தது என்பர். டெரிடா முன்வைத்த “கட்டவிழ்ப்பு” (Deconstruction) என்ற கருத்தியலானது, “கலை, இலக்கியம், தத்துவம் போன்ற எல்லாத்துறைகளுக்கும் அறிவியலே அடிப்படையானது” என்று அமைப்பியல் உறுதியளித்த கருத்தைத் தகர்த்தது. கட்டுடைப்பு, தகர்ப்பமைப்பு, சிதைவாக்கம், நிர் நிர்மாணம் போன்ற பல்வேறு பெயர்களால் சுட்டப்படும் இக்கருத்தியலானது அடிப்படையில் மையத்தைத் தகர்ப்பதை வலியுறுத்துவதாகும்.

அமைப்பியலானது (Structuralism) ஓர் அமைப்பை (Structure) ஆதாரமாகக் கொண்டது. அமைப்பு என்பது தனக்குள் ஒரு மையம் வைத்திருப்பது. பல்வேறு கலாசாரங்கள் கடவுள்களையும் மதங்களையும் மையங்களாக வைத்திருக்

கின்றன. இந்த மையங்களை ஆதாரமாகக் கொண்டே எல்லாக் கருத்தியல்களும் கட்டமைக்கப்படுகின்றன. எந்த ஓர் அமைப்பிலும் உள்ள மையமானது தனக்கு இணக்கமாக இல்லா தவற்றை விளிம்பு நிலைக்குத் தள்ளி விடுவதோடு, மையம் X விளிம்பு என்கிற இரட்டை எதிர்நிலையை உருவாக்கி, தனது இருத்தலை நியாயப்படுத்திக் கொள்ள, இந்த இரட்டை எதிர்நிலையை உறையவும் செய்து விடுகின்றது. இதனால், நாம் பெறும் அறிவானது இந்த இரட்டை எதிர் நிலையின் அடிப்படையில் நாம் சார்ந்திருக்கும் மையங்களால் கட்டமைக்கப்பட்ட அறிவேயன்றி உண்மையான அறிவன்று என்பதை வலியுறுத்தி, இதன் காரணமாக ஓர் அமைப்பின் மையம் தகர்க்கப்பட வேண்டும் என்ற கருத்தைக் “கட்டவிழ்ப்பு” என்பதனுடாக டெரிடாவலியுறுத்தினார்.

1996 ஆம் ஆண்டு தனது கட்டுரை ஒன்றினுடாக அமைப்பியலை டெரிடா தகர்த்ததன் விளைவாக பின்-அமைப்பியல் (Post-Structuralism) பிறந்ததோடு, விரைவில் அது ஓர் இயக்கமாகவே உருவானது. அந்த இயக்கத்தில் டெரிடா, ஃபூக்கோ, பார்த், தெலுஸ், கத்தாரி போன்றோர் பங்கெடுத்தனர். “நமக்கு வழங்கப்பட்டிருக்கும் இலக்கியம், வரலாறு, உளவியல், தத்துவம் போன்ற அறிவுகள் யாவும் பிரதிகளே (texts) என்பதோடு, இப்பிரதிகள் கருத்துருக்களால் கட்டமைக்கப்படுவன அன்றி சொற்களால் கட்டமைக்கப்படுவன” என்பதே பின் - அமைப்பியல்வாதிகளின் வாதமாகும். குறிப்பாக, “அதிகாரபூர்வமான பிரதிகளை மறுவாசிப்புக்கு உட்படுத்துவதன் மூலம் அவற்றின் அதிகாரபூர்வமான அர்த்தங்களை மீறும் வேறு புதிய அர்த்தங்களைப் பெற முடியும்” என்பது டெரிடாவின் வாதமாகும். இப்புதிய வாசிப்பையே “கட்டவிழ்ப்பு” என டெரிடாகுறிப்பிட்டார்.

டெரிடாவின் கட்டவிழ்ப்புச் சிந்தனை யானது அவரது முன்னோடிகளான நீட்சே, ஃபிராய்ட், ஹைடெக்கர், சகூர் ஆகியோரின் கருத்தியல்களின் சில அம்சங்களின்

அடிப்படையிலும் அவற்றின் நீட்சியாகவும் மறுப்பாகவுமே உருவானது என்பதை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். நீட்சேயின் “எல்லாவற்றையும் நலமார்ந்த ஐயுறவுக்குட் படுத்தல்” (Skepticism), ஃபிராய்டின் “உளப்பகுப்பாய்வு” (Psychoanalysis), ஹைடெக்கரின் “சிதைப்புக் கருத்தியல்” (Destruction), சகூரின் “அமைப்பியற் கோட்பாடு” (Structuralism) ஆகியவற்றின் அடிப்படையிலேயே கட்டவிழ்ப்புக் கோட்டுபாடு முகிழ்த்தது.

சகூரின் அமைப்பியல், மொழியைப் பற்றிய வெறும் விசாரணையாகவே நின்றுவிட, அமைப்பியலில் “பேசுபவன் - கேட்பவன்”, “எழுதுபவன் - படிப்பவன்” ஆகியோரின் இடம் என்ன என்றவாறான பலவிதமான கேள்விகளுக்குப் பதில் களைப் பின் - அமைப்பியல்வாதிகள் காண விழைந்தபோது உருவாக்கம் பெற்றதே பின்நவீனத்துவமாகும். டெரிடா அறிமுகப்படுத்திய “கட்டவிழ்ப்பு” என்ற வார்த்தையும் ஃபூக்கோ முன்வைத்த கருத்தாடல்” (Discourse) என்ற வார்த்தையும் பார்த் முன் வைத்த “ஆசிரியனின் மரணம்” என்ற கருத்தியலும் சேர்ந்து உருவாக்கிய முப்பரிமாணம் கொண்டே அறிதல் பின் நவீனத் தவமாகும் என்பர்.

நம்முடைய சிந்தனை, அடையாளம் எல்லாமே அதிகாரத்தின் கருத்தாடலால் கருத்தமைக்கப்பட்டவை என்பதே ஃபூக்கோ முன்வைக்கும் “கருத்தாடல்” என்ற சிந்தனையின் அத்திபாரமாகும். எனவே, இத்தகைய அதிகாரத்தின் வயப்பட்ட கருத் தாடலுக்கு எதிராக மாற்றுக் கருத்தாடல் ஒன்று அவசியமென்பதே ஃபூக் கோ வலியுறுத்தும் செய்தியாகும்.

இதேபோல, “ஆசிரியனின் மரணம்” என்று பார்த் குறிப்பிடும் வாக்கியம், “ஆசிரியனின் மரணத்தை முன்னிட்டே வாசகனின் பிறப்பு நிகழ்கிறது” என்ற விளக்கத்தை முன் வைத்தது. ஒரு பிரதி என்பது எண்ணற்ற கலாசார மையங்களின் சிந்தனைகளிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட மேற்கோள்கள் என்ற “ரிசுக்களால்” உருவாக்கப்பட்டது. “பிரதியினூடாக மொழி தான் பேசுகிறதேயொழிய ஆசிரியன் அல்லன்” என்ற சிந்தனை

யினுடாக மரபார்ந்த இலக்கிய வகைமைகளான படைப்பாளி x விமரிசகன், புனைவு X புனைவின்மை, இலக்கியம் x இலக்கிய மின்னை போன்றவற்றைத் தகர்த்து, இலக்கியத் திறனாய்வை அறிவியல் தன்மை கொண்டதாகப் பார்த்த ஆக்கினார்.

டெரிடா, ஃபூக்கோ, பார்த் ஆகியோரின் பின் அமைப்பியற் சிந்தனைகளும் அவர்களின் வழி நின்றோரின் கருத்தியல்களும் பின்நவீனத்துவச் சிந்தனைகளைக் கட்ட மைத்தன. மொத்தத் தத்துவக் கருத்தாக்கத்தைப் பின் நவீனத்துவம் மறுத்தது. மொத்தத் தத்துவம், பொதுமைப் படுத்தல், தரப்படுத்தல், ஒருமைத்தன்மை, ஒன்றை நோக்கிய கருத்துக் குவிப்புப் போன்றவை எதேச்சாதிகாரத்துக்கே வழிவகுப்பன எனப் பின்நவீனத்துவம் அடையாளப்படுத்தி யது. இதற்கு மாற்றாக, சிதறுண்டு போதல் (Fragmentation), சிறுகுழுக்கள், விலகல், வேறுபாடு, பன்மைத் தன்மை, இசை வின்மை (Incoherence), இரு பொருட்தன்மை (Ambiguity) போன்றவை பின்நவீனத்துவத்தில் வலியுறுத்தப்பட்டன. பெருங் கதையாடலுக்குப் பதிலாகப் குறுங்கதையாடல் முக்கியத்துவம் பெற்றது. இவ்வகையில் நோக்கும்போது, போதனைகளின் மைய நிலை, துண்டு துண்டான அடையாளங்கள், பிரதி நிதித்துவம் என்ற எண்ணம் தொடர்பான விமரிசனம், அடித்தளங்கள் மற்றும் முதன்மையான விவரிப்புகளின் இழப்பு, அறிவு - அதிகாரத் தொடர்பு, மறைவான தாக்கங்கள், ஆகியன பின் நவீனத்துவத்தின் முக்கிய கருப்பொருள்களாய் அலசப்படுகின்றன. இதன் பேராய்,

1. பண்மைத் தன்மைக்கு (Plurality) அழுத்தமளித்தல்.
2. எல்லாவிதமான அதிகார ஆதாரங்களையும் (Authority) கேள்விக்குள்ளாக்குதல்.
3. எல்லாவிதமான மொத்தத்துவ முயற்சிகளையும் (Universality) மறுத்தல்.

ஆகியன பின்நவீனத்துவ இலக்கியத்தின் அடிப்படைக் கூறுகளாகக் கொள்ளப்படுகின்றன.

பின்நவீனத்துவம் பற்றிய அறிமுகக் குறிப்புகளோடு யாழ்ப்பாண மாவட்டத் தமிழ் இலக்கியங்களில் பின் நவீனத்துவத்தின் செல்வாக்கை விசாரணைக்கு உட்படுத்து கின்றபோது, வாசிப்பு நிலையில் அல்லது வாசகன் என்ற நிலை யில் பின்வரும் பிரதான அம்சங்களை முன்வைக்க முடியும்.

- பொதுவாக, பின்நவீனத்துவம் பற்றிய கொள்கை விளக் கத்தை வெளிப்படுத்திய கட்டுரைகள், சிறுகதைகள், கவிதைகள் எனப் பின்நவீனத்துவப் “பிரதிகள்” அரி தாகவே யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தில் வெளிவந்துள்ளன. பின் நவீனத்துவத்தின் சில கூறுகளைப் பற்றி எடுத் துரைக்கும் கட்டுரைகளும் கூடப் பின் நவீனத்துவப் பிரதிகள் என அடையாளம் காணப்பட்ட படைப்பு களுக்கான விமர்சனங்களினூடாகவே வெளிப்படுத்தப் பட்டுள்ளன.
- பின்நவீனத்துவச் சிறுகதைகள் என அடையாளப் படுத்தப்படும் சிறுகதைகளில் வடிவச் சிதைவே முதன்மைப்படுத்தப்படுகின்றது. வினாத்தாள் ஒன்றுக் கான விடைகளாக, முகநூல் குறிப்புகளாக, கைப்பேசிக் குறுஞ் செய்திகளாக, புள்ளிவிபரங்களாக, குறியீடு களின் தொகுப்பாக, கற்பனைப் படைப்பாளி ஒருவரின் பாலியல் அந்தரங்கங்களின் பொது நிறுவனங் களிலுள்ள தலைமைப்பதவியர்களின் சிறுமையை வெளிக்கொணரும் தோலுரிப்பாக என வெவ்வேறு வடிவங்களினூடாகப் பிரதிகளாக்கப்படும் இப் படைப்புகளில் பின் நவீனத்துவத்தின் கருப்பொருளான “துண்டு துண்டான அடையாளங்களே” வெளிப் படுத்தப்படுகின்றன.
- பின்நவீனத்துவக் கவிதைகள் என அடையாளப்படுத்தக் கூடிய தாக்கமான கவிதைகள் யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தி லிருந்து வெளிவரவில்லை என்றே சொல்ல வேண்டும். “ஒற்றை அர்த்தத்தைத் தகர்த்தல்” என்ற பின்

நவீனத்துவக் கருப்பொருளின் வெளிப்பாடு கடின மொழிப் பிரயோகமாகவே கவிதைகளில் வெளிப்படுகின்றது. அதேவேளை, ஒரு சாதாரண தகவலைக் கூறும் வாக்கியத்தை உடைத்து உடைத்து எழுதும் முறையில் கவிதையாக அர்த்தப்படுத்திக்கொண்டு, வாசகன் அப்பிரதியுடன் நிகழ்த்தும் கருத்தாடலாடு (Discourse), ஒற்றை அர்த்தத்தைத் தகர்த்துப் பல்வேறு அர்த்தங்களை வலிந்து வாசகன் தேடிக்கொள்ள வேண்டுமென அச் சுறுத்துபவையாகக் “கவிதைகள்” பிரதியாக்கம் செய்யப்படுவதையும் காணக் கூடியதாக உள்ளது.

- யாழ்ப்பாண மாவட்டத்திலிருந்து “பின் நவீனத்துவ நாவல்” என்ற அடையாளத்தோடு நாவல் எதுவும் வெளிவந்ததாக அறியப்படவில்லை.

இவ்வேளை, பின்நவீனத்துவக் கோட்பாடு பற்றிப் பேராசிரியர் எம்.ஏ. நுஃமான் எழுதிய கூற்று கவனத்தைப் பெறுகிறது.

“...1960க்குப் பிந்திய சூழலில் ஐரோப்பாவில் தோன்றி 1970, 80களில் அமெரிக்காவில் ஊட்டம் பெற்று, மேற்கில் பெரிதும் காலாவதியாகிய நிலையில் 1990களில் மூன்றாம் உலக நாடுகளில் வலதுசாரிப் புத்திஜீவிகள் மத்தியில் ஒரு மோஸ்தராகப் பரவிய கோட்டுபாடு இது...”

இக்கூற்றின் அடிப்படையில், அமெரிக்காவில் டெரிடாவின் கட்டவிழ்ப்புச் சிந்தனை ஊட்டம் பெற்ற போது, அமெரிக்க மாணவர்களும் ஆசிரியர்களும் எல்லாப் பிரதிகளையும் கட்டவிழ்ப்புச் செய்ய முனைந்தனர். உற்சாகத்தோடு அப்பிரதிகளிலுள்ள மையக்கருத்துகளையும் விளிம்பு நிலைக் கருத்துகளையும் கண்டறிய முயன்றனர். இந்த அடையாளங் காணலாடாக புறக்கணிக்கப்பட்டவர்களும் சிறப்புரிமை அளிக்கப்பட்டவர்களும் இனங்காணப்பட்டு, புறந்தள்ளப்பட்டவர்களான விளிம்புநிலை மக்களைக் கொண்டாடும் உத்வேகம் அவர்களிடையே பிறந்தது.

எழுபதுகளில் அமெரிக்காவில் இடம் பெற்ற இந்த

அர்த்தப்படுத்தலை ஒத்ததான அர்த்தப்படுத்தலைக் கொண்டவர்களாகவே தொண்ணூறுகளில் தமிழ் நாட்டிலும் பின்நவீனத்துவவாதிகள் உருவாகினர்.

இதனாலேயே, மரபு ஒழுக்கம், சமுதாயக் கட்டுப்பாடு போன்ற மையக் கருத்துகளைத் தகர்க்க வேண்டும் என்ற கோதாவில் ஒவ்வாமைக் கருத்துகளையும் பாலுறவு விவரணங்களையும் நெறி பிறழ்ந்தோரையும் முதன்மைப்படுத்தி, மையக்கருத்தாகக் கொண்டு எழுதத் தொடங்கினர்.

உண்மையில், அமெரிக்காவிலும் தமிழ் நாட்டிலும் தோன்றிய இந்த இலக்கியப் போக்குப் பின்நவீனத்துவம் அன்று. இதனை எதிர்நவீனத்துவமாக அடையாளப்படுத்த வேண்டுமெனப் பின்நவீனத்துவ வாதியான லியோராட் குறிப்பிடுகின்றார். டெரிடாவின் கட்டவிழ்ப்புச் சிந்தனையான மையத்தைத் தகர்த்தல் என்பது விளிம்பு நிலையை மையமாக்க வேண்டும் என்ற பொருளுடையதன்று. விளிம்பு நிலையை மையமாக்குதல் தான் கட்டவிழ்ப்பின் நோக்கெனில் அது இன்னொரு புதிய மையத்தின் கட்டமைப்பாகவே அமையும். மையம் X விளிம்பு என்ற இரட்டை எதிர் நிலையைத் தகர்த்து அவற்றுக்கிடையேயான வித்தியாசத்தைக் களையும் மையமும் விளிம்புமற்றதான ஒரு நிலையை உருவாக்குதலே கட்டவிழ்ப்புச் சிந்தனையின் நோக்காகப் பொருள் கொள்ளப்பட வேண்டும். டெரிடா இடதுசாரிச் சிந்தனையாளரே என்பதும் இடதுசாரிச் செயற்பாட்டின் விளைவாகவே பிரேக்கில் கைது செய்யப்பட்டு நாடு கடத்தப்பட்டார் என்பதும் கவனத்திற் குரியவை.

அமெரிக்காவிலும் தமிழ் நாட்டிலும் பின்நவீனத்துவம் “எதிர்நவீனத்துவமாக” உருமாற்றம் பெற்ற அவதானிப்புகளின் அடிப்படையில் யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தில் தமிழ் இலக்கியங்களின் பின்நவீனத்துவத்தின் செல்வாக்கு ஏற்படுத்தக்கூடிய பின்விளைவை வலியுறுத்துவது இக்கட்டுரையின் இறுதி நோக்கமாகின்றது.

கால ஓட்டத்தில் தமிழ் இலக்கியத்திலும் புதிய கருத்தியல்களும் வடிவமாற்றங்களும் செல்வாக்குச் செலுத்துவது தவிர்க்க முடியாததே. அவ்வகையான ஒரு கருத்தியலாகவே பின்நவீனத் துவத்தையும் கொள்ள வேண்டும். அதை விடுத்துப் பின்நவீனத்துவத்தினுடாகவே இன்றைய இலக்கியம் பார்க்கப்பட வேண்டும் என வாதிப்பதோ பின்நவீனத்துவச்சிந்தனைகளின் செல்வாக்குக்கு உட்படாதவை இலக்கியங்களே அல்ல என விதண்டாவாதம் செய்வதோ ஆரோக்கியமானது அன்று.

பின்நவீனத்துவச் சிந்தனைகள் புதிய அர்த்தபுஷ்டியுடன் பிரதிகளைப் பார்க்கத் தூண்டும் ஆற்றலை வாசகரிடத்து வளர்க்க முற்படலாமேயொழிய, மொழியைச் சிக்கற் தன்மைக்குள் புகுத்தி, வாசகரை மாயச் சுழலுள் தள்ளி வ்டும் நிலைக்குக் கொண்டு வரலாகா. டெரிடாவின் கட்டவிழ்ப்புச் சிந்தனையும் ஃபூக்கோவின் “கருத்தாடல்” சிந்தனையும் பார்த்தின் “ஆசிரியனின் மரணம்” என்ற வாக்கிய சிந்தனையும் ஆரோக்கிய பூர்வமாகவே அணுகப்பட வேண்டும். இது பின் நவீனத்துவம் பற்றிய தெளிவான விளக்கத்துக்கு வழிகாட்டுவ தோடு “பிரதிகளின்” புரிதலுக்கும் வழி கோலும்.



## ஓடுக்கப்பட்ட மக்களின் விடுதலைக்கான கல்வி: “போலோ பிறெய்றி”யின் சிந்தனைகள் பற்றிய சில குறிப்புகள்

இன்று “அனைவர்க்கும் தரமான கல்வி” என்ற குரல் பலமாக ஒலித்துக் கொண்டிருக்கிறது. கல்வி என்பது அடிப்படை மனித உரிமை என ஐ. நா. மனித உரிமைகள் சாசனம் எடுத்துரைக்கின்றபோதிலும் உலகெங்குமுள்ள ஓடுக்கப்பட்ட மக்கள் பலருக்கும் “அடிப்படைக் கல்வி” என்பது கூட எட்டாக்கனியாகவே இன்றும் உள்ளது. உலகியல் மாற்றங்களை ஏற்படுத்தவல்ல பிரதான கருவியாகக் கல்வி விளங்குகின்றபோதிலும் ஓடுக்கப்பட்ட ஏழை எளிய மக்களுக்கான கல்வியின் பொருத்தப்பாடு குறித்த சிந்தனையின்றி எடுத்துரைப்பு முறையிலேயே இக்கல்வி வழங்கப்பட்டு வருகின்றது. இந்த எடுத்துரைப்பு முறைக் கல்வியைக் கண்டனம் செய்து, ஓடுக்கப்பட்ட மக்களின் விடுதலைக்கான கல்வி பற்றிய சிந்தனைகளை வெளிப்படுத்திய கல்வியாளர்களுள் முக்கியமான ஒருவரே பிறேசில் நாட்டைச் சேர்ந்தவரான போலோ பிறெய்றி ஆவார்.

போலோ பிறெய்றி 1921ஆம் ஆண்டு பிறேசில் நாட்டிலுள்ள ரெசிஃப் மாகாணத்தில்

ஒரு நடுத்தரக் குடும்பத்தில் பிறந்தவர். வறுமையும் பசியும் பிணியும் நிறைந்த சிறுபராய வாழ்வு வழங்கிய அனுபவங்களே பின்பு அவர் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் கல்வி குறித்த சிந்தனைகளை வளர்த்துக் கொள்வதற்கு அடிப்படையாக அமைந்தன. 1943 இல் ரெசிஃப் பல்கலைக்கழகத்தில் சட்டம் படிக்கும் வாய்ப்பு அவருக்குக் கிட்டியது. ஆனால், குழந்தை உளவியலிலும் மொழி உளவியலிலும் அவருக்கிருந்த ஆர்வம் காரணமாக உயர் நிலைப் பள்ளிகளில் போர்த்துக்கேய மொழியைப் பயிற்றுவிக்கும் ஆசிரியராகத் தன்னை அவர் இணைத்துக் கொண்டார். 1944இல் தனது சக ஆசிரியையான மரியாவைத் திருமணம் செய்து கொண்டு, அவருடன் இணைந்து மாணவர்-ஆசிரியர் குறித்த ஆய்வுகள் பலவற்றை மேற்கொண்டார். பாடசாலைக் கல்வி நடைமுறைகள் குறித்த அதிருப்தியால், கல்வியில் மாற்றத்தை ஏற்படுத்த வேண்டிய தேவையை உணர்ந்து, பணி மாற்றத்திற்காக ஏங்கினார். அக்காலத்தில், தொழிற்றுறைகளின் தேசிய நேசக் கூட்டமைப்பானது தொழிற்றுறைச் சமூக சேவைக்கான கல்வி மற்றும் கலாசாரத் திணைக்களம் ஒன்றை நிறுவியிருந்தது. இத்திணைக்களத்தின் தலைவராக 1947இல் பிறெய்றி நியமிக்கப்பட்டார்.

இத்திணைக்களத்தில் பணியாற்றிய காலத்தில், படிப்பறிவற்ற, ஏழை எளிய மக்களோடு ஊடாடும் வாய்ப்பு பிறெய்றிக்கு ஏற்பட்டது. இதனால், அந்நாட்டிலுள்ள பிரதான பிரச்சினையாகக் கல்விப் பிரச்சினை விளங்குவதையும் குறிப்பாக எழுத்தறிவின்மை அங்கு பெரிதும் நிலவுவதையும் கண்டறிந்தார். அக்காலத்தில் பிரேசில் நாட்டில் எழுத்தறிவற்றவர்களுக்கு வாக்களிக்கும் உரிமை மறுக்கப்பட்டிருந்த காரணத்தால், அங்குள்ள மக்கள் தொகையின் 10 சதவீத உயர் தட்டு வர்க்கத்தினரே அரசை நிர்ணயித்தனர். இந்நிலையை மாற்றிட, ஒடுக்கப்பட்ட மக்களுக்குக் கல்வியறிவை வழங்க வேண்டியதன் அவசியத்தை உணர்ந்து கொண்ட பிறெய்றி ஒடுக்கப்பட்ட மக்களுக்கான கல்விக் கோட்பாடுகள், அவற்றின் நடைமுறைகள் என்பன பற்றிச் சிந்திக்கத் தொடங்கினார்.

சுரண்டலுக்கும் சுரண்டல் சார்பான கல்விக்கும் எதிராகக் “கருத்தியல்வாத”க் கல்வியை உருவாக்க வேண்டுமெனில், அதற்குப் பலமான தத்துவ அடிப்படைகள் வேண்டும். இத்தத்துவ அடிப்படைகள் மனிதனை மையமாகக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்பதனால் மனிதனைப் பற்றிய எண்ணக்கருவைப் பிறெய்றி கட்டியெழுப்பினார். விலங்குகளிலிருந்து மனிதனை வேறுபடுத்தும் வகையில், மனிதனுக்குள்ளு புறநிலைப்படுத்தும் தன்மையை முதன்மைப்படுத்தினார். விலங்குகள் தங்களையும் உலகையும் புறநிலைப்படுத்த முடியாதவை. நேரம் பற்றிய எண்ணக்கரு அவற்றிடையே இல்லை. ஆனால், மனிதன் நிலை மாற்றம் செய்யும் திறன் கொண்டவன். மனிதனின் செயற்பாடுகள் தெறித்தலுடன் தொடர்புடையவை என்பதால், ஒரே நேரத்தில் பல செயல்களைப் புரிந்து, உலகை நிலைமாற்றம் செய்யும் ஆற்றல் மனிதனுக்கே சிறப்பானது. எனவே, சமூக மாற்றத்தை ஏற்படுத்துவதற்குக் கல்வியைக் கருவியாகக் கொள்ள வேண்டுமெனின், ஒடுக்கப்பட்ட மக்களிடத்து அக்கல்வியை எடுத்துச் செல்ல வேண்டும் எனப் பிறெய்றி தீர்மானித்தார். இத்தீர்மானத்தின் பிரகாரம் கிராமப் புறத்து அடிநிலை மக்களுக்குக் கல்வியை எடுத்துச் செல்வதைத் தனது வாழ்நாட்பணியாகவும் ஏற்றார்.

ஆனாலும், அடிநிலை மக்களிடத்துக் கல்வியை எடுத்துச் செல்வதிலுள்ள தடைகளை அவர் எதிர் கொள்ளவே வேண்டியிருந்தது. கொடிய வறுமையும் பசியும் பட்டினியும் நிறைந்த, அடிநிலை மக்களின் வாழ்வு, நோய்நொடிகளோடு பின்னிக் கிடந்தது. ஒரு சொற்ப நேரம் ஓரிடத்தில் ஆற அமரக் கூடிய வாய்ப்பற்றவர்களாக, பல ஊர்களிலும் பல லட்சம் கூலித் தொழிலாளிகள் காணப்பட்டனர். இத்துன்பியல் நிலையில் இந்த மக்களுக்குக் கல்வி அவசியம்தானா என்ற ஐயம் பிறெய்றியிடத்துத் தோன்றியது.

ஆனாலும், ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் இந்த இழி நிலையை நிலைநிறுத்துவதாக அன்றைய கல்வி அமைந்

திருந்தமையைப் பிறெய்றி உணர்ந்தார். பொருளாதார, சமூக, அரசியற் சுரண்டல்களால், இழிநிலையிலுள்ள இம்மக்கள் மேலும் மேலும் ஒடுக்கப்பட்டு எதன் மீதும் பற்றற்றவர்களாக வாழ்வதற்கும் எதனையும் பரிசீலிக்கவோ விவாதிக்கவோ நினைக்கவோ முடியாத அளவுக்கு, அவர்களுக்கு விதிக்கப்பட்டது தான் அவர்களின் வாழ்வு என்ற மூடநம்பிக்கையைக் கொண்டிருப்பதற்கும் அடிப்படையாக அன்றைய கல்வி அமைப்பே அமைந்தது. இவ்வாறு, எதனையும் மீள்பரிசீலனை செய்யத் துணியாத ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் மெளன நிலையை “மெளனத்தின் பண்பாடு” எனப் பிறெய்றி அழைத்தார். இவ்வகையான மெளனத்தின் பண்பாட்டு நிலையை உடைத் தெறிவதற்கும் இந்நிலையிலிருந்து அவர்களை மீட்டெடுப்பதற்கும் புதிய கல்வி முறையொன்றின் உருவாக்கம் பற்றிப் பிறெய்றி ஆழமாகச் சிந்தித்தார்.

அக்காலத்தில் நடைமுறையிலிருந்த கல்வியின் எடுத்துரைப்புத் தன்மையைப் பிறெய்றி பிரதானமாகக் கேள்விக்குள்ளாக்கினார். இந்த எடுத்துரைப்பு முறையிலான கல்வியானது ஆசிரியர்-மாணவர் உறவை எல்லைப்படுத்தி யிருப்பதையும் அவர் விளக்கினார். அப்போதைய ஆசிரியர்-மாணவர் உறவில் ஆசிரியர் எல்லாம் தெரிந்தவராகவும் முன் மொழிவுகளைத் தேர்ந்தெடுக்கும் அதிகாரமுள்ளவராகவும் கல்வி நிகழ்ச்சிப் போக்கைத் தீர்மானிப்பவராகவும் தொழில் நிலை அதிகாரத்தால் அறிவில் அதிகாரம் செலுத்துபவராகவும் காணப்பட்டார். இதற்கு நேர்மாறாக, மாணவர் ஏதும் அறியாதவர்களாய் ஆசிரியரின் முன்மொழிவுகளை அப்படியே ஏற்றுக் கொள்பவராயும் ஆசிரியர்களின் திட்டத்திற்கேற்பத் தம்மை வடிவமைத்துக் கொள்ள வேண்டியவராயும் ஆசிரிய அதிகாரத்திற்குப் பணிந்து செல்ல வேண்டியவர்களாயும் கருதப்பட்டனர். இவ்வகையில், கல்வி முறையின் மனிதக் கூறாய் ஆசிரியரும் ஆசிரியர் எடுத்துரைப்பவற்றைப் பொறுமையோடு கேட்டுக் கொண்டிருக்கும் சடத்தன்மை வாய்ந்த நிலை காரணமாக மாணவர்கள் பொருட்கூறுகளாயும்

விளங்குகினர்.

இவ்வாறான எடுத்துரைப்பு முறைக் கல்வியின் தாக்கம் வலுவாக இருப்பதை உணர்ந்து கொண்ட பிறெய்றி, அக்காலக் கல்வியானது எடுத்துரைப்பு எனும் நோயினால் அவதியுறு கின்றதெனக் குறிப்பிட்டார். கல்வியின் உள்ளடக்கம் எவ்வா றிருப்பினும்-மதிப்புடையதாகவோ-அனுபவ வழி வந்த தாகவோ இருப்பினும் கூட-அது எடுத்துரைக்கப்படுவதன் காரணமாக உயிர்ப்பற்ற வெற்றுச் செய்தியாகி விடுகின்ற தெனப் பிறெய்றி வலியுறுத்தினார்.

எடுத்துரைப்பு முறையிலான கல்வியானது மாணவர் களை யந்திரப் பாங்காக மாற்றுகிறது. அத்தோடு, ஆசிரியர் எடுத்துரைக்கும் செய்திகளால் நிரப்பப்பட வேண்டிய வெற்றுப் பாத்திரங்களாக மாணவர்களைக் கருதுகிறது. மாணவர் எனும் வெற்றுக் கொள்கலனை முழுமையாக நிரப்புபவர்களே திறமையான ஆசிரியர்கள். அதே வேளை, அதனை அனுமதித்து விரைவில் கொள்கலனை நிரப்பிக் கொள்ளும் நிலையில் மாணவர் திறமையான மாணவராவார்.

இவ்வாறாக, வங்கியில் பணத்தைப் போட்டு வைப்பதை ஒத்ததாக, ஆசிரியர்கள் பணம் போடுபவர்களாகவும் மாணவர்கள் சேமிக்கத்தக்க களஞ்சியமாகவும் விளங்கும் வகையில் செய்திகளை அல்லது தகவல்களை மாணவர்களிடம் ஆசிரியர்கள் போட்டு நிரப்பும் முறையிலான இந்த எடுத்துரைப்பு முறைக் கல்வியை வங்கி முறைமைக் கல்வியாகப் பிறெய்றி கண்டார். கல்வி பற்றிய வங்கியியல் முறைமையிலான இந்த எண்ணக்கரு பிரபல்யமானது. வங்கி முறைமைக் கல்வி யில் படைப்பாக்கத் திறனுக்கோ தர்க்கத்திற்கோ இடமில்லை. சமூகத்தில் ஏற்றத்தாழ்வுகளையும் அதிகார-ஒடுக்குமுறை நிலைகளையும் நிலை நிறுத்துவதே வங்கி முறைமைக் கல்வி யின் பிரதான அம்சமாகும். ஒடுக்குமுறையை ஏற்று வளைந்து கொடுப்பவர்களாய் மாணவர்களை ஆக்குவதன் மூலம் உலகை மாற்றியமைக்கும் சிந்தனை அற்றவர்களாய், எதிர்ப்புச் சக்தி அற்றவர்களாய் மாற்றுவதே வங்கி முறைமைக் கல்வியின்

நோக்கமாகும்.

வங்கி முறைமைக் கல்விக்கு மாறாக நடைமுறைக்குச் சாத்தியமான மாற்றுக் கல்வி முறைமை பற்றிய தீவிரமான தேடலில் பிறெய்றி இறங்கினார். பதினைந்து ஆண்டுகள் வரையிலான ஆய்வுகளின் பேறாகவும் தேடலின் விளைவாகவும் 1962இல் “பிரச்சினை முற்கவிப்புக் கல்வி”யையும் “கருத்தாடல் வழிப் போதனாமுறை”யையும் மாற்றுக் கல்விச் சிந்தனைகளாகக் கொண்டார். இச்சிந்தனைகளைச் செயற்படுத்து முகமாக எழுத, வாசிக்கத் தெரியாத 300 கரும்புப் பண்ணைக் கூலிகளோடு செயலில் களமிறங்கினார்.

பிரச்சினை முற்கவிப்புக் கல்வி (Problem Posing Education) என்பது கற்றலிலும் கற்பித்தலிலும் ஆசிரியர்களையும் மாணவர்களையும் இணைந்த நிலையில் பங்காளிகளாக்குவதாகும். ஆசிரியர்-மாணவர் ஆகியோருக்கிடையிலான பொறிமுறை ரீதியான தொடர்பாடலைக் கைவிட்டு உணர்வுபூர்வமான தொடர்பாடலை வழிப்படுத்துவதுமாகும். இங்கு, ஆசிரியர் நடத்துபவராகவும் மாணவர் நடத்தப்படுபவராகவும் அல்லாமல், ஒரு பிரச்சினையை எடுத்துக் கொண்டு இருவரும் இணைந்து அதற்கான தீர்வைத் தேடுவர். நடப்பியல் மீது தொடர்ந்து ஒளி பாய்ச்சப்படும். தமது வாழ்க்கையில் காணப்படுகின்ற நிறைவின்மையையும் மட்டுப்பாடுகளையும் மாணவர்தாமே உணர்ந்து கொள்வர். எடுத்துரைப்பு முறைக்கு மாறான கருத்தாடல் முறை ஆசிரியர்களும் மாணவர்களும் மாய்க் கலந்துரையாடுவதற்கு இடமளித்து, அவர்களிடையே அதிகார முரண்பாடற்ற தோழமை உணர்வைத் தோற்றுவிக்க ஏதுவாகும்.

பிறெய்றி முன்வைத்த கல்விக் கோட்பாடானது ஒடுக்கு முறைக்கெதிரான பலத்தை மாணவரிடையே வளர்த்தலை நோக்கமாகக் கொண்டிருந்தது. பிறெய்றியின் கருத்துப்படி, பிரச்சினை முற்கவிப்புக் கல்வியும் கருத்தாடல் முறையும் சமூக மாற்றத்திற்கு மாணவர்களை வழிப்படுத்த வேண்டுமென எதிர் பார்க்கப்பட்டது. மேலும், கல்வியின் உள்ளடக்கம் கருப்பொருள்களின் அல்லது அறிதலைப்புகளின் பிரபஞ்சமாக

இருக்க வேண்டும். மனித வரலாற்றின் தொடர்புகளினால் மனிதன் எவ்வாறு உருவாக்கப்பட்டு வருகின்றான்? வரலாற்றுச் சூழலில் மனிதன் எவ்வாறு சுரண்டலுக்கு உட்பட்டான்? சொத்துரிமையின் தாக்கம் மனிதனை எவ்விதம் தாக்குகிறது? இந்நிலையில் சமூகம் உருவாக்கிய தொன்மங்கள் எவை? கருத்தியல் என்ன? விழுமியங்கள் எவை?-இவ்வாறான எண்ணங்களின் சிக்கலான தொடர்புகள் தான் அறிதலைப்புகளின் பிரபஞ்சமாகும்.

பிறெய்றி 300 கரும்பு விவசாயக் கூலிகளுடன் ஆரம்பித்த இயக்கத்தில் ஆயிரக்கணக்கானவர்கள் இணையத் தொடங்கினர். இதனால் பிரேசிலில் ஒரு கல்விப் புரட்சி தோற்றுவிக்கப்பட்டு, ஏழைகளைப் பயிற்றுவித்தலை அரசே பொறுப்பேற்கும் நிலைக்கு நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டது. இந்நிர்ப்பந்தத்தின் பேரில் கலாசாரக் குழுக்களை அரசு நிறுவியது. பிறெய்றி தோற்றுவித்த கல்வி முறை நாட்டில் பரவிய வேகத்தைக் கண்டு, உயர்வர்க்கத்தினர் கலங்கினர். 1964இல் இராணுவப் புரட்சியின்போது பொலிவியாவிற்கு பிறெய்றி நாடு கடத்தப்பட்டார். அங்கே சிலியில் பிறெய்றி தனது வேலைகளைத் தொடர்ந்தார்.

பிறெய்றி முதன்முதலில் 1967இல் வெளியிட்டு வைத்த நூல் “கல்வி விடுதலையை நோக்கிய பயிற்சி” என்பதாகும். அதனைத் தொடர்ந்து 1968இல் அவர் வெளியிட்ட “ஒடுக்கப்பட்டவர்களின் விடுதலைக்கான கல்வி முறை” என்ற நூல் பல்வேறு மொழிகளிலும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு, ஒடுக்கப்பட்ட மக்களிடத்து மிகுந்த செல்வாக்கைப் பெற்றது. இது 1974 வரை பிரேசிலில் தடை செய்யப்பட்டிருந்தது. மேலும் பல நூல்களைப் பிறெய்றி எழுதி வெளியிட்டார். ஒடுக்கப்பட்டவர்களின் விடுதலைக்கான கல்வி முறை பல்வேறிடங்களிலும் புரட்சியைக் கொழுந்து விட்டெரிய வைத்தது. 1997இல் மே 2ஆம் திகதி தமது எழுபத்தாறாவது வயதில் மாரடைப்பால் பிறெய்றி மரணமானார். ஆயினும், அவர் விதைத்த விதை, இன்று பெருவிருட்சமாய்க் கிளை பரப்பி நிமிர்ந்து நிற்கின்றது.

## முதியவர்களின் உளநலம்: பேசப்பட வேண்டிய பொருளொன்றுக்கான முகவுரை

உலக சனத்தொகை இன்று என்று மில்லாதவாறு அதிகம் பெருகிக் காணப்படுகிறது. இதில், அறுபது அல்லது அறுபது வயதிற்கும் மேற்பட்டோர் தொகை 80 கோடி (800 மில்லியன்) யையும் தாண்டி விட்டது. 2050 ஆம் ஆண்டளவில் இத்தொகை 2 பில்லியனாக அதிகரிக்கலாம் என எதிர்வு கூறப்படுகின்றது. அறுபது வயதை அடைந்தோர், இன்னும் மேலதிகமாக, சராசரியாக 18.5 வருடங்கள் முதல் 21.6 வருடங்கள் வரை உயிர் வாழலாம் என எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது. இதனால், உலகில் முதியவர்களின் எண்ணிக்கை சிறுவர்களின் எண்ணிக்கையை விட விரைவில் அதிகமாகிவிடும் என நம்பப்படுகின்றது.

இப்பின்னணியிலேயே முதியவர்களின் உளநலம் என்பது கவனத்திற் கொள்ளப்பட வேண்டிய ஒரு முக்கியமான விவகாரமாகின்றது. எமது வாழ்நாட் காலத்தைப் பொதுவாக எட்டுப்பருவங்களாக உளவியலாளர் வகுத்து நோக்குவர்.



பிறப்புக்குமுந்தியபருவம்(சுருத்தரித்தநாள்முதல்பிறப்புவரை)  
 மழலைப் பருவம் (பிறப்பு முதல் 2 வயது வரை)  
 ஆரம்பப் பிள்ளைப் பருவம் (2 - 6 வயது வரை)  
 மத்திம பிள்ளைப் பருவம் (6 -12 வயது வரை)  
 கட்டிளமைப் பருவம் (12 - 18 வயது வரை)  
 இளம் வளர்ந்தோர் பருவம் (18 - 40 வயது வரை)  
 மத்திம வளர்ந்தோர் பருவம் (40 - 65 வயது வரை)  
 பிந்திய வளர்ந்தோர் பருவம் (65 வயது முதல்)

இவ்வாறான பகுப்பில், அறுபத்தைந்து வயதுக்கு மேற்பட்ட பிந்திய வளர்ந்தோர் பருவத்திலுள்ளவர்களே முதியவர்கள் எனக் கொள்ளப்படுகின்றார்கள். உயர் வருமானம் கொண்ட நாடுகள் பலவற்றில் 65 வயதிற்கு மேற்பட்டவர்களுக்கே முதியோர் சகாய நிதி வழங்கப்படுகின்றது. ஆனால், முதியோர் பருவத்திற்கான இவ்வயதெல்லை தாழ்வருமானம் கொண்ட நாடுகளுக்குப் பொருத்தமானதன்று. இந்நாடுகளில் சராசரி வாழ்நாட்காலம் தாழ்வாகக் காணப்படுகின்றது.

பிந்திய வளர்ந்தோர்பருவம் முதியோர் பருவமாகக் கொள்ளப்படினும், முதியோர் பருவத்திலுள்ளோர் சகலரும் முதுமை எய்தியவர்களாகக் கொள்ளப்படும் நிலை இன்று இல்லை. இருபது வயது இளைஞர்களைக் காட்டிலும் சுறுசுறுப்பு மிக்கவர்களாகவும் உடல், உள நலமுள்ளவர்களாகவும் முதியோர்கள் பலர் இன்றும் வாழ்ந்து வருகின்றார்கள். எனவே, முதுமைப் பருவம் என்பதை சரியான முறையில் வரையறை செய்து, முதியவர்களை அடையாளம் காணவேண்டியது அவசியமாகின்றது.

### முதுமை என்றால் என்ன?

ஒருவரின் உடலிலுள்ள கலங்களிலும் தொகுதிகளிலும் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டு அவரது உடல், மூளை சம்பந்தப்பட்ட தொழிற்பாடுகளில் ஒரு படிப்படியான தேய்வு ஏற்படும் நிலையே முதுமை ஆகும். எனவே, முதுமை என்பதை வயதின்

வருடங்களை வைத்து வரையறை செய்யாது, உடல், உள மாற்றங்களின் அடிப்படையில் வரையறை செய்து கொள்வதே பொருத்தமானது. எனினும், பொதுவாக, அறுபத்தைந்து வயதுக்கு மேற்பட்ட பிந்திய வளர்ந்தோர் பருவத்திலேயே முதுமைக்குரிய உடல், உளத்தொழிற் பாட்டுத் தேய்வு நிலை இடம் பெறலாம் என்பதால், அறுபத்தைந்து வயதுக்கு மேற்பட்ட முதியவர்கள் எமது கவனத்தைப் பெற வேண்டியவர்களே.

### முதுமை வெளியீடு

பொதுவாக உடல் நலக் குறைபாடு, செயற்றிறம் குன்றிய சோர்வுநிலை, சமூக ஒதுக்கம், உடல் மற்றும் உள ஆற்றலின்மை போன்றவையே முதுமையின் வெளிப்பாடுகளாகக் கொள்ளப்படுகின்றன. இவ்வெளிப்பாடுகளை முதுமையில் அவதானிக்கப்படக்கூடிய மாற்றங்களாக வகைப்படுத்தி நோக்கலாம்.

அவையாவன:

- உடல் விருத்தி, உடல் நலம் தொடர்பான மாற்றங்கள்
- அறிகை விருத்தி தொடர்பான மாற்றங்கள்
- சமூகவிருத்தி தொடர்பான மாற்றங்கள்
- ஆளுமை, மனவெழுச்சி தொடர்பான மாற்றங்கள்
- வேலை சம்பந்தமான விவகாரங்களும் அவை தொடர்பான மாற்றங்களும்

### உடல் விருத்தி / உடல் நலம் தொடர்பான மாற்றங்கள்

முதுமையுடன் தொடர்புடையதான பல உடலியல் மாற்றங்கள் எமது உடற்கூற்றியற் தொகுதி ஒவ்வொன்றிலும் ஏற்படலாம். இவற்றுட் பல, நாட்பட்ட நோய்களால் ஏற்படுபவை. இந்த நாட்பட்ட நோய்கள் எமது உடற்கூற்றியற் தொகுதிகளில் தொழிற்பாட்டுக் குறைவையும் நோவையும் துன்பத்தையும் தரவல்லன. இதனால் மற்றவர்களில் தங்கி வாழ்கின்ற நிலையும் சிலருக்கு ஏற்பட்டு விடுகின்றது. இம்

மாற்றங்களைப் பின்வருமாறு பட்டியலிடலாம்:

- இதயம், குருதிக்குழாய்கள் ஆகியவற்றில் கொலஸ்ரோல் படிவு ஏற்படல், குழாய்கள் அடைபடல்
- சுவாசக் கொள்ளளவு குறைதல் உணவுக்கால்வாய்களில் அகத்துறிஞ்சற்குறைபாடு, மலச்சிக்கல் ஏற்படல்.
- மூளை நரம்புத் தொகுதிகளில் நிகழும் மாற்றத்தால் மறதி, கற்றற் குறைபாடு, சிந்தனைக் குறைபாடு போன்றவை ஏற்படல்.
- எலும்பு பலவீனமடைதல், தசைமெலிதல், மூட்டுத் தேய்தல்.
- தோலிற் சுருக்கமும், மயிரில் நரையும் ஏற்படல்.
- புலனுறுப்புகளின் புலன்வாங்கலில் குறைபாடு காணப்படல்.
- நோய் எதிர்ப்புச்சக்தி குறைதலும் தொற்று நோய்த் தாக்கத்துக்கு உள்ளாதலும்.

**அறிகைவிருத்தி தொடர்பான மாற்றங்கள்**

அறிவைத் தேடிப்பெறல், நிலைநிறுத்தல், பயன்படுத்தல் ஆகியவற்றின்போது சம்பந்தப்படும் உளச் செயற்பாடுகளைக் குறிக்கும் ஒரு பொதுவான பதம் “அறிகை” என்பதாகும். இவ்வகையில் முதுமைப்பருவத்தில் அறிகை தொடர்பான மாற்றங்களாவன:

- ஞாபகமறதி அதிகரித்தல்.
- கற்றலின் வேகம் குறைவடைதல்
- கவனக் குவிப்பு குறைவடைதல் அல்லது கவனச்சிதைவு ஏற்படல்
- மொழி விருத்திக் குறைவு ஏற்படல்
- சிந்தனைக் குறைவு ஏற்படல்

இதேவேளை, மூளை நோய் காரணமாக அல்லது மூளை அடிபடுதலால், சிந்திக்கும் திறன், நினைவாற்றல், இயல்பான நடத்தை என்பவற்றில் பாதிப்புகளை ஏற்படுத்தும் உளநலக்

கேடும் முதுமையில் விளையலாம். இந்த உள நலக்கேடு dementia என்ற ஆங்கிலப்பதத்தால் சுட்டப்படுகின்றது.

### சமூகவிருத்தி தொடர்யான மாற்றங்கள்

முதுமை ஏற்படும் பிந்திய வளர்ந்தோர் பருவத்தை எரிக் எரிக்சன் என்பார், உள - சமூக விருத்திக்கான எட்டாவது பருவமாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இப்பருவத்தில் விருத்தியடையும் உள - சமூக வலிமையாக ஈகோ ஒருங்கிணைப்பு (ego integrity) என்பதை எரிக்சன் குறிப்பிடுகின்றார். தனது வாழ்வை மீட்டுப் பார்த்து ஒருங்கிணைத்து, இன்பங்களையும், துன்பங்களையும் வெற்றிகளையும் தோல்விகளையும் ஏற்றுக் கொண்டு வாழ்வின் மொத்த அனுபவங்களையும் தமது வாழ்வின் முழுமை நிலையாக தன்னிலை ஒருங்கிணைப்புச் செய்பவர்கள் தமது வாழ்க்கைக்கான ஒர் அர்த்தத்தையும் திருப்தியையும் பெற்றுக் கொள்கின்றார்கள். அவ்வாறாக, தமது வாழ்வை அர்த்தப்படுத்திக் கொள்ளாதவர்கள், ஆதரவற்ற பரிதவிப்பு நிலையை எய்துகின்றனர். இப்பரிதவிப்பு நிலை காரணமாக

- சமூகத்திலிருந்து ஒதுக்கப்படுவதான உணர்வில் தனிமை உணர்வு ஏற்படல்
- கணவனை /மனைவியை இழந்து துயரப்படல்.
- அன்புக்குரியவர்களின் இழப்பினால் துன்பமுறல்
- தம்மை எவரும் கவனிக்கவில்லை "தாம் சொல்பவற்றை எவரும் கேட்பதில்லை" என்ற ஆதங்கம் ஏற்படல்.

என்பன போன்ற நிலைமைகளுக்கு முதியவர்கள் உள்ளா கின்றார்கள்.

### ஆளுமை, மனவெழுச்சி தொடர்யான மாற்றங்கள்

முதுமையில் ஏற்படும் ஆளுமை, மனவெழுச்சி தொடர் யான மாற்றங்களும் கவனத்துக்குரியனவாகும். அவையாவன:

- வெறுமையை உணர்தல்
- இறப்புக்கான காத்திருப்புக் காணப்படல்

- பயம், பதற்றம் பதகளிப்பு, மனச்சோர்வு காணப்படல்.
- தன்னைப் பற்றியும் தான் வாழும் சூழல் பற்றியும் தெளிவில்லாத மாறாட்டமான நிலை காணப்படல்.

### வேலை சம்பந்தமான விவகாரங்களுடன் தொடர்புடைய மாற்றங்கள்

இன்றைய அறிவார்ந்த சமூகத்தில் (Knowledge Society) அறிவாற்றல்மிக்க சிறப்பு நிபுணத்துவம் உள்ளவர்கள் பலர் பிந்திய வளர்ந்தோர் பருவத்திலேயே காணப்படுகின்றனர். இவர்களின் அனுபவங்களும் ஆற்றலும் வேலை உலகில் (World of Work) பயன்மிக்கவையாக உள்ளன. ஆனாலும், இவ்வகையான ஆற்றலும் அனுபவங்களும் இல்லாத முதியவர்கள் வேலை எதுவுமின்றி வெட்டியாகக் காலம் கழிக்கும் நிலையிலேயே காணப்படுகின்றனர். அவ்வாறன்றி வேலை புரிவோரும் வீழ்ச்சியுறும் நிலையிலேயே (decline stage) காணப்படுகின்றனர்.

### முதுமைப் பருவத்தில் எதிர்பார்க்கப்படும் பிரச்சினைகள்

உலக இயற்கையில், முதுமைப் பருவம் என்பது தவிர்க்கப்பட முடியாதது. அதேபோலவே, முதுமைப் பருவத்தில் எதிர்நோக்கப்படும் பிரச்சினைகளும் வழமையானவை. இப்பிரச்சினைகளைத் தெளிவாக விளங்கிக் கொள்கின்றபோதே, இப்பிரச்சினைகளுக்கான தீர்வுகளை நோக்கிச்சிந்தித்துநாம் செயற்படமுடியும். முதுமையில் நோய்களுக்கு ஆட்படுதல் என்பது பிரதானமான பிரச்சினை ஒன்றாகும். மருத்துவ நிலையத்துக்குச் செல்வதற்கு உதவியின்மை, மறதி காரணமாக சரியான சிகிச்சையைப் பெற முடியாமை, பிறரில் தங்கிவாழும் உடலியற் பிரச்சினைகளை/இயலாமைகளைக் கொண்டிருத்தல் பார்வைக் குறைபாடு, கேட்டற் குறைபாடு, மாறாட்டம் ஏற்படல், மூளைக் கலங்கள் படிப்படியாக இறந்தொழிவதால் அறளை பெயர்தல் போன்ற பல்வேறு பிரச்சினைகளும் நோய்களுக்கு ஆட்படுதலுடன் சம்பந்தப்பட்ட பிரச்சினைகளாகும். மேலும், முதுமை நிலையில் போசாக்குக் குறைவும் பல

பிரச்சினைகளைத் தோற்றுவிக்கின்றது. “முதியவர்கள்” என்ற அலட்சியம் காரணமாக, ஊட்டம் மிகுந்த உணவு கிடைக்காமையாலும் ஊட்டமுள்ள உணவு குறித்துப் போதிய அறிவின்மையாலும் முதியவர்கள் அடிக்கடி களைப்புற்று, சோர்வுநிலையை எய்துகின்றர்.

இதேவேளை, உளப்பிரச்சினைகளுக்கு உள்ளாதல் என்பது அனைவரதும் மிகுந்த கவனத்தை வேண்டிநிற்கின்ற முக்கியமான பிரச்சினை ஒன்றாகும். நெருக்கீடுகளுக்கு உட்படல், பதகளிப்புக்கு உள்ளாதல், தாழ்வு மனப்பான்மை ஏற்படல், வெறுத்தொதுக்கப்படுவதாக உணர்தல், குடும்பச் சூழலால் உளத்தாக்கம் ஏற்படல், பிள்ளைகளின் கவனிப்பின்மையால் உளத் தாக்கம் ஏற்படல் ஆகியன உளப்பிரச்சினைகளின் வெவ்வேறு வடிவங்களாகும். இவற்றுக்கும் மேலாக, தம்மால் எவ்வித பயனும் இல்லை என்று உணரும் நிலையிலோ அல்லது தீராதோய் பற்றிய பயத்திலோ ஏற்படக் கூடிய மனச்சோர்வு (depression) என்பது உளப்பிரச்சினையின் உச்சவடிவமாகும்.

### முதுமைப் பருவப் பிரச்சினைகளுக்கான தீர்வுகள்

முதுமைப் பருவப் பிரச்சினைகளைத் தடுப்பதற்கும் குறைப்பதற்கும் இன்று சமூக விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்த வேண்டியது அவசியமாகியுள்ளது. முதியவர்கள் எமது சொத்து. தகுந்த முறையில் நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டு, முதுமைப் பருவப் பிரச்சினைகளைத் தடுப்பதிலும் குறைப்பதிலும் தனி மனித ரீதியாகவும் குடும்ப ரீதியாகவும் சமூகரீதியாகவும் நாடு தழுவிய முறையிலும் எமது அக்கறையை யும் ஈடுபாட்டையும் வெளிக்காட்டுவது மனித சமுதாயத்தின் மேன்மைக்கே வழிவகுக்கும். இவ்வகையில் குறிப்பான சில தீர்வுகளாகப் பின்வருவனவற்றைக் கொள்ள முடியும்:

- முதுமையில் ஏற்படும் பிரச்சினைகளைத் தடுப்பதற்கு, நோய் ஏற்படாமல் தடுக்கும் நடவடிக்கைகளில் இளைமையில் ஈடுபட வேண்டும்.

- நோய் ஏற்பட்டவர்களுக்குத் தகுந்த சிகிச்சை வழங்க வேண்டும்.
- முதியவர்களுக்கு உள ஆற்றுப்படுத்தல் (Counseling) வழங்கி, அவர்களின் மன நிலையை மேம்படுத்த வேண்டும்.
- வீடுகளில் முதியவர்களை நன்கு பராமரிக்க வேண்டும்.
- முதியவர்களிடம் அன்பு செலுத்தி, அவர்கள் இன்னும் வேண்டப்படுபவர்கள் என்ற உணர்வை ஏற்படுத்தி, சிறுவர்களுக்கு நீதிக் கதைகளையும் பாடல்களையும் சொல்லிக் கொடுப்பதற்கு அவர்களைப் பயன்படுத்த வேண்டும்.
- உடை அணிதல், உணவருந்தல், குளித்தல், நடத்தல், கழிவகற்றல் போன்ற நாளாந்த கடமைகளைத் தாமா கவே முதியவர்கள் செய்ய முடியாதபோது, அவர்களுக்கு உதவ வேண்டும்.
- முதியவர்களுக்கு உதவுவதற்கு வீட்டில் யாரும் இல்லாத போது, முதியோர் இல்லங்களில் அவர்களை வைத்துப் பராமரிக்க வேண்டும்.
- முதியவர்களுக்குத் தனிமை உணர்வு, தாழ்வுச் சிக்கல் போன்றன ஏற்படாதவாறு, அவர்களுக்கான ஒன்று கூடல்களை அடிக்கடி ஒழுங்கு செய்ய வேண்டும்.

### முதுமையில் மரணத்தை எதிர்கொள்ளல்

மனித வாழ்க்கை வட்டத்தில், இறப்பு எப்பருவத்திலும் நிகழலாம். ஆனாலும், முதுமையடைந்தவர்கள் பலர் தமது மரணம் பற்றிய பயத்துக்கு உள்ளாகின்றனர். மனித வாழ்வில் மரணம் நிச்சயமான தெனினும் பகுத்தறிவு பூர்வமாகவும் அமைதியாகவும் மரணத்தை ஏற்றுக்கொள்ள அவர்கள் பின்நிற்கின்றனர். தீவிர உடல்நோய் காரணமாக தமது செயல் நடவடிக்கைகள் பாரதூரமாக வரையறைக்குட்பட்டுள்ளன என்பதை அறிந்திருக்கும் நிலையிலும் முதியவர்கள் இறப்பை

எதிர்கொள்ளத்தயாராகாமை வேடிக்கையானது.

எலிஸபெத் குப்ளர்-றோஸ் எனும் உளமருத்துவர் தீராதோய்க்கு உட்பட்ட பிணியாளர்களுடன் நிகழ்த்திய நேர்காணல்களிலிருந்து, பொதுவான கருப்பொருள்கள் சிலவற்றை அவதானித்து, நெருங்கிவரும் மரணத்தை அல்லது மரணத் தறுவாயை அவர்கள் எவ்வாறு கடக்கிறார்கள் என்பதை ஐந்து படிநிலைகளாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

### 1. ஏற்கமறுத்தல் (Denial)

இந்நிலையில் இவர்கள் மரணத்தைத் தழுவ இருப்பவர்கள் தாம் என்பதை ஏற்க மறுத்து, வைத்தியர்கள் தவறான முடிவுக்கு வந்துவிட்டதாகக் கருதுகிறார்கள்.

### 2. கோபமடைதல் (Anger)

மரணம் நெருங்கி வருதலை உணர்ந்த நிலையில் இவர்களிடத்தே கோபமும் வெறுப்புணர்ச்சியும் மையங் கொள் கின்றன. தம்மைக் காப்பாற்ற முடியாத வைத்தியர்கள் மீதும் ஆரோக்கியமாக அல்லது இளமையாக உள்ளவர்கள் மீதும் இக்கோபம் திசைதிருப்பப்படும் நிலையும் காணப்படுகிறது.

### 3. பேரம்பேசுதல் (Bargaining)

அடுத்த நிலையாக அமையும் இம்மூன்றாவது படிநிலையில், “இன்னும் சில காலம் வாழ விட்டால் பிரதி உபகாரமாக இன்னவை செய்வேன்” என இவர்கள் ஆண்ட வனிடமே பேரம் பேசுகிறார்கள்.

### 4. உளச்சோர்வு (Depression)

தம்மீதும் தம்மில் அன்புகொண்டவர்கள் மீதும் வாழ்க்கை மீதும் ஏற்படும் நம்பிக்கையின்மை, இப்படிநிலையில் உளச் சோர்வை ஏற்படுத்துகிறது.



## 5. இறுதியாக ஏற்றுக்கொள்ளல் (Final acceptance)

முன்னைய படிநிலைகளைக் கடந்துவரும் ஒருவர், ஓரளவுக்கு அக அமைதியையும் மரணத்தை ஏற்றுக் கொள்ளலையும் பெறும் நிலை இது வாகும். இந்நிலையிலும் மரணம் பற்றிய பயம் ஏற்படக்கூடுமெனினும் கௌரவமாக அதனை ஏற்றுக்கொள்ளும் நிலை காணப்படும்.

எலிஸபெத் குப்ளர்-றோஸ் என்பாரின் அவதானிப்புக் களின்படி, ஒருவர் முன்னைய நான்கு நிலைகளையும் கடந்த நிலையில் தான் இறுதிநிலைக்கு வர வேண்டும் என்பதில்லை. சிலர் மரணத்தை ஏற்க மறுத்தவாறும், சிலர் பய உணர்ச்சியை வெளிக்காட்டியும், சிலர் பேரம் பேசியும், சிலர் உளச்சோர்வுற்றும், சிலர் மரணத்தை ஏற்றுக்கொண்டும் மரணிக்கின்றார்கள்.

நிறைவாக, முதுமையில் மரணம் என்பது நிச்சயமான தெனினும், முதுமை வாழ்வில் ஏற்படக்கூடிய பிரச்சினைகளையும் விரக்தி நிலையையும் தவிர்த்துக் கொண்டும் குறைத்துக் கொண்டும் தமது வாழ்க்கைக் காலத்தில் நிகழ்ந்த இன்பதுன்பங்களையும் வெற்றி தோல்விகளையும்நினைவில் மீட்டிக் கொண்டு, உள நலம்மிக்கவர்களாக, மரணத்தையும் அமைதியாகவும் பருவத்தறிவு பூர்வமாகவும் ஏற்றுக் கொள்பவர்களாக முதுமைப்பருவத்திலுள்ளவர்களைப் பேணுதல் என்பது ஆரோக்கியமான மனித சமுதாயத்தின் ஒரு குறிகாட்டி ஆகும்.

## விஞ்ஞானக் கல்வியும் மொழியும் : ஒரு முன்னோட்டம்

அறிமுகம்

“புத்தாக்கப் புனைவுகளையும் ஆற்றல்களையும் மனித வாழ்வுக்கு உரித்தாக்குவதே விஞ்ஞானத் தின் முறையான மெய் நோக்கு”

- பிரான்சிஸ் பேகன்

விஞ்ஞானமும் மொழியும் ஒன்றிலிருந் தொன்று பிரிக்க முடியாதவை. மொழியின் பிரயோகமே விஞ்ஞானத்தை வளர்த்தது; விஞ்ஞானக் கருத்துகளை வெளிப்படுத்துவ தற்காக மொழிவிருத்திபெற்றது. விஞ்ஞான வளர்ச்சியினால் மொழியானது புது மெருகு பெறுவதோடு, விஞ்ஞான முறையில் மொழியி யல் ஆய்வுகளும் இன்று நடைபெற்று வரு கின்றன. விஞ்ஞானமும் மொழியும் மனித முன்னேற்றத்தின் அடையாளங்கள். விஞ்ஞான, தொழில்நுட்ப வளர்ச்சியைத் தொடர்ந்து, இலத்திரனியல் வளர்ச்சியும் ஏற்பட்டு, உலகு துரித மாற்றம் கண்டு வரும் இன்றைய நிலையில் விஞ்ஞானக் கல்வியுடன் மொழி கொண்டுள்ள தொடர்பைக் குறித்ததான முன்னோட்ட

மொன்றை முன்வைப்பதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

விஞ்ஞானமும் விஞ்ஞான முறையும்

விஞ்ஞானம் என்பது ஆராயும் அறிவாகும். உண்மையின் அடிப்படையிலேயே ஆரம்பித்து உண்மையைக் காண்பதிலே முடிவடைவதுதான் இதன் செல் நெறியாகும். உண்மையின் மீதான ஆர்வமே இன்றைய மனித நாகரிக வளர்ச்சிக்கு வித்திட்டது.

ஆதி மனிதனின் சக்தியும் நேரமும் வாழ்க்கைப் போராட்டத்திலேயே செலவாயின. வன விலங்குகளிலிருந்தும் இயற்கைச் சக்திகளிலிருந்தும் பாதுகாப்பு அவனின் முக்கிய பிரச்சினையாக இருந்தது. உணவு, உடை, வீடு அவனின் தேவைகளாக இருந்தன. இத்தேவைகளும், இத்தேவைகளை அடைவதில் அவன் எதிர் கொள்ள நேர்ந்த இன்னல்களிலிருந்து அவனுக்கான பாதுகாப்பும் அவன் வாழ்க்கையையே ஒரு போராட்டமாக மாற்றின. இயல்புக்கமும் உள்ளக் கிளர்ச்சியுமே ஆதி மனிதன் வாழ்வை வழிநடத்தி வந்தவேளை, அவனின் வாழ்க்கைப் போராட்டம் அவனின் “மனம்” பரிணமிக்க வழிவகுத்தது.

மனிதனைச் சிந்திக்குமாறு செய்வது மனித மனமே எனலாம். மனிதனின் சிந்தனையாற்றல் காரணமாகவே விலங்குகள் ஐந்தறிவுடையன என்றும் மனிதன் ஆறறிவுடையவன் என்றும் மனிதனை விலங்குகளிடமிருந்து பிரித்து, “சிந்திக்கும் பிராணி என்ற உன்னத நிலைக்கு மனிதனை உயர்த்த முடிகின்றது. இச்சிந்தனையாற்றலின் வழியாகவே சுற்றாடலைக் கவனிக்கவும், இயற்கைத் தோற்றப்பாடுகளுக்கிடையேயான காரண - காரியத் தொடர்புகளைப் பெறவும் அவனால் முடிந்தது.

மனிதன் மனத்தை மட்டும் கொண்டு பயனுள்ள, முறைமையான வழியிற் சிந்திக்க இயலாதவன்; அதற்குக் கருவியொன்று வேண்டியதாயிற்று. மொழியே அக்கருவி. மனித வரலாற்றில், ஓரளவு பிற்பட்ட காலத்திலே தான், மொழி

படைக்கப்பட்டது. மொழியைப் பயன்படுத்திய மனிதன் கூடி வாழக் கற்றுக் கொண்டான். மொழிப்பிரயோகம் காரணமாக அறிவைப் பெறவும், அதை ஞாபகத்திற் பேணிவைக்கவும், தன் போன்றோருடன் அதனைப் பரிமாறவும் அவனால் முடிந்தது. இக்கருத்துப் பரிவர்த்தனையின் விளைவாக, தனி ஒருவருக்கு மட்டுமுரிய பிரத்தியேக அறிவை ஒதுக்கி விட்டு, எல்லோர்க்கும் பொதுவான, அநுபவ வழிவரும் அறிவைப் பேணும் முறைமை தோன்றிற்று; பொது அறிவுக்கு இசைவானவையே போற்றப்பட்டன. இவ்வாறாக, பொது அறிவு உருவாகி விருத்தியடையலாயிற்று. முறைப்படுத்திய பொது அறிவே விஞ்ஞானம் ஆகும்.

முறைப்படுத்தித் தொகுக்கப்பட்ட அறிவே விஞ்ஞான மெனினும் இந்த அறிவின் உண்மை நிலை சிந்திக்கற் பாலது. ஏனெனில் இவ்வறிவிலே மனித மனத்தின் அமைப்பு, வரையறைகள், சிந்திப்பு முறைமை, மனித வரலாறு என்பனவும் மொழி வளர்ச்சியும் செல்வாக்குச் செலுத்தும் காரணிகளாக உள்ளன. இக் காரணிகள் யாவும் மனிதவியல்பு சார்ந்தனவாக இருத்தலால் மனித அறிவும் நீண்ட காலமாக மனிதவியல்பு சார்ந்த நிலையிலேயே இருந்து வந்திருக்கின்றது. மொழி யானது விருத்தியடைய அடைய அறிவில் மனிதவியல்புச் சாயல் சிறிது சிறிதாக மறையலாயிற்று. மொழியியல் விருத்தி யோடு கூடியதாகவே அறிவை ஒழுங்கு செய்யும் முறையும் வளர்ச்சி பெற்றது. மொழியின் வளர்ச்சி நிலையில் படைக்கப் பட்ட தருக்கம் எனும்துறை, மனிதனை உணர்ச்சி வயப்படாது சிந்திக்கச் செய்ததோடு சிந்தனைச் செயன் முறையினின்றும் அகவயமான இயல்புகளை விலக்கி அறிவை ஒழுங்கு செய்யும் முறையின் வளர்ச்சியை முன்னேற்றமடையச் செய்தது. இவ்வாறாக வளர்ச்சியடைந்த ஒழுங்குமுறையே விஞ்ஞான முறை ஆகும்.

விஞ்ஞான முறையே வழிகாட்டும் அறிவியல் பாதை ஆகும். இப்பாதையிலே வீறுநடை போடுபவர்கள் உடனடியாகவே எவர் சொல்லுக்கும் மதிப்புக் கொடுத்து அவற்றை

அப்படியே உண்மை என ஏற்றுக் கொண்டுவிடமாட்டார்கள். மாறாக சான்றுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு நிறுவப்பட்ட முடிவுகளையே உண்மை எனக் கொள்வார்கள். இவர்கள் உண்மையைக் காண்பதற்கு முதற் படியாக விபரங்களைச் சேகரிப்பர். அவ்வாறு செய்யும் போது விபரங்களை உள்ளது உள்ளவாறே அறிய முயல்வர். கண்ட விபரங்களைத் துல்லியமாக அறிந்து துல்லியமாக எழுதுவர்.

இவ்வாறு சேகரித்த விபரங்களைக் காய்தல் உவத்தலின்றி ஒழுங்காக வகைப்படுத்துவர். அவற்றிடையே காணும் உறவுகளை ஆராய்வர். இந்த உறவுகளை வைத்து எது உண்மை என்று ஆராயும் போது பல ஊகங்கள் தோன்றும். அவற்றுள் எது தாம் சேகரித்த விபரங்கள் எல்லாவற்றுக்கும் பொருத்தமானது என்று காண்பர். இந்த ஊகத்தைப் பரிசோதித்துச் சரியானது என்று கண்டாலும், இது சம்பந்தமாக இதற்கு முன் கண்ட கொள்கைகளுடன் பொருந்துகின்றதா என்றும் ஆராய்வர். பொருந்தாவிடின் காரணத்தைக் கண்டுபிடித்து ஊகத்தைத் திருத்துவர். இவ்வாறாக, சோதனை செய்தல், உற்று நோக்குதல், செய்திகளைச் சேகரித்தல் தற்காலிக முடிவுக்கு வரல், மீண்டும் சோதனையில் ஈடுபட்டுத் தெளிவு பெறல் என்ற பல்வேறு படிகள் விஞ்ஞான முறையைத் தீர்மானிக்கின்றன. இப்படிக்களைப் பயன்படுத்தி ஆராயும் முறையே (method of inquiry) உண்மையைக் காணும் வழியாகும். இம்முறையே கி.பி. 12ஆம் நூற்றாண்டில், ஓக்ஸ்போர்ட் பல்கலைக் கழக பேராசிரியர் ரோஜேர்ஸ் பேகன் (Rogers Bacon) வலியுறுத்தினார்.

சான்றுகளை அமைத்துக் காணப்பட்ட முடிவுகள் எல்லாமே நிலைபெற்ற உண்மைகளாக முடியாது. மேலும் சோதனைகள்மூலம் புதிய சான்றுகள் கிடைக்கும்போது அச்சான்றுகளுக்கு ஏற்றாற்போல் இம்முடிவுகள் மாற்றப்படவோ அல்லது நீக்கப்படவோ வேண்டிய நிலைமையும் ஏற்படலாம். இவ்வாறாக வெளியே வீசியெறியப்பட்ட பல கொள்கைகளும் விஞ்ஞான வரலாற்றில் உண்டு.

விஞ்ஞான முறையின் இரு சிறப்பம்சங்கள் :

(i) அது அநுபவபூர்வமானது. (Empiricism)

(ii) அது பகுத்தறிவுத் தன்மை கொண்டது. (Rationalism)

நம்பகத் தன்மை வாய்ந்த முறைகளைப் பயன்படுத்துபவர்கள் பெறுகின்ற அநுபவத்தின் அடிப்படையில் கண்ட உண்மைகளே விஞ்ஞான முறையில் ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகின்றன என்ற வகையில் அது அநுபவ பூர்வமானது; இவ்வாறு கண்ட உண்மைகளையும் முறைப்படுத்தி, தர்க்க ரீதியாக விதிகளையும் கொள்கைகளையும் அமைத்து, என்ன? ஏன்? எவ்வாறு?; என்ற வினாக்கள் மூலம் உண்மையை ஆராய்ந்து பெறப்படும் புறவயத் தன்மை வாய்ந்த முடிவுகளைக் கொண்டவை (objectivity) என்ற வகையிலும், தவறு நேர்ந்த விடத்து தாமே திருத்திக்கொள்ளும் பண்பு வாய்ந்தவை (self-correctiveness) என்ற வகையிலும் அது பகுத்தறிவுத் தன்மை கொண்டது.

பழக்கத்தின் காரணமாகவோ அல்லது வழக்கத்தின் அடிப்படையிலோ தான் கொண்டுள்ள நம்பிக்கை தவறு என்று அறிந்தும் மாற்றிக் கொள்ள மறுக்கும் பிடிவாதப் போக்கு முறையும், தன் குரு சொல்வது அனைத்தையும் சரியானது என நம்பி அதன்படி ஒழுகுதலான அதிகாரத்திற்குக் கட்டுப்படும் முறையும், ஐம்புலன்களுக்கு அப்பாற்பட்ட நிலையிலிருந்து ஞானத்தைக் கொண்டு உள்ளுணர்வினாலோ (intuition) அல்லது தெளிந்த முடிவுகளைக் கொண்டோ பேருண்மையை அறியமுயலும் உள்ளுணர்வு முறையும் விஞ்ஞானமல்லாத முறைகளே ஆகும். இம்முன்று முறைகளிலும் எந்த ஒரு கருத்திலும் வெவ்வேறு எண்ணங்களையும் நம்பிக்கைகளையும் கொண்டவர்களையும், சில நேரங்களில், முற்றிலும் மாறான கருத்துக்களைக் கொண்டவர்களையும் காணலாம்.

விஞ்ஞான முறையைப் போன்று இக்கருத்துக்களை ஆய்வுசெய்வதென்பதோ அல்லது சரிபார்ப்பதென்பதோ இயலாது. ஆனால், உண்மையான அறிவு என்பது அனைவரும் ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடிய அறிவாக அமைதல் வேண்டும்.

எனவேதான், மேலேகூறிய மூன்று முறைகளும் விஞ்ஞான முறைக்கு எவ்விதத்திலும் மாற்று முறைகளாக மாட்டா.

**மொழியும் எண்ணக்கரு ஆக்கமும்**

மனித வரலாற்றுக் கண்டுபிடிப்புக்களில் தலை சிறந்தது, மனித சிந்தனையைப் பரப்பும் சாதனமான மொழியே ஆகும். மனித நாகரிகத்தின் தோற்றம் மொழியின் தோற்றத்தினுடனேயே ஆரம்பமாகியது எனலாம்.

மொழி என்றால் என்ன? என்பதற்கு மொழியியலாளர் பலர் பல விதமான வரைவிலக்கணங்களைத் தந்துள்ளனர். “மனித எண்ணங்களையும், உணர்ச்சிகளையும், விருப்பங்களையும் இயல்பாக உருவாக்கிய குறியீடுகள் மூலம் மனிதனுக்கே உரித்தான ஒரு முறையே மொழி ஆகும்” என மொழியியலாளர் சப்பீர் (Sapir) குறிப்பிடுகின்றார். மேலும், “சமூகக் குழு வொன்றைக் கூடிச் செயலாற்ற வைக்கும், பேச்சொலி சார்ந்த குறியீடுகளின் அமைப்புத் தொகுதியே மொழி” எனவும், “மனிதத் தொடர்புகொள்ளலுக்கான குரல் சார்ந்த, கேள் தகைமையுள்ள ஊடகமே மொழி” எனவும், “மனித அநுபவங்களுடன் இணைந்ததான நெறிகளுக்கமைய வழக்கிலுள்ள குறியீடுகளையும் ஒலியலகுகளையும் சேர்த்துப் பயன்படுத்தும், குரல் சார்ந்த கேள் தகைமையுள்ள தொடர்புறுத்தும் தொகுதியே மொழி” எனவும் மொழியியலாளர்களினால் மொழிக்கு வரைவிலக்கணங்கள் அளிக்கப்பட்டுள்ளன.

மொழிக்கான வரைவிலக்கணங்களாக மொழியியலாளர் வழங்கிய வரைவிலக்கணங்களிலிருந்து மொழியின் சிறப்பியல்புகளை வரையறுத்துக் கொள்ளமுடியும். மொழியின் குறியீட்டுத் தன்மையும் ஒழுங்கமைப்புத் தன்மையும், மனிதனுக்கே உரியதன்மையும், சமூக சாதனமாக விளங்குகின்ற தன்மையும், இயல்பான தன்மையும் மொழியின் உயிர்க் கூறுகளாக விளங்குகின்றன. மனித இனம் தவிர்ந்த ஏனைய உயிர்கள் தத்தம் கருத்தைத் தெரிவிப்பது போல, ஒலியெழுப்புவதனால் அவ்வொலியும் மொழியோவென்ற ஐயுறவை, மொழியின்

சிறப்பியல்புகளை அவ்வயிரினங்களின் மொழி கொண்டிராத காரணத்தால் விலக்கிக் கொள்ளலாம். ஏனைய உயிரினங்கள் ஒலியெழுப்புவது இயல்புக்கத்தினாலேயே ஆகும். இவை பெரும்பாலும் மகிழ்ச்சி, அச்சம், சீற்றம், பசி முதலிய உணர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்துவதற்கு ஒலியெழுப்புகின்றன. ஆனால் மனிதர்களைப் போல உள்ளத்தெழும் கருத்துக்கள் தொடர்பாக வெளிப்படுத்தும் ஆற்றல் அவற்றுக்கு இல்லை. குறிப்பிட்ட ஒரு கருத்தை குறிப்பிட்ட ஓர் ஒலிக்கோ ஓர் ஒலித் தொடருக்கோ ஏற்றி, தம் கருத்தைப் பிறர்க்கு அறிவிக்கும் ஆற்றல் மனிதருக்கே உண்டு.

மனிதன் தன் பண்பாட்டினூடாகத் தனது நடத்தைக் கோலங்களை ஒரு சந்ததியிலிருந்து மறு சந்ததியினருக்குக் கையளித்தல் என்பது மொழியின்பிரயோகத்தினாலேயே நிகழ்கின்றது. மொழியும் சமூகமும் ஒன்றோடொன்று இணைந்து செல்வன, ஒன்றின்றி மற்றையது நிலைத்திருத்தல் இயலாது.

மொழியானது எம்மை நிகழ்காலச் சூழலிலிருந்து விடுவிப்பதோடு, அதனது குறியீட்டுப் பண்புகள் காரணமாக, எமது சூழலைக் கற்பனை செய்ய முடியாத அளவுக்கு விரிவுபடுத்தியுள்ளது. யதார்த்த உலகில் உள்பொருளல்லாத பல இல்பொருள் வகைகளையும் நாம் மொழியினால் படைக்க முடிகின்றமையே இதற்குக் காரணம்.

எண்ணக்கரு ஆக்கத்தை மொழி எளிதாக்குகின்றது. உலகத்திலுள்ள பல்வேறு பொருள்களும் நிகழ்ச்சிகளும் பண்புகள், செயற்பாடுகளில் ஒன்றுக்கொன்று மாறுபட்டனவாகும். இந்த மாற்றங்கள் ஒவ்வொன்றையும் கவனத்திற்கு எடுத்துக் கொண்டால் இது கருத்துள்ள சிந்தனைக்குத் தடையாக அமையும். சிந்தனையை இலகுவாக்குவதற்குக் கருத்துக்களை உருவாக்கும் மட்டத்தில் இவ் வேறுபாடுகளிடையேயும் ஒன்றுக்கொன்று கொண்டுள்ள பொதுப் பண்புகளை அறிந்து விளங்கிக் கொள்ளவேண்டும். இது பொதுமையாக்கம் எனப்படும். இப்பொதுமையாக்கமே எண்ணக்கரு ஆகும். இக் கருத்துக்களின் அடிப்படையில், “தம்மிடையே சில பண்பு



களைப் பொதுவாகக் கொண்ட அநுபவ வகைப் பிரிவொன்றுக் கான பொதுத் துலங்கலே எண்ணக்கரு ஆகும்” என எண்ணக்கருவுக்கு வரைவிலக்கணம் கூறலாம்.

ஒருவர் யதார்த்த நிலையில் பெற்றுக் கொள்ளும் அநுபவங்களினூடாகவே எண்ணக்கரு உருவாக்கம் ஏற்படு கின்றது. எண்ணக்கரு உருவாக்கத்தில் முக்கியமான அம்சம் புலக்காட்சி ஆகும். ஐம்புலனுணர்வால் ஒரு பொருள் உணர்த்தப்பட்டு விளக்கம் பெறுதலே புலக்காட்சி எனப்படும். இவ்வாறாக ஒரு பொருளை புலக்காட்சி பெறாத வரை அவ்வகையான பொருட்கூட்டம் ஒன்று பற்றிய எண்ணக் கருவை விருத்தி செய்யமுடியாது. அதே போல, ஒரு பொருளின் அல்லது செயற்பாட்டின் முக்கிய அம்சங்களை வேறு வேறாக அறியாத வரை, அநுபவத்திலிருந்து பொதுமையாக்கம் செய்வதும் கடினமானது.

ஒரு மனிதன் கற்றுக்கொள்ளும் முறைமை ஏனைய உயிரினங்கள் கற்றுக் கொள்ளும் முறைமையிலிருந்து வேறுபடுவதற்கு அவனின் கற்றலின் சிந்தனை முக்கியமான இடத்தைப் பெறுகின்றமையே காரணமாகும். இச்சிந்தனை யில், எண்ணக்கரு உருவாக்கத்தில் மொழி எவ்வாறு பங்கு கொள்கின்றதெனப் பல்வேறு உளவியலாளர்களும் விளக்க முற்பட்டிருக்கின்றார்கள். இவர்களின் கருத்துக்கள் மாறு பாடுடையனவாயிருப்பினும் கூட சிந்தனையில், எண்ணக்கரு உருவாக்கத்தில் மொழி முக்கியத்துவம் குறித்து அனைவருமே ஒரே கருத்தையே கொண்டிருக்கின்றனர்.

மனிதனில் கற்றல் எவ்வாறு நிகழ்கின்றதென பியாஜே எனும் உளவியலாளர் குறிப்பிட்டிருக்கும் கருத்துகள் விமர்சனத்துக்குரியனவையாய் இருப்பினும் கூட மொழியின் கற்றலுக்கும் கூட பிரயோகிக்கப்படத் தகுந்தவையாகும்.

பியாஜேயின் கருத்துகளின் படி, எல்லா உயிர்களிலும் கற்றல் இரு முறைகளிலே நிகழ்கின்றது

(1) சூழலுக்கேற்பத் தழுவும் முறை (adaptation)

(ii) புலக்காட்சி, ஞாபகம், வியாபித்தல் ஆகிய உளப் பணிகளினால் அநுபவங்களை ஒழுங்கமைக்கும் முறை (organization)

தாழ்ந்த உயிரினங்களிலே சூழலுக்கேற்ப தழுவும் திறன் தமது மூலாதாரமான தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதுடனேயே நின்றுவிடுகின்றவேளை, மனிதனில் ஒரு குழந்தை தனது வளர்ச்சிப் போக்கில் எதிர்ப்படுகின்ற பல தரப்பட்ட சூழல்களுக்கும் பொருந்த, தனது சூழலுக்கு, அநுபவங்களுக்கு ஓர் ஒழுங்கமைப்பைக் கொடுத்தே அவற்றைக் காண்கின்றது. இவ்வாறாக ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட நடத்தைக் கோலங்களினதும் அநுபவங்களினதும் ஒழுங்கமைப்பை அநுபவத் திரளமைப்பு (Schema) என பியாஜே குறிப்பிடுகிறார்.

இவ்வாறாக, குழந்தையிடம் அநுபவத் திரளமைப்பு விருத்தியாகத் தொடங்கியதும், புதிய நிலைமைகள் எதிர்ப்படும்போது, தனது அநுபவத் திரளமைப்பில் அப் புது அநுபவத்தை உறிஞ்சியெடுக்கின்ற செயல் தன்மயமாக்கல் (assimilation) எனப்படும். ஆயினும், குழந்தையிடம் ஏற்கனவே யுள்ள திரளமைப்பில் பொருந்த முடியாத வேளை, தனது திரளமைப்பையே திருத்தி அமைத்து இப்புதிய அநுபவங்களையும் காட்சிகளையும் அதனுள் இயைபுபடுத்த முயல்கின்ற செயல் தன்னமைவாக்கல் (accommodation) எனப்படும். இவ்வாறாகக் குழந்தையின் வளர்ச்சியோடு, மொழித்திறன் விருத்தியும் ஏற்படுவதனால் குழந்தையின் எண்ணக்கரு உருவாக்கத்தை அது இலகுவாக்கும்.

எண்ணக்கரு உருவாக்கத்தில் மொழித்திறன் விருத்தி வகிக்கும் பங்கு காரணமாக, இன்று மொழியியலாய்வுகள் விஞ்ஞான முறையிலே மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. முன்னைய நாளிலே மெய்யியல், இலக்கியத் திறனாய்வு என்பவற்றுடன் மட்டும் இணைந்ததாகவே இருந்து வந்த மொழி இன்று ஒரு தனித்துறையாக வளர்ச்சியடைந்து மொழியறிவியல் (Linguistic Science) என்ற முறையிலே முன்னேறிச் செல்கின்றது.

மொழி பற்றிய விஞ்ஞான முறை ஆய்வினை மேற்கொண்டு அதன் எல்லைகளை வேறு துறைகளுக்குள்ளும்

புகுத்திய பெருமை நோம் சொம்ஸ்கி(Noam Chomsky) என்பவரையே சாரும். இவரின் ஆய்வின் பயனாக, மொழியறிவியல் எனும் துறையானது, வேறு பல துறைகளைச் சார்ந்த ஆய்வாளர்களையும் கவர்ந்துள்ளது. கணிதமொழியியல் (Mathematical Linguistics) எனும் புதிய துறை மொழியியலாளருக்கு மாத்திரமன்றி தர்க்கவியலாளர், கணிதவியலாளர் ஆகியோருக்கும் விருப்பமுள்ளது ஆகியுள்ளது. “குழந்தைகள் மொழியறிவு பெறுதல் (child acquisition of Language) எனும் விடயத்தைக் குறித்து உயிரியலாளர் மொழியியலாளருடன் சேர்ந்து ஆய்வுகளும் மேற்கொள் கின்றனர்.

சொம்ஸ்கியினுடைய சில கருத்துக்களின்படி குழந்தைகள் பிறக்கும்போதே முறைமையான சில இலக்கணக் கொள்கைகளை உடையவர்களாகப் பிறக்கின்றார்கள் என்ற ஒர் எண்ணப்பாட்டினை உணர முடிகின்றது. இந்த “மாற்றிலக்கணக் கோட்பாடு” காரணமாக உலக மொழிகள் யாவும் சில அடிப்படைப் பண்புகளிலே ஒற்றுமைப்படுகின்றன என்றும், அப்பண்புகள் மனிதனுக்கு உயிரியல் அடிப்படையில் கிடைக்கப்பெறுகின்றன என்றும், அதனாலேயே ஒரு குழந்தை பிறந்து மிகக் குறுகிய கால எல்லைக்குள்ளேயே தன் சூழலிலுள்ள மொழியினை இலகுவில் கற்றுவிடுகின்றது என்றும் சொம்ஸ்கி குழுவினரின் ஆராய்ச்சிகள் குறிப்பிடுகின்றன. மொழித்திறன் ஆற்றலானது உயிரியல் அடிப்படையில் கிடைக்கின்றதா என்பது அண்மையில் மொழியியல், உளவியல், உயிரியல் ஆய்வாளர்களிடையே சர்ச்சைக்குரிய ஒன்றாகவும் இருந்து வருகின்றது.

மொழி என்பது தன்னுள் எண்ணிலடங்கா வாக்கியங்களைக் கொண்டது. ஒரு மொழி பேசுகிறவன் தான் இதுவரை கேட்டிராத வாக்கியங்களையும் புதிதாகக் கேட்டவுடன் இதே போல் அவனால் புதிய புதிய வாக்கியங்களையும் உண்டாக்க முடியும். இதுதான் ஒவ்வொரு மொழியிலும் அமைந்திருக்கின்ற படைப்பாற்றல் (creative aspect) பகுதி. இந்த ஆற்றலின் அடிப்படையில் தான் மொழியும் புதியபுதிய சிந்தனைக்

கருத்துக்களை வெளியிட முடிகின்றது. ஆகையால், இலக்கணம் என்பது மொழியில் எதிர்காலத்தில் படைக்கப்படுகின்ற வாக்கியங்களின் தன்மையையும் விபரிக்கக் கூடிய தன்மையுடன் இருக்க வேண்டும். அமைப்பு மொழியியலாளர்கள் மொழியின் முழுப்பரப்பையும் ஆராய்வதில்லை என்பதால், மொழியில் இருக்கின்ற அடிப்படை ஒலியங்களையும் (phonemes) சொற்களின் அமைப்பு முறையையும் ஆராய்வதோடு நின்றுவிடுகின்றனர். மொழியின் படைப்பாற்றல் பகுதியை இவர்கள் அறியவே இல்லை. தொடரியல் (syntax) பெரும்பாலும் புறக்கணிக்கப்பட்டே வந்தது. தொடரியலின் முழுப்பரப்பையும் ஆராய்கின்ற தன்மையில் அவர் களுடைய கொள்கை வலுவுடையதாய் இல்லை. ஆனால் சொம்ஸ்கி தலைமையிலான மாற்றிலக்கணத்தார் எண்ணி லடங்கா வாக்கியங்களின் தொகுதி இது என்கிறார்கள்.

**தாய் மொழியில் விஞ்ஞானக் கல்வியின் அவசியம்**

“குழந்தைகளின் வியப்பே இளைஞர்களின் கனவாகவும், வயது வந்தோரின் வாழ்க்கைக் குறிப்பாகவும் அமைகின்றது.” என்பது ஒரு முதுமொழி. இம் முதுமொழியின் அடிப்படையில் நோக்குவதாயின் இன்றைய துரித விஞ்ஞான முன்னேற்றங்களுக்கெல்லாம் குழந்தைமையில் பெற்றுக் கொள்ளும் அடிப்படை அறிவே காரணமெனலாம். இதனைப்பற்றி விளக்கிச் சொல்லும் பேராசிரியர் சந்திரசேகரம் அவர்கள், அம்புலியைக் கண்டு குழந்தை வியப்பு மேலீட்டால் அதனைக் கரங்களாற் பிடிக்க வேண்டுமென விரும்புகிறது. அத்தோடு அம்புலி இறைவனாகவும் வணங்கப்படுகின்றது. அவ்வியப்பு இளமைப் பருவத்தில் கனவாக மாறி, அந்நிலவு உலகில் அவ்விள வயதினர்க்கு நீந்தி வருவது போன்ற உணர்வைத் தருகின்றது. ஆனால் அறிவில் முழு வளர்ச்சி பெற்று வயது வந்த பருவத்தில் அந்த அம்புலியை நேரிற் சென்று, கையி னாற் பற்றும் நோக்கம் எழுகிறது. பன்னெடுங்காலமுயற்சியின் பின்னர் நிறைவேறியும் விட்டது.” என்று குறிப்பிடுகிறார்.

குழந்தை இளமையில் பெற்றுக் கொள்ளும் அடிப்படை அறிவு தாய் மொழி மூலமே பிள்ளைக்கு வழங்கப்படுகின்றது. பிறந்தது முதல் இறக்கும் வரை, தொடட்டிலிலிருந்து சுடுகாடு வரைக்கும் கேட்டும், பேசியும், பயின்றும் வரும் தாய்மொழி மூலமாக ஒருவன் அறிவைப் பெற்றுக் கொள்ளும்போதே அவ்வறிவு பொருத்தமுடையதாகும். தாய்மொழியே ஒருவனுக்கு இயல்பான மொழியாகும். குழந்தைப் பருவத்தில் எண்ணங்கள் கருத்துகளை மிக இயல்பாகவே தாய் மொழியில் வெளியிடமுடிகின்றது. இவ்வியல்பான மொழியில் புதிய பாடங்களைப் புகட்டும் போது, பொருள் விளக்கம் பெறுதல் எளிதாகின்றது.

எளியமுறையில் ஒரு பொருளைக் குறித்துத் தெளிவாகப் பேசவும், தெளிவான முறையில் ஒருவர் ஒரு பொருளைப் பற்றிக் கேட்கவும், கேட்டுப் பொருளுணரவும், ஒரு பொருளைத் தெளிவான முறையில் படிக்கவும், படித்துப் பொருளுணரவும், ஒரு பொருளைப் பற்றித் தெளிவான எளிய முறையில் எழுதவுமான ஆற்றல்களை ஆசிரியர் மாணவர்களிடத்து உண்டு பண்ணத் துணை நிற்பது தான் மொழியாகும்.

தாய் மொழிக் கல்வி பற்றிக் காந்தி அடிகள் கூறுபவை இங்கு கவனத்திற்குரியன: “நம்முடைய இளைஞர்களுக்குக் கல்வி போதிக்கும் பொறுப்புள்ளவர்கள் சற்று மனம் வைத்து யோசித்துப் பார்த்தால் குழந்தையின் உடல் வளர்ச்சிக்குத் தாய்ப்பால் எப்படியோ அப்படியே மனிதமன வளர்ச்சிக்குத் தாய்மொழியே இயற்கையானது என்பதை உணர்வார்கள். வேறொப்படி இருக்க முடியும்? குழந்தை தன் முதற் பாடத்தைக் கற்பது தாயிடமிருந்துதானே? ஆகவே குழந்தைகளின் மனவளர்ச்சிக்குத் தாய் மொழியல்லாது வேறொரு மொழியை அவர்கள் மீது சுமத்துவது தாய்நாட்டிற்குச் செய்யும் பெரிய பாவம் என்றே நான் கருதுகிறேன்.”

சிந்தனைக்கு ஊடகமாக அமைவதே மொழி என்பதால், சிந்தனை அகற்சியை ஒருவன் தாய்மொழியினூடாகவே பெற்றுக் கொள்ள முடியும். இச்சிந்தனை அகற்சிக்கான

செயல்களாவன :

1. எண்ணங்களை உருவாக்கிக் கொள்ளலும், ஒழுங்கு படுத்துதலும்.
2. பகுத்தாய்தலும் தொகுத்தலும்.
3. தீர்மானங்களை மேற்கொள்ளலும் தத்துவங்களை உருவாக்கலும்.
4. உரு வெளிப்பாடும் கண்டுபிடித்தலும்.
5. ஞாபகப்படுத்துதல்.
6. வேறு தர்க்க ரீதியான செயற்பாடுகள்.

இச் சிந்தனைச் செயல்கள் யாவும் ஒருவனின் உளத் தோடு தொடர்பானவை என்பதால், இச் செயல்களைத் திட்டமிட்டு வளர்ச்சிக்குரியதாக்குவதென்பது தாய் மொழியிலேயே எளிதாக இருக்கும். விஞ்ஞானக் கல்வியின் அடிப்படையாக அமைபவை இச்சிந்தனைச் செயல்களேயாகும். தமிழ் மொழியில் விஞ்ஞான விருத்தி என்பது தமிழ் மொழியில் அளிக்கப்படும் விஞ்ஞானக் கல்வியை அடிப்படையாகக் கொண்டது. சிந்தனை அகற்சித்திட்டங்களைத் தாய்மொழியில் வகுக்காத வரை பிள்ளைகளிடத்து விஞ்ஞானக் கல்வியை வேருன்றச் செய்தல் சிக்கலானதாகவே அமையும்.

நவீன விஞ்ஞான தொழில்நுட்ப அறிவைப் புகட்டக் கூடிய அளவுக்குத் தமிழ் வளம்வாய்ந்ததாக இல்லை என்ற கருத்தே “தமிழ் மொழியில் விஞ்ஞானம்” என்ற செயற்பாட்டுக்கு என்றும் குந்தகமாக இருந்து வருகின்றது. ஆனால் காந்தியடிகள் கூறியது போல, குறித்த ஒரு மொழியில் விஞ்ஞானம் சம்பந்தமான கருத்துகளையும் வேறுபல செய்திகளையும் தெளிவாக எடுத்துச்சொல்ல முடியாதென்றும் அந்த மொழியில் வளர்ச்சிக்கு இடமில்லையென்றும் சொல்வதை விடப்பெரிய மூடநம்பிக்கை வேறு கிடையாது. மொழி வளர்ச்சி என்பது ஒருநாளில் நிகழ்ந்துவிடக்கூடிய ஒன்றல்ல. அது காலத்தை வேண்டி நிற்பது. மொழியின் பிரயோகமே மொழி வளர்ச்சிக்கு உந்து சக்தியாக அமையும்.

தமிழ் ஆற்றல் வாய்ந்த ஒரு மொழி. தமிழின் சிறப்புக் குறித்தும் இலக்கியத்திலும், பண்பாட்டிலும் தமிழ் அடைந்த வளர்ச்சி குறித்தும் பிற நாட்டவரே பாராட்டுகின்றனர். ஆனால், இன்றைய விஞ்ஞான யுகத்தின் தேவைகளை நிறைவு செய்யக் கூடிய மொழியாகத் தமிழை வளர்த்தெடுப்பதிலே தான் தமிழ் மொழி விருத்தி பல இடையூறுகளை எதிர்நோக்க வேண்டியுள்ளது. விஞ்ஞானத் தமிழாகத் தமிழை வளர்த்தெடுப்பதில் தமிழின் தூய்மை பேணப்பட வேண்டும் என்பது இம் முயற்சிக்கான முக்கியமான எதிர்க்குரலாகும்.

தமிழ் மூலம் விஞ்ஞான, தொழில்நுட்ப, இலத்திரனியல் அறிவினை ஈட்டமுடியாதென்ற தாழ்வு மனப்பான்மையை ஒரு சாரார் கொண்டிருக்கையில், தமிழில் எல்லாம் இருக்கிறது; அதுவும் சங்கத் தமிழிலேயே இருக்கிறது என்று சொல்லிக் கொண்டு தமிழின் பெருமை பாடித்திரியும் மற்றொரு சாராரும் தமிழரிடையே இருக்கின்றனர். இவர்களின் அறிவை உணர்வு வென்றுள்ளமையே இவர்களின் இந்நிலைக்குக் காரணமெனலாம். இவர்களின் அறிவை வென்ற இந்த உணர்வு நிலை, சில வேளைகளில் ஆக்கபூர்வமான நடவடிக்கைகளுக்கு முட்டுக் கட்டையாவதும் உண்டு. ஆயினும், அறியாமை இருளகற்றும் ஞானவிளக்காக விஞ்ஞானம் விளங்குகின்ற தன்மையை அறிந்து கொள்ளச் செய்வதனூடாகவே இந்த உணர்வு நிலையிலிருந்து அறிவு நிலைக்கு ஒருவனை மீட்கமுடியும். இவ்வடிப்படையிலேயே, தமிழில் விஞ்ஞானக் கல்வியின் அவசியத்தை நாம் விளங்கிக் கொள்ள வேண்டும்.

## “ஸ்பெஷல்” நாடகம் : சில சிந்தனைகள்

### அறிமுகம்

தமிழ் மக்களின் “ஜனரஞ்சக அரங்கு” (Popular Theatre) என அடையாளப்படுத்தப்பட்டு வந்த அரங்கு இசைநாடக அரங்காகும். இது கர்நாடக இசை மரபை அச்சாணியாகக் கொண்டது. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்கூறில் அறிமுகமாகி இருபதாம் நூற்றாண்டின் பிற்கூறு வரை, ஏறத்தாழ நூறு ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக வாழ்ந்துள்ள இந்நாடக அரங்கு இன்று பெரும்பாலும் “ஸ்பெஷல் நாடக அரங்கு” என்ற காரணப் பெயரினாலேயே சுட்டப்படுகின்றது. தமிழகத்திலும் ஈழத்திலும் இன்றும் இசைநாடகங்கள் நடிக்கப்படுகின்றன. இவ்வாறான, இசை நாடகங்களை மேடையேற்றும் நாடகக் குழுக்கள் தமது நாடகங்களை “இசைநாடகங்கள்” என அழைத்துவரும் நிலையில், சில கட்டுரையாளர்களும் “நாடகமும் அரங்கமும்” பாடப்பயில்வாளர்களும் இவற்றை “ஸ்பெஷல் நாடகங்கள்” என்றே குறிப்பிடுகின்றார்கள். இசைநாடகங்கள் எல்லாவற்றையும் ஒட்டு



மொத்தமாக “ஸ்பெஷல் நாடகங்கள்” எனச் சுட்டுவது பொருத்தமானதா என்பதனை ஆராய்வதனூடாக, இசை நாடகங்களுக்கும் ஸ்பெஷல் நாடகங்களுக்கும் இடையே உள்ள வேறுபாடுகளை இனங்கண்டு, “ஸ்பெஷல் நாடகம்” என்பதனை அடையாளப்படுத்துவதே இந்த ஆய்வுக் கட்டுரையின் நோக்கமாகும். மேலும், ஸ்பெஷல் நாடகத்தின் வாழ்வும் வளமும் தமிழகத்திலும் ஈழத்திலும் எவ்வாறிருந்தன எனக் குறிப்பாக நோக்குவதனையும் இந்த ஆய்வு உள்ளடக்குகின்றது.

### இசைநாடக மரபின் தோற்றம்

ஸ்பெஷல் நாடகம் என்ற நாடக வகையைக் குறிப்பாக இனங்காண்பதற்குமுன், “இசைநாடக மரபு” என்றால் என்ன? என வரையறுத்துக்கொள்வது அவசியமாகின்றது. இவ்வாறு வரையறை செய்துகொள்வதற்கு இசைநாடக மரபின் தோற்றம் பற்றிய சுருக்கமான வரலாற்றை அறிந்துகொள்ளவேண்டும்.

ஈழத்துத் தமிழ் நாடகப் பாரம்பரியம் சடங்கு அரங்கு, கிராமிய அரங்கு, பிரசித்த அரங்கு (அல்லது “ஐனரஞ்சக அரங்கு”), நவீன அரங்கு ஆகிய நான்கு வளர்ச்சிப் படிநிலைகளைக் கண்டதென்பர். ஆரம்பத்தில் சடங்கு அரங்கு, சமயச் சடங்குகளுடன் தொடர்புடையதாக இருந்தது. சமயச் சடங்கிலிருந்து தம்மை விடுவித்துக்கொண்டு மக்களுக்குக் களிப்பூட்ட மாத்திரம் நிகழ்த்தப்படும் ஆற்றுகைகளாக, கரகாட்டம், கும்மி, கோலாட்டம், காவடியாட்டம் போன்ற நடனங்களும் உடுக்கடிக் கதை எனும் நடிப்போடு கதைகூறு கலையும், பறை மேளக் கூத்து, காமன் கூத்து, அருச்சுனன் தபசு, மகிழிக் கூத்து, பள்ளுக் கூத்து, குறவஞ்சி நாடகம், திண்ணைக் கூத்து, வசந்தன் கூத்து, காத்தான் கூத்து ஆகிய கலை வடிவங்களும் கிராமிய அரங்கில் பயிலப்பட்டன. ஆனால், இக்கிராமிய அரங்கில் கதைக் கோப்போ அல்லது நாடகக் கட்டுக்கோப்போ காணப்படவில்லை.

இந்நிலையிலேயே யாழ்ப்பாணம், மட்டக்களப்பு ஆகிய இடங்களில் வடமோடி, தென்மோடி கூத்துகளும், மன்னாரில் வடபாங்கு, தென்பாங்கு என அழைக்கப்பட்ட கூத்துகளும் சிலாபத்தில் வடமோடிக் கூத்தும், முல்லைத்தீவில் தென்மோடிக் கூத்தும் ஆடப்பட்டன.

ஆனால், தென்னகத்தைப் பொறுத்தவரை, ஆரம்பத்தில் கோயில் சம்பந்தப்பட்ட அரங்கக் கலையாகவே கூத்து இருந்தது. விஜய நகர சாம்ராஜ்யத்தின் வீழ்ச்சியுடன் ஆந்திராவி லிருந்த பாகவதர்களும் ராஜநர்த்தகிகளும் தஞ்சைக்குக் குடிபெயர்ந்து வந்தபோது, தஞ்சையின் கூத்து பாதிப்புக் குள்ளாகி, “சதிர்” அங்கு கூத்தின் இடத்தைப் பிடித்துக் கொள்ளத் தொடங்கியது. பின்னர், கோயில்களிலும் “சதிர்” ஒழிக்கப்பட்டமை, தேவதாஸி மரபில் வந்த பெண்களுக்கும் வரன்முறையான சங்கீத அறிவு பெற்ற பாகவதர்களுக்கும் ஒரு சவாலாக அமைந்தது. இதன் விளைவாகவே வரன்முறையான சங்கீதத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஒரு நாடக மரபை உருவாக்கவேண்டிய அவசியம் இவர்களுக்கு உண்டாயிற்று. இந்த நேரத்திலேயே “பார்ஸி” நாடகக் கம்பனிகள் நாடகங் களை மேடையேற்றின. அதாவது, தென்கிழக்கு ஆசிய நாடுகள் ஐரோப்பிய நாகரிகத்தின் தாக்கத்துக்கு உள்ளானபோது, சாஹிப்புகளையும் காலனித்துவ நிருவாகிகளையும் மகிழ்விக்க வென ஆசியாவுக்கு வந்துசேர்ந்த ஐரோப்பிய “மெலோ ட்ராமா” மரபை உள்வாங்கிக்கொண்ட பம்பாயின் “பார்ஸி” நாடகக் கம்பனி, இந்தியமயப்படுத்தப்பட்ட மேற்கத்தைய மரபு நாடகங்களை மேடையேற்றத் தொடங்கியது. “பார்ஸித் தியேட்டர் மரபு” தமிழகத்திலும் அறிமுகமானபோது அதன் பாதிப்பினால் உருவான, தமிழ் நாடக மரபிலமைந்த நாடகங் கள் வரன்முறையான சங்கீத அறிவு பெற்ற பாகவதர்களுக்குச் சிறந்த களமாயின. இசையை அச்சாணியாகக் கொண்டு, குறிப்பாகக் கர்நாடக இசையால் கட்டமைப்புற்ற இந்நாடகங் களே இசைநாடகங்கள் என அழைக்கப்பட்டன. முற்றிலும்

இசைப் பாடல்கள் நிறைந்தனவாகவும் இடை இடையே சிறிது உரைநடை கலந்தனவாகவும் இவை அமைந்தன.

### சங்கரதாஸ் சுவாமிகளும் இசைநாடகங்களும்

ஆரம்பகால இசைநாடகங்களில் வரன்முறையான சங்கீத அறிவு பெற்றவர்களே நடிக்க வந்தனர் என்பதால், இசை நாடகங்களில் தமது சங்கீத விற்பன்னத்தையும் மேதா விலாசத்தையும் காட்ட விளைந்தனர். இதனால், இசைநாடகம் நாடக அம்சத்திலிருந்து விலகிச் செல்லவும் ஆரம்பித்தது. அத்தோடு, இந்நாடகங்களிற் பங்குகொண்ட நடிகர்களிடையே ஒழுங்கின்மையும் ஒழுக்கக் குறைவும் கட்டுப்பாட்டுச் சீர்குலைவும் காணப்பட்டன.

இந்நிலை கண்ட தவத்திரு சங்கரதாஸ் சுவாமிகள் அவர்கள் அந்நாளைய புராண, இதிகாச நாடகங்களுக் கெல்லாம் பாடல்களும் உரையாடல்களும் எழுதி வரம்புக்குட் படுத்தினார். 1870இல் முதன்முதலில் பார்ஸித் தியேட்டர் மரபைத் தமிழ் இசைநாடக மரபாக உருவாக்கி, ஒரு நாடகக் குழுவையும் அமைத்து இசைநாடகங்களை மேடையேற்றியவர் தஞ்சை நவாப் கோவிந்தசாமி ராவ் ஆவார். இதே காலத்தில் கும்பகோணம் நடேச தீட்சிதரால் தொடக்கப்பட்ட “கல்யாண ராமய்யர் நாடகக் குழு”வினரும் இதே பாணி நாடகங்களை மேடையேற்றினர். கல்யாண ராமய்யர் குழுவில் ஆரம்பத்தில் நடிகராகவும் பின்பு நாடகாசிரியராகவும் இருந்தவரே தவத்திரு சங்கரதாஸ் சுவாமிகள் ஆவார். இவர் “தமிழ் நாடகத் தலைமை ஆசான்” எனப் போற்றப்படுபவர்.

“ஒரு நாடகத்தின் சிறப்புக்கு அந்நாடகத்திற் பங்கு கொள்ளும் நடிகர்களிடையே ஒழுங்கும் நியதியும் கட்டுப் பாடும் அவசியம்” எனச் சுவாமிகள் கொண்டிருந்த கொள்கைக்கு மாறாக, பெரிய நடிகர்களிடம் காணப்பட்ட கட்டுப்பாட்டுச் சீர்குலைவினால் மனம் வருந்திய சுவாமிகள் “சமரச சன்மார்க்க நாடக சபை” எனும் பெயரால் “பாய்ஸ்

கம்பனி" என அழைக்கப்பட்ட பாலர் நாடக சபையை 1910இல் தொடங்கினார். இச்சபையிலே தான் பின்னாளில் பிரபல நடிகர்களாகப் பெயர் பெற்றவர்களிற் பலர் நடிகர்களாக விளங்கினார்கள்.

சங்கரதாஸ் சுவாமிகள் 1867இல் பிறந்து 1922 வரை ஐம்பத்தைந்து வருடங்களே உயிர் வாழ்ந்தவர். 1891 முதல் 1921 வரையான சுவாமிகளின் முப்பது வருட நாடக வாழ்க்கைக் காலத்தில், தனது பாலர் நாடக சபையைத் தோற்றுவித்த ஆண்டான 1910இற்குப் பின்பான பதினொரு வருட காலத்திலேயே முறையான இசைநாடகப் பிரதிகளை அவர் எழுதியிருக்கவேண்டும். அவர் உயிரோடிருந்த காலத்தில் அவரது நாடகப் பிரதிகள் எவையும் அச்சில் பதிக்கப் படவில்லை. 1929ஆம் ஆண்டிலேயே மு.கிருஷ்ணபிள்ளை என்பவரால் சத்தியவான் - சாவித்திரி, கோவலன், அல்லி, பவளக்கொடி, ஞானசௌந்தரி, சாரங்கதரன், வள்ளி திருமணம், நல்ல தங்காள், அரிச்சந்திர மயான காண்டம் ஆகிய ஒன்பது இசைநாடகங்களும் அச்சில் பதித்து வெளியிடப்பட்டன.

### ஈழத்தில் இசைநாடகம்

ஈழத்தில் இசைநாடக மரபானது தென்னிந்திய இசை நாடகக் குழுக்களின் வருகையுடனேயே ஆரம்பமானது எனலாம். வணிகத்திற்காக இலங்கைக்கு வந்திருந்த நாட்டுக் கோட்டைச் செட்டிமார் இந்த இசைநாடகக் குழுக்களை இந்தியாவிலிருந்து தருவித்து இலங்கையில் மேடையேற்று வித்தனர். முதலில் இந்தியக் கலைஞர்கள் காங்கேசன்துறைத் துறைமுகத்தினூடாக யாழ்ப்பாணம் வந்து இசைநாடகங்களில் நடித்ததோடு, வடமராட்சியிலும் இந்நாடகங்களை மேடையேற்றினர். அதேவேளை பருத்தித்துறைத் துறைமுகத்தினூடாக நேரடியாகவும் இசைநாடகக் குழுக்கள் வடமராட்சிக்கு வந்து நாடகமாடிச் சென்றுள்ளனர்.

இந்நாடகக் குழுக்கள் திட்டவாட்டமாக எந்த ஆண்டில்

முதன்முதலில் இலங்கைக்கு வந்து நாடகமாடினர் என்பதற்கான வரலாற்றுப் பதிவுகள் இல்லை. ஆனால், இவர்களின் வருகை பற்றி நாடகக் கலைஞர் வடிவேலு, நடிகமணி வி.வி.வைரமுத்து, கலையரசு சொர்ணலிங்கம் போன்றோர் வெவ்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் குறிப்பிட்டுள்ள, குறிப்பான சம்பவங்கள் இடம்பெற்றதாகச் சொல்லப்படும் ஆண்டுகள் பொருத்தமானவையாகத் தெரியவில்லை. ஏனெனில், 1850ஆம் ஆண்டளவில் பம்பாயில் பார்ஸி நாடகக் கம்பனி புதிய முறையில் நாடகங்களை மேடையேற்றத் தொடங்கிய போதிலும் 1870இலேயே இப்பார்ஸித் தியேட்டர் மரபு தமிழகத்தில் அறிமுகமானது. எனவே, 1870க்கு முன்பு ஈழத்தில் மேடையேற்றப்பட்ட நாடகங்கள் பார்ஸி மரபு இசைநாடகங்கள் அல்ல. அவை விலாசங்களாக இருந்திருக்கவேண்டும்.

கால வரையறைகளைக் கொண்டு பார்க்கும்போது, பார்ஸி மரபுவழி இசைநாடகங்கள் தோற்றுவிக்கப்படுவதற்கு முன்னரே “விலாசம்” புதிய நாடக வடிவமாகத் தமிழ் நாடக உலகில் புகுந்திருக்கவேண்டும். “நாடகத்திற்கு விலாசம் என்ற பெயரிட்டுப் பல விலாசங்கள் தமிழகத்தில் நடைபெற்று வந்துள்ளன. இந்த விலாசம் என்ற பெயர் ஏன் வந்தது என்று இன்னும் தெளிவாகத் தெரியவில்லை” என்று டி.கே.சண்முகம் குறிப்பிட்டுள்ளார். யாழ்ப்பாணத்தில் மேடையேறியதாக ஆறுமுகநாவலராற் குறிப்பிடப்பட்ட, தென்னிந்தியக் கலைஞர்களின் நாடகங்களான அரிச்சந்திர விலாசம், தமயந்தி விலாசம் என்பன இப்புதிய வகை நாடகங்களாகவே இருந்திருக்கவேண்டும். எனவே “விலாசம்” என்பது பார்ஸி மரபுவழி நாடக வடிவம் என்று குறிப்பிடப்படுவது முற்றாகப் பொருந்தாது. மக்கள் கிராமியக் கலையாகத் தெருக் கூத்து பயிலப்பட்ட வேளை, படித்த மத்தியதர வர்க்கத்தினர் கீர்த்தனைகளையும் வசனங்களையும் உள்ளடக்கியதாக நாடக பாடங்களை (Text) எழுதி, வடமொழி வழிவந்த “விலாசம்” என்ற பதத்தை நாடகப் பெயரில் இடம்பெறச் செய்திருக்கவேண்டும். தெருக்

கூத்திலோ அல்லது நாட்டுக் கூத்திலோ கர்நாடக சங்கீதக் கீர்த்தனைகள் இடம்பெறா. ஈழத்திலும் இராம விலாசம், இரத்தினவல்லி விலாசம், வாளபீமன் விலாசம், விஜயதர்ம விலாசம், தருமபுத்திர விலாசம் போன்ற விலாச நாடகங்கள் 1870க்கு முன்னரே எழுதப்பட்டுள்ளன.

ஈழத்தில் இந்திய இசைநாடகங்களின் தாக்கம் மூன்று காலகட்டங்களில் வெளிப்படுத்தப்பட்டதென காரை சுந்தரம் பிள்ளை கூறுவார். இவை முறையே 1919ஆம் ஆண்டுக்கு முன்னரான அதாவது முதலாம் உலக மகா யுத்தத்துக்கு முன்னரான காலப்பகுதி, 1919ஆம் ஆண்டுக்கும் 1939ஆம் ஆண்டுக்கும் இடைப்பட்ட காலப்பகுதி, 1939ஆம் ஆண்டுக்குப் பின்னர் உள்ள அதாவது இரண்டாம் உலக மகா யுத்தத்துக்குப் பின்பான காலப்பகுதி. முதலாம் காலப்பகுதியில் முற்றுமுழுதாக இந்தியக் கலைஞர்கள் இசைநாடகங்களில் நடித்தார்கள் என்றும், அடுத்த காலப்பகுதியில் இந்தியக் கலைஞர்களுடன் ஒரு சில ஈழத்துக் கலைஞர்களும் சேர்ந்து நடித்தனர் என்றும் மூன்றாம் காலகட்டத்தில் ஈழத்து நடிகர்கள் மாத்திரமே இசை நாடகங்களிற் பங்குகொண்டனர் என்றும் காரை சுந்தரம் பிள்ளை குறிப்பிடுகிறார்.

இக்கால வரையறைகளுடன் பார்க்கும்போது, காரை சுந்தரம்பிள்ளை குறிப்பிடும் முதலாம் காலகட்டத்தில் ஆரம்பத்தில் இலங்கையில் மேடையேறிய தென்னகக் குழுக்களின் நாடகங்கள் விலாச நாடகங்களாக இருந்திருக்கவேண்டும். 1870க்குப் பின் பார்ஸி நாடக மரபு தமிழ்நாட்டில் அறிமுகமாகிய பின்பு, ஈழத்தில் மேடையேற்றப்பட்டவை பார்ஸி மரபு வழி விலாசங்களாக இருந்திருக்கவேண்டும். 1900 - 1901 காலப்பகுதியில் இரண்டு, மூன்று தடவைகள் தவத்திரு சங்கரதாஸ் சுவாமிகள் இலங்கைக்கு வந்திருந்து சூத்திரதாரராக நடித்தார் என்றும், சூத்திரதாரராக வருகையில் நாடக நுணுக்கங்களைப் பற்றியும் நடைபெறவிருக்கும் நாடகத்தின் நீதிகளைப் பற்றியும் எடுத்துக் கூறுவார் என்றும் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பதும் கூட,

பார்ஸி மரபுவழி விலாசங்கள் இக்காலகட்டத்தில் மேடையேறின என்பதற்கான சான்றுகளாகும். ஏனெனில், கூத்து மரபிலிருந்து விடுபடமுடியாத நிலையில் விலாசங்களிலேயே கூத்தின் கட்டியகாரனின் வகிபாகத்தை சூத்திரதாரர் எடுத்துக் கொள்ளும் நிலை காணப்பட்டது.

1910ஆம் ஆண்டுக்குப் பின்னர் சங்கரதாஸ் சுவாமிகள் எழுதிய முறையான இசைநாடகப் பிரதிகளே, பின்னர் தென்னகத்திலும் ஈழத்திலும் இசைநாடகங்களை முறையாகப் பயில்வதற்கு அடிப்படையாக இருந்தன. இந்நாடக நூல்களின் அமைப்பைப் பார்க்கின்றபோது, கூத்தின் அம்சங்கள் பெரிதும் குறைந்திருப்பதைக் காணமுடிகின்றது. உரையாடல்கள் அடிக்கடி இடம்பெறுவதையும் காணக்கூடியதாக உள்ளது. இவ்வாறான சங்கரதாஸ் சுவாமிகள் பாணி நாடகங்களே ஈழத்தவர்கள் பயிலத் தொடங்கிய இசைநாடகங்களாகும். இவையே அக்காலத்தில் “டிறாமா” என்று அழைக்கப்பட்டன. 1919ஆம் ஆண்டுக்கும் 1939ஆம் ஆண்டுக்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் ஈழத்துக்கு வருகை தந்த நாடகக் குழுக்கள் “சங்கரதாஸ் சுவாமிகள்” பாணியிலமைந்த, “டிறாமாக்கள்” என அழைக்கப்பட்ட இசைநாடகங்களையே மேடையேற்றினர். இக்காலத்தில், இந்த இசைநாடகங்களைப் பார்க்க முடிந்தமையும். தென்னிந்தியக் கலைஞர்களுடன் சில ஈழத்துக் கலைஞர்கள் சேர்ந்து நடிக்க முடிந்தமையும் சங்கரதாஸ் சுவாமிகளினதும் இன்னும் சிலரினதும் நாடகப் பிரதிகளைப் பெற முடிந்தமையும் ஈழத்துக் கலைஞர்களுக்கு “சங்கரதாஸ் பாணி” இசைநாடகங்களைத் தாமும் மேடையேற்றுவதற்கு அநுகூலமாக இருந்திருக்கவேண்டும்.

இசைநாடக சங்கீதத்தை ஈழத்து கலைஞர்கள் பயில்வதில் அதிக சிரமத்தை எதிர்கொள்ள வேண்டியிருக்கவில்லை. சங்கரதாஸ் சுவாமிகள் தமது நாடகப் பிரதிகளில், தாம் யாத்த நாடகப் பாடல்களுக்கான இராகங்களைக் குறிப்பிடும்போது, அப்பாடல்கள் என்ன “மெட்டில்” அமைந்தவை என்பதையும்

அழுத்தமாகக் குறிப்பிட்டார். முன்னைய நாடகமொன்றில் இடம்பெற்ற பாடல்களின் மெட்டுக்களில் பின்னைய நாடகங்களிலும் பாடல்களை இடம்பெறச் செய்து, அம்மெட்டுக்களையும் இராகங்களையும் பாடல்களினூடாகவே பயில வழிசெய்தார். இராகத்தின் பெயரை, அதன் தன்மையை, பூரணமாக வரன்முறையான சங்கீதத்தினூடாக அறிந்துகொள்ளாத நிலையிலும்கூட மெட்டுக்களின் பயில்வினூடாக, புதிய பாடல்களைப் பாடுவதென்பது ஈழத்துக் கிராமிய இசை நாடகக் கலைஞர்களுக்கு எளிதாயிற்று. ஈழத்து கிராமியக் கலைஞர்கள் பலர் சிறந்த பாடகர்களாக விளங்கியமையால், இசை நாடகப் பாடல்களை தென்னிந்தியக் கலைஞர்களைப் போன்று சிறப்பாகவே பாடினர். இன்றும் இசைநாடகங்கள் பேணப்பட்டு மேடையேற்றப்பட்டு வருவதற்கு மெட்டுக்களில் அமைந்த பாடல்களைப் பாடும் இந்த இசை மரபுத் தொடர்ச்சியே காரணமாக இருந்து வந்திருக்கின்றது. இதனாலே, இசை நாடக மேடைப் பாடல்களை, சுருதி சுத்தமாக, லயம் பிசகாமல் பாடக்கூடிய புதிய பல இசை நாடகக் கலைஞர்கள் காலத்திற்குக் காலம் உருவாகி வருகிறார்கள்.

சங்கரதாஸ் சுவாமிகளின் இசைநாடக வரலாறும், அவ்வரலாற்றுப் போக்கில் இடம்பெற்ற முக்கிய நிகழ்வுகளின் கால வரிசைக்கிரமம் குறித்த தெளிவும், இசைநாடக வரலாற்றை விளங்கிக்கொள்வதற்கு அவசியமானது. இதேபோல, ஈழத்தில் இசைநாடகத்தின் வளர்ச்சிப் போக்கை அறிந்துகொள்வதிலும் இசை நாடகத்திற்கு பங்களிப்புச் செய்த முக்கிய ஈழத்து இசை நாடகக் கலைஞர்களின் வரலாற்று மூலகங்களைப் பதிவுசெய்து கொள்வதிலும் இக்கால வரிசைக்கிரமம் தெளிவாகக் கடைப் பிடிக்கப்படுகிறதா என்பதை உறுதிசெய்து கொள்ளவேண்டும். ஏறத்தாழ, ஒரு நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்ட இசைநாடக கால வரலாற்றை, போதிய சான்றாதாரங்கள் இன்றி, ஆண்டுகளையும் குறிப்பிட்டு எழுத முயன்றமையே, இசைநாடக வரலாறு பற்றிய குழப்பங்களுக்கு முதன்மைக் காரணியாக



அமைந்தது என்பதனையும் இசை நாடக வரலாற்றாய்வாளர்கள் இவ்விடத்தில் விளங்கிக் கொள்ளவேண்டும்.

### ஸ்வபெஷல் நாடக மரயின் தோற்றம்

தமிழக இசைநாடகக் குழுக்கள் பல கம்பனிகளாக உருவாகி இசைநாடகங்களை மேடையேற்றி வந்தவேளை, தமது இருப்புக்காகப் பெரும் பிரயத்தனங்களை மேற்கொள்ள வேண்டியிருந்தவேளையில் உருவானவையே “ஸ்பெஷல்” நாடகங்களாகும். காலத்தின் தேவையால் இசைநாடக அரங்கு “ஸ்பெஷல் நாடக அரங்காக” பரிணமிக்கும் நிலை உருவாயிற்று.

பேர்பெற்ற நடிகர்களை அவர்கள் வெவ்வேறு கம்பெனிகளைச் சேர்ந்தவர்களாக இருந்தபோதிலும் - ஒன்றுகூட்டி, பரிச்சயமான நாடகங்களை மேடையேற்றியபோது, இந் நடிகர்கள் ஒவ்வொருவரும் “ஸ்பெஷலாக” அழைக்கப்பட்டவர்கள் என்ற வகையிலேயே அந்நாடகங்கள் “ஸ்பெஷல் நாடகங்கள்” என சுட்டப்பெற்றன. ஒவ்வொரு பாத்திரங் களுக்குமெனப் பிரபல நடிக, நடிகையர்களை நடிக்கக் செய்த தோடு மாத்திரம் அல்லாமல் பின்னணி இசைக்கருவிகளை இசைப்பதற்கும் கூட பிரபல வித்வான்கள் அழைக்கப்பட்டனர். இந்தப் பின்னணியில் “ஸ்பெஷல் நாடக மேடைகள்” அப்பிர பல கலைஞர்களிடையே நிகழும் “போட்டிக்கான” களங்கள் ஆயின.

வசூல் நோக்கில் ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட ஷுஸ்பெஷல்; நாடகங்கள் ரசிகர்களுக்குப் பெருவிருந்தாக அமைந்த போதிலும் நாடக கதையம்சத்திலிருந்து ஸ்பெஷல் நடிகர்கள் விலகிச் சென்றவேளை கதையம்சத்தை நினைவுபடுத்த வேண்டிய நிலையும் தமக்கு உருவானதைக் கண்டு ரசிகர்கள் விசனித்ததனாலேயே “ஸ்பெஷல்” நாடகப் பாணி தமிழகத்தில் செல்வாக்கு இழக்கக் காரணமாயிற்று. செல்வமும் செல்வாக்கும் மிகுந்த பெரிய நடிகர்கள் தாம் ஏற்றுள்ள பாத்திரங் களுக்குரிய வரம்புகளை மீறிச் சுகநடிகர்களை மேடையிலே இழித்துப் பழித்துப் பேசி கைதட்டல் பெறுவதும் சற்றுத்

திறமை குறைந்தவர்களை அவமானத்துக்குள்ளாக்குவதும் ஸ்பெஷல் நாடக மேடைகளில் அன்றாட நிகழ்ச்சிகளாயின.

இசைநாடக மரபு “ஸ்பெஷல் நாடக அரங்காக” ஈழத்தில் உருவாக்கம் பெற்ற வேளை ஈழத்து இசைநாடகக் கலைஞர்கள் தமது சங்கீத அறிவை விருத்திசெய்ய வேண்டிய தேவையை உணர்ந்தனர். இதனால் வரன்முறையாக சங்கீதத்தைக் கற்றுக்கொள்ளவும் முயன்றனர். நடிகமணி வைரமுத்து, M.P. அண்ணாசாமி, S.தம்பிஐயா, K.V.நற்குணம் முதலாய ஈழத்துக் கலைஞர்கள் உள்ளூர் சங்கீத வித்வான்களிடம் மாத்திரமன்றி, தமிழகத்திலிருந்து வருகைதந்திருந்த சங்கீத வித்வான்களிடமும் குறுகிய காலத்திற்கேனும் சங்கீதத்தை வரன்முறையாகப் பயின்றனர். தமிழகத்தில் வரன்முறையான சங்கீத அறிவுபெற்ற கலைஞர்கள் இசைநாடக அரங்கை ஆட்சிசெய்து சங்கீத விற்பன்னம் செய்து, இசைநாடக வரம்பை மீறிய வேளை, ஈழத்துக் கலைஞர்கள் “ஸ்பெஷல்” நாடக மரபை வளமாக்க வரன்முறையான சங்கீத அறிவை நாடிச் சென்றமை குறிப்பிடத்தக்க ஓர் அம்சமாகும்.

மற்றுமொரு சிறப்பம்சத்திலும் ஈழத்து ஸ்பெஷல் நாடக மரபு தமிழக ஸ்பெஷல் நாடக மரபிலிருந்து வேறுபட்டு நிற்பதை துலாம்பரமாக, எடுத்துக்காட்டமுடியும். அந்நாளில் சங்கரதாஸ் சுவாமிகளால் இயற்றப்பெற்ற பாடல்கள் அநேகமாக ஸ்பெஷல் நாடக நடிகர்களினால் பாடப்பட்டு வந்த வேளை மேடையில் நிலவிய “போட்டி நிலை” காரணமாக புதிய பாடல்களையும் திடீர் திடீரென மேடைகளில் பாட வேண்டிய தேவை நடிகர்களுக்கு ஏற்பட்டது. இதனால் தமிழக ஸ்பெஷல் நடிகர்கள் நல்ல கவிவாணர்களிடமிருந்து பாடல்களைப் பெற்றுச்சென்று மேடைகளில் பாடிவந்தனர். சங்கரதாஸ் சுவாமிகளைத் தொடர்ந்து பல்லாண்டுகள் நாடக மேடையில் துலங்கிய மதுரகவி பாஸ்கரதாஸ் அவர்களிடமிருந்து அக்காலத்துப் புகழ்பெற்ற ஸ்பெஷல் நடிகர்களாக விளங்கிய சுப்பையா பாகவதர், நாகசாமி பாகவதர், சாது

சுப்பிரமணிய பாகவதர் முதலாயோர் ஸ்பெஷல் நாடகங்களில் பாடவென்றே பாடல்கள் வாங்கிச் சென்றனர்.

ஆனால் தமிழக ஸ்பெஷல் நடிகர்கள் போலல்லாமல், ஈழத்து ஸ்பெஷல் நாடக மரபில், ஸ்பெஷல் நடிகர்கள் தாமே தமது கவித்துவ ஆற்றலை எவ்வாறு வளர்த்துக் கொள்ளலா மெனச் சிந்தித்தனர். ஈழத்தின் பிரபல ஸ்பெஷல் நடிகரான கிருஷ்ணாழ்வார், கலைஞர் S.தம்பிஐயா, M.P.அண்ணாசாமி ஆகியோர் இக்கவித்துவ ஆற்றல்களைப் பிற விற்பன்னர் களிமிருந்து கற்றுத்தேர்ந்தனர். இவர்கள் மூவருமே சமரகவி பாடுவதிலும் வல்லவராயினர். தாம் இயற்றிய சமரகவிகளையும்கூட நாடகப்பாங்கில் கண்முன் விரியும் காட்சிகளாய் அமைத்தமை இவர்களின் சிறப்பாகும்.

இசைநாடகத் துறையில் சிறப்புப்பெற்று விளங்கிய கலைஞர்களைக் கொண்டு ஸ்பெஷல் நாடக அரங்கு உரு வாக்கம் பெற்றபோது, அந்த மாற்றம் இசைநாடகக் கலைஞர் களைப் பொறுத்தவரை அவர்களின் திறமைக்கான சவாலாக வும் அமைந்தது. இதனால் இசைநாடகங்களின் கருப்பொரு ளாக அமைந்த புராண, இதிகாசக் கதைகளைச் சந்தேகமறத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டிய தேவையும் இவர்களுக்கு ஏற்பட்டது. குறித்த புராண, இதிகாச நாடகக் கதைகளோடு இணைந்த கிளைக் கதைகளையும் இவர்கள் அறிந்திருக்க வேண்டியவராயினர். ஸ்பெஷல் நாடக மேடைகளில் இடம் பெற்ற சம்வாதங்களின்போது இக்கிளைக் கதைகளிலிருந்து உதாரணங்களை எடுத்துக்கூறி தமது பக்கத்து நியாயத்தை நிலைநிறுத்தவேண்டிய அவசியம் உணரப்பட்ட நிலையில், ஸ்பெஷல் நாடக அரங்குக் கலைஞர்கள் தம்மை வளப்படுத்திக் கொள்ளத் தொடங்கினர். முதுமொழிகளுக்கும் கூட புதிய விளக்கங்களையும் வியாக்கியானங்களையும் கொடுக்க வேண்டிய கட்டாயத்தை இக்கலைஞர்கள் உணர்ந்தனர்.

ஸ்பெஷல் நாடக அரங்கில் உரைநடையில் இடம் பெற்ற இச்சம்வாதம், தென் இந்திய மரபில், ஆரோக்கியமற்ற

சூழ்நிலையை உருவாக்கியது. ரசிகர்களிடம் கைதட்டலைப் பெறுவதை நோக்கமாகக் கொண்டு, தமிழக ஸ்பெஷல் நடிகர்கள் தர்க்கத்தின்போது ஒரு நடிகர் மற்றைய நடிகரின் சாதியை இழிவாக உரைத்து நடிகர்களின் சொந்த வாழ்வு விவகாரங்களையும் மேடைக்கு இழுக்கும் நிலைக்குத் தள்ளப்படலாயினர். ஆனால் ஈழத்து ஸ்பெஷல் நாடக மரபில், மேடையில் நிகழ்ந்த இத்தர்க்கம் நாடகக் கதைப் பண்பைச் சிதைக்காத வகையில் இடம்பெற்றதாக கலைஞர் S.தம்பிஐயா குறிப்பிடுகின்றார்.

தென்னக ஸ்பெஷல் நாடக மரபில், பிரதம பாத்திரங்களை ஏற்ற ஸ்பெஷல் நடிகர்கள் சிறு பாத்திரங்கள் ஏற்ற பேசத் தெரியாத அப்பாவி நடிகர்களை தாறுமாறாகக் கேள்விகள் கேட்டு திக்குமுக்காடவைத்து அவையோரின் கைதட்டல்களைப் பெற்றனர் என அவ்வை தி.க.சண்முகம் குறிப்பிடுவது ஈழத்து ஸ்பெஷல் நாடக அரங்குகளிலும் நிகழ்ந்தது. ஆனால், சிறு பாத்திரங்களிலும் குணசித்திர பாத்திரங்களிலும் தோன்றி பெரும் ஸ்பெஷல் நடிகர்களிடம் அகப்பட்டுக்கொண்டு நின்றவர்களைக் கைதூக்கிவிடும் முயற்சிகளும் ஈழத்து ஸ்பெஷல் நாடக மரபின் சிறப்பார்ந்த அம்சமாக இடம்பெற்றன.

### இந்த ஆய்வின் கண்டறிதல்கள்

இதுவரை தெரிவிக்கப்பட்ட கருத்துகளிலிருந்து, இந்த ஆய்வின் மூலமான கண்டறிதல்களைப் பட்டியலிடலாம் :-

- “இசைநாடகம்” என்பதனை கொட்டகைக் கூத்து, ஸீன் கூத்து, டிராமாக் கூத்து என ஈழத்தவர்கள் அழைத்தபோதும், அவை சங்கரதாஸ் சுவாமிகள் பாணியிலான இசைநாடகங்களையே சுட்டுகின்றன.
- பார்ஸி மரபு தமிழகத்தில் அறிமுகமாகும் முன்பு, ஈழத்திலும் தென்னகத்திலும் மேடையேறிய புதிய நாடக வகை, விலாசங்கள் ஆகும்.
- ஈழத்திற்கு வருகை தந்த தென்னகக் குழுக்கள் ஆரம்ப

காலங்களில் மேடையேற்றிய நாடகங்கள் விலாசங்களாகும். அதன் பின்பு வந்த குழுக்கள் பார்ஸி மரபுவழியிலமைந்த விலாசங்களையே மேடையேற்றின.

- 1919ஆம் ஆண்டுக்கும் 1939ஆம் ஆண்டுக்கும் இடைப்பட்ட காலத்திலேயே சங்கரதாஸ் சுவாமி பாணியிலான இசை நாடகங்களைத் தென்னகக் குழுக்கள் ஈழத்தில் மேடையேற்றின.
- தனிக்குழுக்களாக அன்றி, வெவ்வேறு குழுவைச் சேர்ந்த சிறப்பான கலைஞர்களை ஒன்றுசேர்த்து மேடையேற்றிய நாடகங்களே ஸ்பெஷல் நாடகங்கள் ஆகும்.
- தென்னகத்தில் சங்கரதாஸ் சுவாமி பாணியிலான இசைநாடகம் சீர்குலைந்து போனமைக்கு ஸ்பெஷல் நாடகங்களே காரணமாகும்.
- தென்னகத்தோடு ஒப்பிடும்போது, ஈழத்தில் “ஸ்பெஷல் நாடகம்” ஆரோக்கியமான செல்நெறியைக் கொண்டிருந்தது.

## நிறைவுரை

நாடகம் என்பது ஓர் ஒழுக்கம் என்ற வகையில், கட்டுப்பாட்டையும் ஒழுங்கையும் நிலைநிறுத்தி, “நாடக பாடம்” என்ற ஒரு வரையறையை ஏற்படுத்தி இசைநாடக மரபுக்கு வளம் சேர்த்த நாடகங்கள் “சங்கரதாஸ் சுவாமி பாணி” இசைநாடகங்களே. “ஸ்பெஷல்” நடிகர்களைக் கொண்டு, இடைக்காலத்தில் இசைநாடகங்களானவை “ஸ்பெஷல் நாடகங்கள்” என்ற பெயரில் மேடையேற்றப்பட்டிருப்பினும், இசைநாடகத்தை “ஸ்பெஷல் நாடகம்” என அழைத்தல் பொருந்தாது. ஸ்பெஷல் நடிகர்களைக் கொண்டு நாடகம் மேடையேற்றப்பட்டினும் நாடகத்தின் கட்டுக்கோப்புக்கு முறையான பயிற்சியும் ஒழுங்கும் அவசியம்.

## மண்ணில் நல்லை வண்ணம் வாழலாம்: வதிரி பூவற்கரைப்பிள்ளையார் ஆலய விருத்தி பற்றிய ஒரு சமூகவியற் பார்வை

வதிரி பூவற்கரைப் பிள்ளையார் ஆலயத்தில் இன்று சித்திரத்தேர் வெள்ளோட்டப் பெருவிழா. பெரும்பணச் செலவில், பலரின் முயற்சிகள் இணைந்து உருப்பெற்றுள்ள சித்திரத் தேர் வெள்ளோட்டம் வரும் அற்புதக் காட்சித் தரிசனத்திற்காக அன்பர்களும் அடியார்களும் இன்று, இங்கு கூடுவர். இளைஞர்கள் பலரும் “வடம் பிடிக்க” முந்துவர். வதிரிப் பூவற்கரைப் பிள்ளையார் ஆலயத்தின் பெருவளர்ச்சி கண்டு இவ்வூர்ப் பெரியோர் பலரும் புளகம் அடைவர். பக்திப் பரவசத்தராய் உருகும் அடியார்கள் சிலரிடத் தேனும் மனக்கண்ணில் இந்த ஆலய வரலாறு நெடிதாய் விரியும்.

சமயம் ஒரு மார்க்கம், மனிதகுல மேம்பாட்டுக்கான ஓர் ஆற்றுப்படை. வாழ்க்கைக் கடலில் தத்தளிக்கும் மனித குலத்திற்கு வழிகாட்டும் கலங்கரை விளக்கமெனக் கருதப்படுவது அது. இயற்கைக்கு மேலான சக்தியைப் பற்றிய நம்பிக்கைகளையும் அச்சக்தியை உணர்ந்து கொள்வதற்கான வழிமுறைகளையும்

கொண்டு விளங்கும் சமயம், “உய்தி பெறல்” மானிடப் பிறப்பின் இலக்கு என உணர்த்துவது.

இறைவழிபாடு, மனித குலத்தை விலங்கு நாட்டங்களிலிருந்து விடுவித்தது; “அன்பே சிவம்” என்று உயிர்களிடத்தில் இறையருளைக் காணச்செய்தது, “எல்லோரும் இன்புற்றிருக்க வேண்டும்” என்ற நினைப்பை ஊட்டி, வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ வழி வகுத்தது. மனித குலத்தின் அறிவு முதிர்ச்சியின் அடையாளம் இறைவழிபாடு. நடைமுறை வாழ்க்கையில் வழிபாடும் ஒன்றாகக் கலந்தமையால், அன்பு செய்தும், கொண்டு கொடுத்தும், பிறர் இன்பதுண்பங்களில் பங்கு கொண்டும் தமது உணர்வுகளைச் சமைத்துப் பக்குவப்படுத்தும் நிலைக்கு மனித குலம் உயர்ந்தது.

மனித நேயமே மனிதகுல மேம்பாட்டின் அடிப்படை என அறச் சார்பு நூல்கள் வலியுறுத்தின. “மக்கள் தொண்டே மகேசன் தொண்டு” என தொண்டின் பெருமை துலக்கமுற்றது. “தொண்டர் தம் பெருமை சொல்லவும் அரிதே” என்றும், “கங்கைவார் சடைக்கரந்தார்க்கு அன்பராகில் அவர் கண்டீர் நாம் வணங்கும் கடவுளாரே” என்றும், தவஞானியரும் யோகியரும் அறமுரைத்தனர்.

காலச்சக்கர நகர்வில், மனித குலத்தில் பிறப்பு, குலம், கோத்திரம், நிறம், இனம் என எண்ணற்ற பிரிவினைகள் கற்பிக்கப்பட, இவற்றால் பூசல்களும் போட்டிகளும் மோதல்களும் வளர்ந்தன. இவ்வேறுபாடுகளை நிலைநிறுத்தும் சாதனமாக நிறுவனமயப்பட்ட சமயத்தையே கைக்கொள்ளும் நிலை உருவானபோது, மனித குலத்தினரிடையே தாழ்ச்சி, உயர்ச்சி சொல்லி, ஒரு சாராரின் வழிபாட்டுரிமைகள் கூட மறுக்கப்படும் நிலை உருவாயிற்று. கோடியில் நின்று தரிசித்தாலும் போதும்” என, வழிபாட்டுரிமை மறுக்கப்பட்டோரில் ஒரு சிலர் ஒதுங்கி விட, மறுசாரார் சுதந்திரத்திற்காய் போர்க்கொடி தூக்கினர். “சாதியம் பேசும் சமுக்கர் முன், “இறைச்சி தோல் எலும்பிலும் இலக்கமிட்டிருக்குதோ” என்ற சித்தர் வாசகம் வலியிழந்தது.

சாதிமுறையைப் பேண முயன்றோர் தெய்வத்தையும் சார்புடைமையாக்கினர். “ஒரு நாமம் ஒருருவம் ஒன்றுமில்லாதவர்க்கு ஆயிரம் திருநாமம் பாடித் தெள்ளேணம் கொட்டாமோ” என்ற வாசகத்தின் உட்பொருளை மறந்து, “தெய்வங்களிலும் சிறுதெய்வம், பெருந்தெய்வம் உண்டு” என்ற வேறுபாடு கற்பித்து, சாதிகுல முறைமைக்கேற்பவே தெய்வ வழிபாடும் அமையும் என்ற தத்தவம் பேசினர். வழிபாட்டுரிமை மறுக்கப்பட்டோர் சிறுதெய்வ வழிபாட்டில் உயிர்ப்பலி செய்து வேள்வி செய்தமையைக் கண்டும் காணாதிருந்தனர். அவர்களைப் பொறுத்தவரை, பாரம்பரிய சாதிமுறைமையின் அச்சாணியான அம்சம் பேணப்படும்வரை, மேன்மை கொள் சைவநீதிக்குப் பங்கம் ஏதும் விளையவில்லை.

உலக இயக்கத்தில் சமூக மாற்றம் தவிர்க்கப்பட முடியாதது. உலகம் தோன்றியது முதல் இன்றுவரை சமுதாயத்தில் பல மாற்றங்கள் நிகழ்ந்து கொண்டே இருக்கின்றன. இம் மாற்றங்களை சக்திகளோ அல்லது விசைகளோ ஏற்படுத்துகின்றன. பிற சமூகங்களுடனான தொடர்புகளினாலும், புதிய கருத்துக்கள், புதிய கண்டுபிடிப்புகள், புதுப்பழக்க வழக்கங்கள் போன்ற உட்சக்திகளினாலும் மாற்றம் நிகழ்கின்றது. மக்கள் வாழ்வில் அல்லது சமுதாயச் செயற்பாட்டில் புதிய பாணியை உருவாக்கி பழைய முறையை மாற்றி அமைப்பதோ அல்லது பழமையிலிருந்து மாற்றீடு செய்வதோ சமூக மாற்றம் என வரையறுக்கப்படலாம் என்பர். இத்தகைய சமூக மாற்றமே சமூக அசைவியக்கத்தை(Social mobility) தோற்றுவிப்பது.

இலங்கையில் ஆங்கிலேயர் வருகையுடன் மேற்கத்தைய மயமாதல் (westernization) ஏற்படத் தொடங்கியபோதுதான் மேன்மை கொள் சைவநீதி ஆட்டங்காணத் தொடங்கியது. அந்நாட்களில், சமூக மாற்றத்துக்கான ஓர் உபாயமாக கிறிஸ்தவ மதத்தைத் தழுவும் வழமை ஏற்படத் தொடங்கியபோது, அதுவரை மறுக்கப்பட்டிருந்த உயர் கல்வி வாய்ப்புகள் கூட தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கும் கிடைக்கத் தொடங்கின. உயர்



கல்வி வாய்ப்புகளினூடான சமூக மாற்றம் மேற்கத்தைய மயமாதலின் அம்சங்களைப்பெற்று, அதுகாலவரை நிலவி வந்த ஏற்றத்தாழ்வு மிகுந்த பாரம்பரிய சமூக அமைப்பில் பாரிய மாற்றங்களைத் தோற்றுவித்துவிடுமோ என்ற அச்சமே இச்சமூக மாற்றம் குறித்து அந்நாளின் சைவசமயப் பாதுகாவலர்கள் (நாவலர் உட்பட) விழிப்புநிலை அடையக் காரணமாயிற்று. இவர்கள் சைவசமயத்தின் பாதுகாவலர்களாகத் தம்மை வெளிக்காட்டிக் கொண்டு, “காலனித்துவம், பாரம்பரிய குல ஏற்றத்தாழ்வுச் சமூக முறைமை ஆகிய இரண்டினையும் நுணுக்கமான ஒரு சமநிலையில் வைத்துப்பேணும் நடைமுறை அத்தனையையும் அறிமுகப்படுத்த முயன்றனர்”.

இத்தகைய சமூகச் சூழலிலேயே “பிறந்த குலம் மேலோங்கப் பேணிக் காக்கும் பெரும்பணி”யை வதிரியைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட சைவப் பெரியார் திரு.கா.சூரன் மேற்கொண்டார். “அன்ன யாவினும் புண்ணியம் கோடி ஆங்கோர் ஏழைக்கு எழுத்தறிவித்தல்” என்ற பாரதியின் பிரகடனம் சூரனின் பணியில் விளக்கம் பெற்றது. “அறியாமை அகல அறிவுவரும்; அந்த அறிவு சைவ வாழ்வின் மேன்மையை உணர்த்தி எமக்கு ஈடேற்றம் தரும்” எனப்பதே சூரனின் சமூகப் பணியின் அடிப்படை ஆயிற்று. முப்பது வயதிற்குள் முழுமையான சமூக நோக்கு சூரனிடம் முகிழ்த்தது. இச்சமூக நோக்கே தேவரையாளிச் சைவவித்தியாசாலையின் ஆரம்பத்திற்குக் கால்கோளாயிற்று. சைவசமயப் பணியில் நாட்டமுள்ள தமது சமூகத்தவரையும் இணைத்துக்கொண்டு சூரனின் கல்விப்பணி தொடர்ந்தது; பல இடர்களைத் தாண்டி வளர்ந்தது.

சூரனின் இலட்சியம் தெளிவானது. அது, சமூகப் பள்ளியினூடு சமூக விருத்தியையும் சமய அறிவுத் தெளிவையும் ஏற்படுத்த முனைந்தது. “சமூகப்பள்ளி”(community school) என்பது ஒரு குறித்த சமூகத்தினர் படிப்பதற்கான பாடசாலை அன்று. “சமூகத்தேவையை நிறைவேற்றக் கூடியதாகப் பாடசாலையின் குறிக்கோள்களை வகுப்பதும் பாடசாலைத் தேவை

களைப் பூர்த்தி செய்யக்கூடியதாகச் சமூகச் செயல் களைத் திட்டமிடுவதும்” என பாடசாலையும் சமூகமும் ஒரே நோக்கத்திற்காகச் செயற்படும் வகையில் அமையும் பள்ளியே சமூகப்பள்ளி என்ற இற்றைநாள் விளக்கத்தை அன்றே சூரன் உணர்ந்திருந்தார். “கண்ம வயப்பட்டு இந்நிலைமையில் பிறந்த நாம் சிந்தித்தத் தெளிந்து கொள்ளும் அறிவை இறைவனின் மனித வர்க்கத்துக்கு அருளியபடி நாங்களே எங்கள் பாட்டில் கல்வி கற்று அறிவைப் பெருக்கி நல்லொழுக்கம், இறைவழி பாடு முதலியவைகளால் மேம்பட்டு உயர்சாதி மக்களை நாணச் செய்ய வேண்டும் என்பதே எனது இலட்சியம்” என்ற சூரனின் கூற்றில் சமூகப்பள்ளியின் குறிக்கோளின் அடிநாதமே தொனிக்கிறது. -

சமூகப்பள்ளியின் குறிக்கோள் சூரனின் உணர்வில் கலந்திருந்ததனாலேயே இன்றைய “வதிரி பூவற்கரைப் பிள்ளையார் ஆலயம்” அன்றைய வதிரி பூவற்கரை அண்ணமார் கோயில் ஆக விளங்கிய வேளையில் அங்கு வழமையாகியிருந்த உயிர்ப்பலியை நிறுத்துவதற்காக, ஆட்டின் தலைக்குப்பதிலாக தனது கழுத்தை வெட்டுமாறு பணிக்கும் துணிச்சலையும் மன ஓர்மத்தையும் அது சூரனுக்குக் கொடுத்தது; வெற்றியும் கண்டது. உயிர்ப்பலி தொடர்பான சூரனின் தீர்ச்செயல் அவரது மாணவர்களையும் வீறுகொண்டெழச் செய்தது. சூரனின் விதைப்பின் அறுவடையான பிறிலிம் மாணவர் ஒருவர் அன்றைய “ஈழகேசரி” பத்திரிகையில் “ஓர் ஆட்டின் பிரலாபம்” என்ற கட்டுரையினூடாக உயிர்ப்பலியிடுதலின் அநீதியைத் தோலுரித்துக் காட்டினார். சூரனின் அறுவடைகளான மாணவர்களின் எழுச்சி வதிரி பூவற்கரையை அண்டிய, உயிர்ப்பலியிடும் அண்ணமார் ஆலயங்களிலும் உயிர்ப்பலி நீக்கம் ஏற்பட வழிவகுத்தது. எனினும், வதிரி பூவற்கரை அண்ணமார் ஆலயத்தில் உயிர்ப்பலி நீக்கம் நிகழ்ந்து ஒரு கால் நூற்றாண்டின் பின்னரே அயற்கிராமமான அல்வாயில் உள்ள அண்ணமார் ஆலயத்தில் உயிர்ப்பலி நீக்கம் ஏற்பட முடிந்தது என்பது,

இச்சமூகத்தில் வழமையாகிப்போன ஒன்றை மாற்றுவ தென்பது எவ்வளவு சிரமமானது என்பதை உணர்த்தி, இந்த மாற்ற விசையை” (change force) பொருத்தமாகப் பிரயோகித்த சூரனின் வீரீயத்திற்குக் கட்டியம் கூறி நிற்கிறது. 1923 இல் பெரியார் சூரன் காரணமாக உயிர்ப்பலி நீக்கம் நிகழ்ந்த ஆலயம் என்பது ஆண்டுகளின் பின்னர் இன்று சித்திரத்தேர் காண் கிறது. உலகமே ஒரு தேர் என்றும், தேரின் சிற்பங்கள் யாவும் உலகத்தையே சிருஷ்டித்த தன்மைபோல் விளங்குகின்ற வகையிலும், தேரின் நடுவே எழுந்தருளியிருக்கும் பெருமான் உலகத்தையே நடத்தியருள்கின்ற பெருமானாக வீற்றிருக்கின்ற தன்மையிலும், தேரோட்ட விழா என்பது ஆணவம், கன்மம், மாயை எனும் மும்மல காரியங்களை நீராக்கும் தத்தவத்தை உள்ளடக்கியது என சைவத்துவம் கூறும். ஆயினும், ஊர் கூடித் தேர் இழுத்தல்” எனும் பழமொழி, உலகில் உள்ளவர் யாவரும் ஒற்றுமையாக இருக்கவேண்டும் என்ற தத்துவத்தைத் தேர்த் திருவிழா உள்ளடக்கியுள்ளது என்பதை விளக்க எழுந்த தாகவே கொள்ளவேண்டும். என்றும், எல்லோரும் ஒன்றுபடும் போது எந்தவோர் அரிய காரியமும் இலகுவாகிவிடும் என்பதனையும் தேர்த்திருவிழா உணர்த்தி நிற்கிறது.

தேரின் தத்துவம், சமூகநோக்கில், ஒற்றுமையையும் ஒன்றிணைப்பையும் வலியுறுத்துவதாக இருக்கையில் நடை முறையில் இன்றும் எல்லா ஆலயக்கதவுகளும் எல்லோருக்கு மாகத் திறந்துவிடப்படாத நிலையே காணப்படுகின்றது என்பது விசனத்துக்குரியது. “ஊரெல்லாம் கூடி ஒரு தேர் இழுக்கிறதே வாருங்கள் நாமும் பிடிப்போம் வடத்தை” என்ற முன்வரும் வாலிபர்கள் எல்லோருக்குமே இந்த ஆலயங்களில் தேர்வடத்தைத் தொடுவதற்குக் கூட அனுமதியில்லை. இச்சமூக உண்மை எல்லோரும் அறிந்ததுதான். ஆயினும், இச்சமூக உண்மையை முடி மறைத்தே இன்றும் சைவத்தின் மேன்மையும் புனிதமும் பேணப்பட்டு வருகின்றது. இன்று சைவநெறியின் புரவலர்களாக, தவசீலர்களாகப் போற்றப்

படுவோருங்கட்ட ஆலயக் கதவுகள் எல்லோருக்குமாகத் திறந்து விடப்படாமை குறித்து “மௌனவிரதமே” அனுஷ்டிக்கின்றனர். இன்றும் சாதியமுறைமை பேணும் ஆலயங்களில், மேன்மைகொள் சைவநீதி பெரிய எடுப்புக்களுடன் கூடியதாக எடுத்தியம்பப்படுகின்றது. நடைமுறை வேறொன்றாய் இருக்க, இலக்கிய விசாரம் செய்து “இறைவன் முன் அனைவரும் சமம்” என்ற வெட்டிப்பேச்சில் மனித சமத்துவத்தை ஏற்படுத்தி விட்டவர்களாய் இவர்கள் மாயத் தோற்றம் காட்டுகின்றனர். இற்றைக்கு அரைநூற்றாண்டுக்கு முன்னரே இலங்கைக்கு வருகை தந்த அமரர் கல்கி புட்டுக்காட்டிய உண்மை இவர்களுக்கு இன்னமும் உறைக்கவில்லை. கல்கியின் வார்த்தைகள் சத்தியமானவை:

“தமிழ் நாட்டைக் காட்டிலும் பிற்போக்கான நிலைமை ஈழநாட்டில் ஒரு துறையில் இருந்து வருகிறது. அதுதான் தீண்டாமை ஒழிக்குந்துறை... கல்வியறிவிற் சிறந்த தமிழ் மக்கள் வாழும் யாழ்ப்பாணப் பகுதியில், இன்னமும் தீண்டாமை அரக்கன் ஆட்சி செலுத்தி வருகிறான் கோயில்களுக்குள் ஹரிஜனங்கள் போகக் கூடாது என்று வழிமறிக்கிறான். இந்த வெட்கக்கேட்டை என்னவென்று சொல்வது?

யாழ்ப்பாணத் தமிழர் சமூகத்துக்கு இது எவ்வளவு பெரிய அவக்கேடு என்பது பருத்தித்துறைக்குப் போகும் வழியில் உள்ள வதிரி என்னுமிடத்தில் எங்களுக்கு நன்கு தெரியலாயிற்று. அந்தக்கிராமத்தில் எங்களை வழிமறித்து நிறுத்தினார்கள். ஒரு பள்ளிக்கூடத்தில் வரவேற்பு உபசாரமும் நிகழ்த்தினார்கள். தூய கதராடை அணிந்த ஒரு நண்பர் இனிய குரலில் அழகாகவும் தெளிவாகவும் தேவாரம் பாடினார். இன்னொரு நண்பர் இனிய செந்தமிழில் வரவேற்புரை நிகழ்த்தினார். சபையோரின் முகங்களில் பண்பட்ட கல்வியறிவின் களைகுடிகொண்டிருந்தது. அவர்கள் அத்தனைபேரும் ஹரிஜனங்கள் என்பது ஸ்ரீ, பேரின்பநாயகம் சொல்லித்தான் நாங்கள் தெரிந்த கொண்டோம், தெரிந்து அதிசயித்தோம்.

அவர்களையா ஈழநாட்டு ஆலயங்களில் விடுவதில்லையென்று ஆத்திரமும் அடைந்தோம். அப்படியானால் திருக்கேதீஸ்வரம் ஆலயத் திருப்பணி முதலிய கைங்கரியங்கள் என்னத்திற்கு என்றும் எண்ணமிட்டோம். கடவுள் அருளால் மறுமுறை நான் இலங்கைக்குப் போக நேருமானால் அப்போது ஈழநாட்டில் தீண்டாமை ஒழிந்துவிட்டது என்ற நல்ல செய்தியைக் கேள்விப்பட விரும்புகிறேன்.

வதிரிப் பள்ளிக்கடத்தில் நிகழ்ந்த வரவேற்புரை நிகழ்சியின் முடிவில், அப்பள்ளிக் கூடத்தின் முக்கிய ஸ்தாபகரான திரு.கா.சூரன் என்பவரை எங்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தினார்கள். இப்பெரியார் நந்தனார் சரித்திரத்தில் வரும் பெரிய கிழவனாரை எனக்கு ஞாபகப்படுத்தினார். ஆனால் அந்தப் பெரிய கிழவனாருக்கும் இந்தச் சூரனாருக்கும் வேற்றுமை மிக அதிகம்... இத்தகைய உத்தமர்களினாலேதான் உலகில் மழை பெய்கிறது. இலங்கையை அடியோடு கடல் கொண்டு போய்விடாமல் கொஞ்சங் கொஞ்சங் கரையை இடிப்பதுடன் திருப்தியடைந்து நிற்கிறது. வாழ்க திரு.சூரனார் வாழ்க, அவருடைய திருக்குலம்.”

அமரர் கல்கி குறிப்பிட்ட தீண்டாமைக் கொடுமை இன்று தணிந்து காணப்படுவதில் பல்வேறு காரணிகள் செல்வாக்குச் செலுத்தின. இந்நிலைமைக்கு மேலை நாட்டு நாகரிகமயமே வழிகோலியது என்றும், இந்திய சமுதாயத்தில் நிலவிய சமூகக்கொடுமை களான குழந்தைத் திருமணம், தீண்டாமை, விதவை விவாகத் தடை, பெண் கல்வி மறுப்பு, கலப்பு மணம் புரியத்தடை போன்ற சமூகச் சீர்கேடுகளைக் களையவும் அதுவே உதவியது என்றும் இந்திய சமூக வல்லுநர் எம்.என்.ஸ்ரீநிவாஸ் குறிப்பிடுகிறார். உயர்ந்தோர் கூட்டத்தினர் மத்தியில் ஆங்கிலவழி போதனா முறையை மேலைநாட்டு நாகரிகமயம் ஏற்படுத்திய தோடு ஆங்கிலக் கல்வி கற்றவர் மத்தியில் மனமாற்றத்தையும் ஏற்படுத்தி மனிதத் தனிமையை வளர்த்தது என்றும் மேற்கத்தைய மயமாதலின் அநுகூலம்பற்றி

நீநிவாஸ் குறிப்பிடுகிறார்.

சமூக மாற்றத்தின் மற்றுமொரு பரிமாணத்தைப்பற்றிக் குறிப்பிடும் ஸ்ரீநிவிவாஸ் அதனை சமஸ்கிருத நெறிப்படுதல் என அழைத்தார். இவர் கருத்தப்படி, தாழ்த்தப்பட்ட இந்து வகுப்பினர் அல்லது பழங்குடி அல்லது வேற்றுக்குழுவினர் தமது வழக்கங்கள், சடங்கு முறைகள், கருத்துப் பாங்குகள் ஆகியவற்றை உயர்சாதி மக்களைப்போல மாற்றிக் கொள்ளுதலே சமஸ்கிருத நெறிப்படுதல் (Sanskritisation) ஆகும். தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினர் ஓரிரு தலைமுறைகளில் புலால் உண்ணாமலும் மது அருந்தாமலும் படிநிலையில் உயர்ந்த பிராமணர்களைப்போல் சமஸ்கிருத மொழியால் சடங்கு களைப் புரிந்து பலதெய்வக் கோயில்களில் வழிபாட்டிலும் ஈடுபட்டு, அதாவது உயர்சாதி மக்களின் நடை, உடை, பாவனை போன்ற மாற்றங்களை ஏற்படுத்திக் கொண்டு, உயர்சாதி மக்களின் படிநிலை அமைப்பின் தகுதியைப் பெறமுயற்சித்தலினால் இவ்வகைச் சமூக மாற்றம் சமஸ்கிருதமயமாதல் என அழைக்கப்படலாம் என ஸ்ரீவாஸ் விளக்கமும் அளித்தார்.

யாழ்ப்பாணத்து இந்து மக்களிடையே சமூக மேனிலைப்பாட்டு அசைவியக்கமும் வழிபாடும் பற்றி விளக்க முற்படும் பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி அவர்களும், ஸ்ரீநிவாஸ் குறிப்பிட்ட சமஸ்கிருத நெறிப்படுகையையே ஆதாரமாகக் கொள்கிறார். இன்றைய சமூக அசைவியக்கத்தின் வெளிப்பாடுகளை வரிசைப்படுத்தி அடுக்கிக்கொண்டு செல்கையில் இன்றைய காலச்சூழலில் ஒவ்வொரு சாதிக்கும் அல்லது “பகுதிக்கும்” உள்ள கோயில்கள் முக்கியத்துவம் பெறத் தொடங்கியுள்ளமை பற்றியும், புதிய சமூக அந்தஸ்தை ஸ்திரப்படுத்திக்கொள்ள கோயில்கள் இடம் கொடுக்காத நிலையில் புதிய கோயிலைத் தோற்றுவிக்க முற்படுகின்றமை பற்றியும் சமூக மேனிலைக்கு வந்தவர் ளவர்கள் தமது நம்பிக்கையின் தளமாக விளங்கிய வழிபாட்டுத் தலத்தையும் வழிபடு கடவுளையும் தமது புதிய அந்தஸ்தக்கேற்ப வைத்து

வணங்குகின்றமை பற்றியும் சிறுபாரம்பரியத் தெய்வங்கள் இன்று உயர் பாரம்பரியத் தெய்வங்களாகப் போற்றப்படுவது பற்றியும் சிறுதெய்வ வழிபாட்டு முறைகள் கைவிடப்பட்டு ஆகம முறையிலான வழிபாடுகள் மேற்கொள்ளப்படுவது பற்றியும் பேராசிரியர் சிவத்தம்பி விபரிக்கின்றார். இவை யாவற்றுக்குமான சமூகவியல் அடிப்படை, “ஸ்ரீவாஸ் குறிப்பிடும் சமஸ்கிருத நெறிப்படுகை” என்பதில் பேராசிரியர் சிவத்தம்பிக்கும் உடன்பாடு உண்டு.

“வதிரி பூவற்கரை அண்ணமார் கோயில் இன்று சித்திரத்தேர் காணும் வதிரி பூவற்கரைப் பிள்ளையார் ஆலயமாகப் பரிணமித்துள்ளமையை ஸ்ரீநிவாஸ் குறிப்பிடும் சமஸ்கிருத நெறிப்படுகையாகக் கொள்ளமுடியுமா என்பதே இங்கு ஆய்வுக்குரியதாகும். சூரன் காணவிழைந்த சமூக மாற்றத்தை சமஸ்கிருத நெறிப்படுகையுள் அடக்கிவிட முடியாது. ஏனெனில், இங்கு காணப்படும் சமூக வேறுபாடுகளை “கன்மவினைப் பயன்கள்” என்றே சூரன் ஏற்றுக் கொண்டார். ஆயினும், சைவசமயத் தத்துவத்தின் வழிநின்று, அறிவுத்தெளிவோடு நல்லொழுக்க நெறியோடு கூடிய சமய வாழ்வு வாழ்வதற்கு நாம் முயற்சிக்கவேண்டும் என்பதே சூரனின் இலட்சியமானது. இச்சிந்தனைத் தெளிவே தேவரையாளிச் சைவவித்தியாசாலையின் தோற்றத்திற்கும் காரணமானது. சைவ வாழ்வும் கல்வியும் உயர்சாதியினருக்கு மட்டும் உரித்தானவை அல்ல; அவை மனிதனாகப் பிறந்த ஒவ்வொருவருக்கும் உரியன என்பதே சூரனின் பணிகளுக்கான அடிஆதாரமாக விளங்கியது. அவரைப் பொறுத்தவரை “சைவ வாழ்வு” என்பது உயர் சாதியினரிடம் யாசித்துப் பெற வேண்டிய ஒன்றன்று. மனிதனாகப்பிறந்த ஒவ்வொருவனும் சைவவாழ்வு வாழ்வதை எவருமே தடுக்கமுடியாது என்ற வகையில் இத்தெளிவுக்கான அறிவை ஊட்ட சைவப்பாடசாலை அவசியம் என்பதே சூரனின் உயரிய குறிக்கோளாக இருந்தது. சூரனும் சூரன் வழிநின்ற அவரின் மாணவர்களும்

சமூகமாற்றத்தக்கான பெருவிசைகளாகக் கொள்ளப்படாமல், அவர்களின் “காந்தீய எதிர்பார்ப்புகள் அரசியல் நிர்ப்பந்தங்கள் ஏற்பட்ட பின்னரும்கூட நிறைவேற்றப்படவில்லை என்ற விமர்சனம் சொல்லப்படுவதற்கும் சூரனின் “சைவவாழ்வு” என்ற உயரிய இலட்சியம் வெளிப்படுத்தப்படுவதற்குரிய பிரசுரகளம் இல்லாமற் போனமையே காரணம் என்று கொள்ளவேண்டும்.

இந்தவகையிலேயே, சூரன் எமது சமூகத்திற்கான ஓர் உந்துவிசை என்பதனைவிட சைவவாழ்வு மலர்ச்சிக்கான ஒரு சக்தி ஆகிறார். இச்சக்தியே வதிரி பூவற்கரைப் பிள்ளையார் ஆலயத்தின் இன்றைய பெருவளர்ச்சிக்கு அடி ஆதாரமானது. இத் தெளிவு, சூரனை தனிமனிதனாக அன்றி ஒரு பொதுச்சக்தி யாக உணரவைக்கும்; நம் எல்லோரையும் மண்ணில் நல்லவண்ணம் வாழும் சைவவாழ்வுக்கு ஆற்றுப்படுத்தும்.



# வடமராட்சி வடக்குப் பிரதேச இலக்கியப் பாரம்பரியம்: குறிப்பான ஆளுமைகளும் சில அவதானிப்புக்களும்

ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு பங்களிப்புச் செய்தோர் அநேகர். அவர்களை பிரதேச ரீதியாகக் கூறுபோட்டு நோக்குவதன் பொருத்தப்பாடு சர்ச்சைக்குரியது. பிரதேச ரீதியாக ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சியை நோக்கத்தலைப்படும் வேளை, திட்டமிட்ட மிகைப்படுத்தல்களும் அநாவசியமான இடைச் செருகல்களும் இடம் பெறுவதற்கு வாய்ப்பு உண்டு. ஆனாலும், ஈழத்து இலக்கியம் பற்றிய மொத்தத்துவ நோக்கில் (totality view), பிரதேச ரீதியாக முதன்மை பெறும் ஆளுமைகள் சில “அடிப்பட்டுப் போவதும்” பெயரளவிலே வாய்ப்பாடாக அவர்களுட் சிலரின் பெயர்கள் சுட்டப்பெறுவதும் இயல்பு. இதனால், பிரதேச ரீதியான ஆய்வு முயற்சிகள் ஊக்குவிக்கப்பட வேண்டும் என்பது இன்றைய காலத்தின் தேவையாக எழுந்துள்ள ஒரு சிந்தனையாகும்.

பிரதேச ரீதியான ஆய்வு முயற்சிகளின் அவசியம் பற்றிய புரிதலுடனேயே “வடமராட்சி வடக்குப் பிரதேச இலக்கிய பாரம்பரியம்” குறித்த கட்டுரையொன்று பிரதேச மலரில் இடம் பெற வேண்டும் எனத் தீர்மானிக்கப்பட்டிருந்தாலும்

குறிப்பான சில ஆளுமைகள் பற்றிய அவதானிப்புக்களே இக்கட்டுரையில் பதிவு செய்யப்படவுள்ளன. இவ்வாறான பிரதேசம் சார்ந்த பதிவுகளில், வழமையாக பெயர்பட்டியல்கள் இடம்பெறுவதுண்டு. ஆனால், இக்கட்டுரையின் நோக்கம் அதுவன்று, வடமராட்சிப் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த இலக்கிய ஆளுமையுள்ள குறிப்பானவர்கள் ஈழத்து இலக்கியத்தில் எவ்வளவு தூரம் செல்வாக்குச் செலுத்தியுள்ளார்கள் அல்லது பதிவுகளை விட்டுச் சென்றிருக்கிறார்கள் எனச் சுருக்கமாக நோக்குவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும். இவ்வகையில் பேராசிரியர் க.கணபதிப்பிள்ளை, சதாவதானி நா.கதிரைவேற்பிள்ளை, பண்டிதை இ.பத்மாசனிஅம்மாள், அருட்தந்தை தாவீது அடிகள், தமிழ்த்தாத்தா கந்த முருகேசனார், யாழ்ப்பாணக்கவிராயர் கே.பசுபதி, புலோலியூர் க.சதாசிவம், வல்வை ச.வயித்தியலிங்கம் பிள்ளை, தென்புலோலியூர் மு.கணபதிப்பிள்ளை, பிரம்மஸ்ரீ சுப்பிரமணிய சாஸ்திரிகள், புலவர் வ.கணபதிப்பிள்ளை, யாழ்ப்பாணன் வே.சிவக்கொழுந்து, இலக்கியக்கலாநிதி பண்டிதர் க.சச்சிதானந்தன் ஆகிய பதின் மூவரின் பங்களிப்புகள் சுருக்கமாக இங்கு இடம்பெறுகின்றன.

வடமராட்சிக்குப் பெருமை சேர்த்தோர் பலர் உள்ளனர். ஆயினும், அவர்கள் யாவருள்ளும் முதன்மையாகக் குறிப்பிடப்படவேண்டியவர்கள் பேராசிரியர் க.கணபதிப்பிள்ளை (1903-) ஆவார். தமிழ்ப்புலமைப் பாரம்பரியத்தில் நவீன ஆய்வுத் துறைகளில் வழிகாட்டியாக இருந்து பின்னைய தலைமுறையை உருவாக்கியவர் என்ற வகையிலும், ஈழத்துத் தமிழர் வாழ்வியலையும் வரலாறு பற்றிய தகவல்களையும் பதிவுசெய்து வைத்தலைத் தனது பிரதான நோக்கமாகக் கொண்டிருந்தவர் என்ற வகையிலும், தமது சமூகநாடகங்களில் பேச்சுத்தமிழை, குறிப்பாக வடமராட்சியின் பேச்சுத்தமிழை அறிமுகம் செய்ததன் மூலம், முதன் முதலாக தமிழ் நாடகங்களில் புகுத்தியவர் என்ற வகையிலும் பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் முன்னோடியாக உள்ள ஒருவராவார்.

தும்பளைக் கிராமத்தில் பிறந்த பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள், அவர் வாழ்குழலில் தமிழ் மரபுவழிக்

கல்வியைப் பெற்றவர். பாடசாலை, பல்கலைக்கழகம் என்பன தமிழ், சமஸ்கிருதம், ஆங்கிலம், பாளி, சிங்களம், தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம், பிரஞ்சு ஆகிய மொழிகளை அறியவும் அவற்றில் தேர்ச்சி பெறவும் அவருக்கு வாய்ப்பு வழங்கின. இதனால் மொழி ஆய்வுத்துறையில் அவருக்கு அதிக ஈடுபாடு ஏற்பட்டது. இவர் வழியே பேராசிரியர் அ.சண்முகதாஸ். பேராசிரியர் எம்.ஏ.நுஃமான் போன்றோர் மொழி ஆய்வுகளைத் தொடர்ந்தனர்.

பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் புலமைப் பரிசில் பெற்று நான்கு ஆண்டுகள் அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்திலும், அதன் பின்னர் லண்டன் பல்கலைக்கழக கீழைத்தேச ஆபிரிக்க ஆய்வுப்பள்ளியிலும் உயல்கல்வி பயின்றார். லண்டன் பல்கலைக்கழக கீழைத்தேச ஆபிரிக்க ஆய்வுப் பள்ளியில் பிரவேசித்த முதலாவது தமிழ் புலமையாளர் என்ற சிறப்பும் இவருக்குரியதாகும். இந்த ஆய்வுப்பள்ளியில் “ஏழாம் எட்டாம் நூற்றாண்டுகளில் “தமிழ்ச் சாசனங்களின் மொழிபற்றிய ஆய்வு” என்ற தலைப்பில் ஆய்வுசெய்து லண்டன் பல்கலைக்கழகத்தின் கலாநிதிப்பட்டத்தைப் பெற்றார்.

இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தில் 1936 இலிருந்து தமிழ்த்துறைத் தலைவராக நியமனம் பெற்ற கலாநிதி கணபதிப் பிள்ளை அவர்கள், 1942ஆம் ஆண்டில் சுவாமி விபுலானந்தர் அவர்கள் முதலாவது தமிழ்ப் பேராசிரியராக நியமனம் பெற்ற வேளையிலும் தமிழ்த்துறைத்தலைவராகத் தொடர்ந்தும் பணியாற்றினார். பின்னர், 1947ஆம் ஆண்டில் சுவாமி விபுலானந்தர் அவர்களின் மறைவின் பின், தமிழ்ப் பேராசிரியராக அவர் நியமனம் பெற்றார். தமிழ்ச் சாசனவியலில் ஆய்வுகளை மேற்கொண்ட பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள், பல்கலைக் கழகத்தில் அப்புவம் தொடர்பான ஆய்வுகளை ஊக்குவித்தார். தமிழ்த்துறையில் சிறப்புப்பட்டப் பாடநெறிக்கான கலைத் திட்டத்தில் தமிழ்க் கல்வெட்டாய்வியலைப் புகுத்தினார். இத்துறையில் கலாநிதி கா.இந்திரபாலா, கலாநிதி ஆ.வேலுப் பிள்ளை போன்றோரை ஈடுபட வைத்து, பயிற்சி அளித்தார். இவர்கள் இருவரும் தமிழ்க்கல்வெட்டாய்வில் தொடர்ந்து ஈடுபட்டு, பல பங்களிப்புக்

களை வழங்கினர் என்பது குறிப்பிடத் தக்கது.

பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் ஓர் ஆய்வாளர் மாத்திரமன்றி சிறந்த ஒரு இலக்கிய படைப்பாளியும் ஆவார். தூவுதும் மலரே, காதலியாற்றுப்படை ஆகிய செய்யுள் நூல்கள் மூலம் இவர் தமது கவித்துவ ஆற்றலை வெளிப்படுத்தி உள்ளார். “தூவுதும் மலரே” என்ற நூல், இவர் எழுதிய நீண்ட கவிதை தொகுப்பு நூலாகும். “காதலியாற்றுப்படை” என்பது வடமராட்சி பிரதேச மக்களின் வாழ்வியலைப் படம் பிடித்துக் காட்டும் அற்புதமான ஆற்றுப்படை இலக்கியமாகும்.

பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் பூஞ்சோலை, வாழ்க்கை வினோதங்கள் ஆகிய இரு நாவல்களையும் எழுதினார். இவை இரண்டும் முறையே ஜேர்மன் பிரஞ்சு மொழியிலான நாவல்களைத் தழுவினவை ஆகும். டானிஸ் மொழியிலான நீண்ட கவிதை ஒன்றைத் தழுவி, நீரா மகளீர் என்ற சிறுகதையையும் இவர் புனைந்துள்ளார்.

தமிழ் நாடக இலக்கிய வரலாற்றில் சமூக உள்ளடக்கத்தையும் பேச்சுமொழியையும் அறிமுகம் செய்தவர் என்ற சிறப்பு பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை அவர்களுக்கே உரித்தாகும். சரித்திர நாடகமான சங்கிலி, மொழிபெயர்ப்பு நாடகமான மாணிக்கமாலை ஆகியன வரலாற்று இலக்கியத்திலும் அவருக்கு உள்ள புலமையைக் காட்டுவன. இருநாடகம், நாநாடகம் ஆகிய நாடகத் தொகுப்பு நூல்களிலுள்ள நாடகங்கள் சாதாரண மக்களை கதாமாந்தர்களாக கொண்டு பேச்சுத் தமிழில் எழுதப்பட்ட நாடகங்களாகும். ஈழத்து வாழ்வும் வளமும், இலங்கைவாழ் தமிழர் வரலாறு ஆகிய இரு நூல்களும் யாழ்ப்பாணத்தமிழரின் வாழ்வியலையும் வரலாற்றையும் கூறும் நூல்களாகும்.

இவ்வாறாக கவிதை, நாடகம், நாவல், கட்டுரை என பல்வகை ஆக்க இலக்கியங்களைப் படைத்தளித்த பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள், “இலங்கை இலக்கியம்” என்பதை தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் பதிக்கக் காலாயிருந்தவருமாவார். அவர் வடமராட்சிப் பிரதேசத்தின் ஒரு சொத்து என்பதைவிட, ஈழத்தமிழரின் சொத்து எனக்கூறுதலே பொருத்தமானது.

“யாழ்ப்பாணம்” என்ற பெயரைத் தென்னிந்தியாவில்

நிலைநாட்டிய பெருமைக்குரியவரான சதாவதானி நா.கதிரை வேற்பிள்ளை அவர்கள்(1871-1907) வடமராட்சி வடக்குப் பிரதேசத்தின் மேலைப்புலோலியிற் பிறந்தவராவார். தமது இருபத்திரண்டாம் வயதில் கல்வியறிவைத்தேடி தமிழ்நாடு சென்ற கதிரைவேற்பிள்ளை அவர்கள், நாவலர் வழிநின்று சைவத்தையும் தமிழையும் வளர்க்க முற்பட்டவர். சென்னை யிலுள்ள சந்தோம் உயர்நிலைப்பள்ளி, வெஸ்லிக்கல்லூரி, ஆயிரம் விளக்குப்பள்ளி ஆகிய கல்விநிறுவனங்களில் ஆசிரியப் பணி புரிந்ததோடு, தேவார திருமுறைகளுக்கும் ஏனைய புராணங் களுக்கும் உரையும் எழுதினார்.

சதாவதானி கதிரைவேற்பிள்ளை அவர்களின் தமிழ்ப் பணியும் இலக்கியப்பணியும் அவர் தொகுத்த தமிழ்ப்பேரகராதி யினால் துலக்கம் பெறுவனவாகும். முதற்றமிழ் அகராதியாக மானிப்பாய் அகராதி 1842 இல் வெளிவந்த போதும், நா.கதிரை வேற்பிள்ளை அவர்களால் 1899இல் தொகுத்து வெளியிடப்பட்ட தமிழ்ப்பேரகராதியே, தமிழ்மொழி அகராதி என அனைவரும் விளங்கிக்கொள்ளும் வகையில் முதலில் வெளியிடப்பட்ட அகராதியாகும். ஒப்பியல் ஆய்வுக்கான அரிய துணைநூலாக இது இன்று விளங்குகின்றது.

சென்னையில் அறிஞர் கூடியிருந்த சபையொன்றிலே, பலராலும் பல திசைகளிலுமிருந்து விடுவிக்கப்பட்ட வினாக் களுக்கு நா.கதிரைவேற்பிள்ளை அவர்கள் விரைவாக விடையளித்த காரணத்தினால், அன்றுமுதல் “சதாவதானி கதிரைவேற் பிள்ளை” என்ற நாமத்தை இவர் பெற்றுக் கொண்டார். நாவலர், மாயாவாத துவம்ச கோளரி, அத்துவித சித்தாந்த மகோத்தாரணர், சித்தாந்த மகாசரபம், பெருஞ்சொற் கொண்டல், மகாவித்துவான் போன்ற பட்டங்களும் சதாவதானி கதிரைவேற்பிள்ளைக்கு உரியவை.

தமிழக அறிஞர் திரு வி.கலியாணசுந்தரனார் அவர்கள், சதாவதானி கதிரைவேற்பிள்ளை அவர்களின் மதிப்புக்குரிய மாண வர் என்பதும், இராமலிங்க அடிகளாரின் அருட்பா தொடர்பாக எழுந்த அருட்பா மருட்பா வாதத்தில் திரு வி.க.அவர்கள் தமது குருவிற்காகச் சாட்சி சொன்னார் என்பதும் குறிப்பிடற்குரியவை.

81/சு.கவாமணி

மேலைப்புலோலியில், சதாவதானி நினைவுதினம் ஆண்டு தோறும் கொண்டாடப்படுவதும், இன்றும் மொழி ஆய்வாளர்களுக்கு, சதாவதானி கதிரைவேற்பிள்ளை அவர்களின் தமிழ்ப் பேரகராதி ஆதாரமூலமாக விளங்கிவருவதும், சதாவதானி அவர்களின் பகழையும் அவர் தமிழுக்கு ஆற்றிய அரும்பணியையும் என்றும் நிலைநிறுத்துவனவாகும்.

வடமராட்சி வடக்கு இலக்கியப்பாரம்பரியத்தின் மிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்த சிறப்புகளுள் ஒன்றாகக் குறிப்பிடப்பட வேண்டிய ஒன்று “ஈழத்தின் முதற்பெண்கவிஞர் வடமராட்சி வடக்குப் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த பண்டிதை இ.பத்மாசனி அம்மாள், என்பதாகும். பத்மாசனி அம்மாள் பற்றிய அண்மைக் கால ஆய்வுகள் இம்முடிபை வெளிக்கொணர்ந்துள்ளன.

பத்மாசனி அம்மாள் (1903 - 1978) புலோலியிற் பிறந்தவர். சிறந்த கல்விப் பாரம்பரியமும் சைவப்பாரம்பரியமும் கொண்ட பின்னணி, திண்ணைக்கல்வி மூலம் அறிவையும் கவித்துவ ஆற்றலையும் அவர் வளர்த்துக்கொள்ளக் காரணமாயிற்று. உடுப்பிட்டி சிவசம்புப்புலவரிடம் தமிழ், சமஸ்கிருதம் ஆகிய மொழிகளையும் இலக்கியங்களையும் கற்றுக்கொண்ட பார்வதி அம்மையார் தமிழ், சமஸ்கிருதம் ஆகிய மொழிகளையும் இலக்கியங்களையும் கற்றுக்கொண்ட பார்வதி அம்மையார் தமது பேர்த்தியான பத்மாசனிக்குக் குருவாக விளங்கி, தமது பேர்த்தியை மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கப் பண்டிதையும் ஆக்கினார்.

பண்டிதை பத்மாசனி அம்மாள் 1925ஆம் ஆண்டில் தமது இருபத்திரண்டாவது வயதிலேயே புலோலி பசுபதீசுவரர் பதிற்றுப் பத்தந்தாதியைப் பாடியுள்ளார் என்ற தகவல் அண்மையில் வெளியாகியுள்ளது. இதனால், 1930களில் கவிதைகளை எழுதி வந்த மலையகத்தை சேர்ந்த திருமதி மீனாட்சி நடேசையர் அவர்களையே ஈழத்தின் முதலாவது பெண் கவிஞராகக்கொள்ளும் மரபு கைவிடப்பட்டு, பண்டிதை பத்மாசனி அம்மாள் அவர்களே முதற்பெண் கவிஞராக இன்று மதிக்கப்படும் நிலை ஏற்பட்டுள்ளது. சமய இலக்கியங்களிலும் தேவார, திருவாசங்களிலும் பரிச்சயமுள்ள பத்மாசனி அம்மாளின் கவித்துவ ஆற்றல் அவரது முதலாவது அந்தாதியிலேயே வெளிப்பட்டிருப்பதாக

ஆய்வாளர் குறிப்பிடுவர்.

பண்டிதை பத்மாசனி அம்மாள் குறித்து மேற்கொள்ளப் பட்ட ஆய்வுகள் அவரின் வேறு சிறப்புக்களையும் வெளிக் கொணர்ந்துள்ளன. தோமஸ் கிரே என்பவரின் கவிதை யொன்றை மொழிபெயர்த்ததன் மூலம் “ஈழத்தின் முதற்பெண் மொழி பெயர்ப்பாளர்” என்ற மதிப்பையும் பண்டிதை பத்மாசனி அம்மாள் பெறுகிறார். மொழிபெயர்ப்பின் போது இவர் கடைப் பிடித்த நியமங்கள் இன்றும் வியப்பைத்தருவன.

பண்டிதை பத்மாசனி அம்மாள் மதுரைத்தமிழ்ச் சங்கத்தின் “செந்தமிழ்” சஞ்சிகை இதழ்களிலும் யாழ்ப்பாணம் “சிவ தொண்டன்” நிலையத்தினரின் வெளியீடுகளிலும் பல கட்டுரைகளையும் எழுதினார். ஒலைச்சுவடியாக இருந்த “செய்யுட் பொருத்த இலக்கணம்” எனும் நூலையும் “செந்தமிழ்” சஞ்சிகை மூலம் வெளியிட்டார். “பெண் கல்வி” மறுக்கப் பட்டிருந்த காலத்திலேயே வடமராட்சி வடக்குப் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த பெண் ஒருவர் இத்தனை சாதனைகளை ஆற்றியுள்ளார் என்பது இப்பிரதேசத்துக்கு பெருமை சேர்ப்பதே.

வடமராட்சிப் பிரதேசம் பெருமை கொள்ளத்தக்க மற்று மோர் ஆளுமை பன்மொழிப்புலவர் அருட்தந்தை தாவீது அடிகள் (1907 - 1981) ஆவார். தாவீது அடிகளார், உண்மையில் “கல்வியே சிறந்த தானம்” என்ற கோட்பாட்டைக் கடைப் பிடித்து வாழ்ந்து வந்த ஓர் ஆசிரியரும் துறவியும் ஆவாரா யினும், தமிழுக்கு அவர் ஆற்றிய பணிகள் சிறப்புக்குரியன.

ஹயசிந் சிங்கராயர் என்ற திருமுழுக்குப் பெயர் கொண்ட தாவீது அடிகள் தும்பளையிற் பிறந்தவர். ஆரம்பக்கல்வியை யாழ். புனித பத்திரியார் கல்லூரியிற் பெற்றுக் கொண்ட இவர், “இலண்டன் மற்றிக்குலேசன்” பரீட்சையில் சித்தியெய்தி, பின்பு லண்டன் பல்கலைக்கழகத்திலேயே கலைமாணிப்பட்டத்தையும் பெற்றுக்கொண்டார். தமது இருபத்து நான்காவது வயதில் கத்தோலிக்கத் துறவியாகத் திருநிலைப்படுத்தப்பட்ட தாவீது அடிகளார், யாழ். புனித பத்திரியார் கல்லூரியிலேயே 1936ஆம் ஆண்டு முதல் இருபது ஆண்டுகள் ஆசிரியராகப்பணி புரிந்தார்.

நல்லூர் ஞானப்பிரகாச சுவாமிகளின் மொழி ஆய்வுகளா

லும் வரலாற்று ஆய்வுகளாலும் ஈர்க்கப்பட்ட தாவீது அடிகள், சுவாமி ஞானப்பிரகாசருடன் தொடர்புகளை ஏற்படுத்திக் கொண்டு, அவரின் கோரிக்கைக்கு இணங்க, முப்பதுக்கு மேற்பட்ட மேலைத்தேய, கீழைத்தேய மொழி களில் தேர்ச்சி பெற்றார். இத்தேர்ச்சியானது, சுவாமி ஞானப்பிரகாசரின் மறைவின் பின்னர், மொழி ஆய்வுகளின் பேறாக, “சொற்பிறப்பியல் பேரகராதியை” அவர் வெளியிட்டு வைப்பதற்கு உதவியது. தாவீது அடிகள் தாம் வாழும் காலத்திலேயே தாம் எழுதிய சொற் பிறப்பியல் ஒப்பியல் அகராதியை ஆறுபாகங்களாக வெளியிட்டார். மொழி ஆய்வு களில் தாவீது அடிகள் கொண்ட ஈடுபாட்டையும் அவரது புலமையையும் எடுத்துக் காட்டவனவாக சொற்பிறப்பியல் ஒப்பியல் அகராதிகள் விளங்குகின்றன.

கத்தோலிக்கத் துறவி ஒருவர், இறைபணிக்கும் சமூகப் பணிக்கும் அப்பால் மேற்கொண்ட மொழியியல், வரலாற்று ஆய்வுகளும் அவற்றின் பேறாக எமக்குக் கிடைத்த சொற்பிறப் பியல் ஒப்பியல் அகராதிகளும் ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவை. தாவீது அடிகளாரைப் “பன் மொழிப்புலவர்” எனப் போற்றுதல் பொருத்தமானதே. தமது மொழி ஆய்வுகளினூடாக, தமிழ், சிங்கள மொழிகளின் தோற்றம், வரலாறு என்பன குறித்து, தாவீது அடிகள் தெரிவித்த கருத்துக் கள், தமிழ் - சிங்கள இனங்களுக்கிடையே நல்லிணக்கத்தையும் பரஸ்பர உறவையும் தோற்றுவிக்க விளைபவர்களால் சிந்திக்கப் படவேண்டியவை.

தமது இலக்கண, இலக்கியப் புலமையினால், தேர்ந்த புலமையாளர்களையும் கல்வியாளர்களையும் உருவாக்கிய பெருமைக்கு உரியவர் தமிழ்த்தாத்தா கந்தமுருகேசனார் (1902-1965) ஆவார். தமிழைச் சிறப்புப்பாடமாக கொண்டு பல்கலைக் கழகத்தில் பயின்று கொண்டிருந்தவர்களும் கூட இவரிடத்தில் வந்து கற்றுச் சந்தேகம் தெளிந்து சென்றுள்ளனர். இவரின் மாணவர்கள் பலரும் பண்டிதர்களாகவும் வித்துவான்களாகவும் பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளர்களாகவும் பேராசிரியர்களாகவும் உயர் பதவிகள் வகிக்கும் பட்டதாரிகளாகவும் உள்ளனர்.

புலோலியிற் பிறந்த முருகேசனார், தமது தமிழ்ப் புலமை



யினால் நாடறிந்த அறிஞராக விளங்கினார். இவர் தனித்துவம் வாய்ந்த ஒருவராக கொள்ளப்படுவதற்கு வாழ்க்கை முழுவதும் இவர் கடைப்பிடித்து வந்த கொள்கைகளே காரணமாயின. இவர் தமது வாழ்வில் சமதர்ம நீதியைப் பேணிவந்தார். தமது மாணவரிடையே வேறுபாடு காட்டாது அனைவரையும் சமமாக மதித்துவந்தார். “தமிழகம்” என முருகேசனாரால் பெயர்கூட்டப் பட்ட அவரது குடில், சாதி, சமய பேதம் காட்டாது அனைத்து மாணவர்களையும் அரவணைத்துக் கொண்டது.

கந்தமுருகேசனார் தமது வாழ்வில் சமதர்மத்தைப் பேணுவதற்குக் காலாய் அமைந்தது தமிழகத்தில் ஈ.வே.இராம சாமிப் பெரியாரால் தொடக்கி வைக்கப்பட்ட பகுத்தறிவு இயக்கமே ஆகும். அறியாமையையும் மூட நம்பிக்கையையும் தகர்க்கும் வகையிலமைந்த பகுத்தறிவுப் போராட்டத்தின் மீது நம்பிக்கை கொண்டு தமது வாழ்வில் தீண்டாமையை ஒழிப்ப தற்குப் பெரும் பிரயத்தனம் மேற்கொண்டார். பல்வேறு தத்துவ ஞானிகளின் சிந்தனைகளை உள்வாங்கி பொதுவுடைமைத் தத்துவவாதியாகவே மிளிர்ந்தார். தமிழகத்திலும் ஈழத்திலும் பிற அறிஞர் களுடன் தொடர்புகளைப் பேணினார்.

தமிழகத்தில் மறைமலை அடிகளால் ஆரம்பித்து வைக்கப்பட்ட தனித்தமிழ் இயக்கத்துக்கு ஆதரவாய் ஈழத்திற் செயற்பட்ட கந்தமுருகேசனாரின் மீது கொண்ட பற்றுக் காரண மாக அவரின் மாணவர்கள், தமது பிள்ளைகளுக்கு தூய தமிழ்ப் பெயர்களை சூட்டிமகிழ்ந்தனர். “தங்கத்தாத்தா” கந்த முருகே சரிடத்து இலக்கண, இலக்கியம் படித்தோம்” என்று சொல்லிப் பெருமைப்பட்டுக் கொண்டனர். ஆறுமுக நாவலரின் வரலாற்றுப் பெருமை கூறும் “நல்லை நாவலன் கோவை” எனும் செய்யுள் நூலை இயற்றிய கந்தமுருகேசனார். செந்தமிழ்ச்செல்வி, சமூக முன்னேற்றம், ஈழமணி போன்ற சஞ்சிகைகளிலும் பல ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளார். ஆசிரியராகப் பணியாற்றிய காலத்தில் கால்கள் இரண்டும் வலுவிழந்த போதிலும் தமது கற்பித்தற் செயற்பாடுகளை மேற்கொண்டு “நன்றியுள்ள” மாணவர் பரம்பரையினைத் தோற்றுவித்த பெருமை தங்கத்தாத்தா கந்தமுருகேசனாருக்கே சிறப்பாக உரியது.

வடமராட்சிப் பிரதேசம் செய்யுள் இலக்கியப் பாரம் பரியத்தில் சிறந்து விளங்கியவேளை அறுபதுகளிலே முற்போக்கு கவிதைப் பாரம்பரியமொன்று ஈழத்திலே முகிழ்க்க தொடங்கியது. மனித விடுதலையை முன்நிறுத்தி முற்போக்குக் கவிதைகளைப் படைத்தற்கு முற்போக்கு இலக்கியவாதிகள் சிலர் முன்வந்தனர். இவர்களுள் கே.கணேஷ், அ.ந. கந்தசாமி ஆகியோர் குறிப்பிடத்தகுந்தவர்கள். ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் இவர்களின் பெயர்களே முற்போக்கு முன்னோடிக் கவிஞர்களின் பெயர்களாக குறிப்பிடப்படுவதுண்டு. ஆனால், இவர்களை ஒத்தவராக அல்லது இவர்களிலும் சற்று மேம்பட்டவராக வடமராட்சி வடக்குப் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த கவிஞர் கே. பசுபதி அவர்கள் (1925 - 1965) விளங்கினார். உண்மையில், ஈழத்தில் முதன் முதலாக பசுபதியின் கவிதைகளுக்கூடாகவே முற்போக்குக் கவிதைகள் முதன்மைபெறத் தொடங்கின.

பசுபதி அவர்கள் வடமராட்சி வடக்குப்பிரதேசத்தில் பருத்தித்துறையிலுள்ள வராத்துப்பளை எனும் கிராமத்திற் பிறந்தவர். இளமையிலே கவிபாடும் ஆற்றல் மிக்கவராக விளங்கிய பசுபதி அவர்கள், யாழ்ப்பாண மண்ணின் மீது கொண்ட பற்றுக் காரணமாக யாழ்ப்பாணக் கவிராயர் என புனைபெயர் சூட்டிக் கொண்டு பல கவிதைகளை எழுதி வந்தார். பழைமையிலும் மரபுகளிலும் மூழ்கிக் கிடந்த மக்களிடையே புதிய சமுதாயம் படைக்க விழைந்தவர்களுள் ஒருவராகப் பசுபதி திகழ்ந்தார். பழைமையின் மூடக்கருத்துக்களை எள்ளி நகையாடி, அங்கதச் சுவை ததும்ப, தன் கவிதைகளைப் படைத்தார்.

பசுபதி அவர்கள் படைத்த கவிதைகள் மரபுக் கவிதைகள் ஆகும். தமிழறிஞர் கந்தமுருகேசனாரிடம் கற்றுக் கொண்ட இலக்கண இலக்கியங்கள், இலக்கண வழுவின்றிக் கவிபாடும் ஆற்றலை வளர்த்துக்கொள்ள உதவின. ஆரம்ப காலத்தில், திராவிட முன்னேற்றக்கழகத்தின் பகுத்தறிவு வாதக் கோட்பாட்டினால் ஈர்க்கப்பட்ட பசுபதி அவர்கள், பின்னர் இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் கட்சியில் இணைந்து கட்சிக்கு விசுவாசமாக உழைத்தார். சமூக விடுதலைப் போராட்டங்களிலும் மனித உரிமைப் போராட்டங்களிலும் பங்காளியானார்.

நாற்பதாண்டு காலம் மாத்திரமே வாழ்ந்த கவிஞர் பசுபதி எழுதிய கவிதைகளின் பாடுபொருள் எப்போதும் சமூகமாற்றத் திற்கான வித்தாகவே விளங்கியது. இவரின் கவிதைகளிற் சில வற்றைத் தொகுத்து எழுத்தாளர் கூட்டுறவுப் பதிப்பகமானது “புது உலகம்” என்ற தலைப்பில் கவிதை நூலொன்றை 1966 இல் வெளியிட்டு வைத்தது. இந்நூலில் “புது உலகம்” என்ற தலைப்பிலே அமைந்த கவிதையில் அவர் காணவிழைந்த புது உலகத்தின் நோக்கினைப் பின்வரும் வரிகளில் பிரகடனம் செய்கிறார்.

“காணுகின்ற புதுஉலகம் கற்பனைக்கே யெட்டாக்  
கதையல்ல, கடலல்ல, கன்னியுந் தான் அல்ல  
பேணுகின்ற பொருளெல்லாம் தனியுடைமையாகா  
பொதுவுடமை, பொதுமக்கள் பொதுச் சொத்து ஆகும்”

இப் பிரகடனமானது புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசனின் “வல்லான் பொருள் குவிக்கும் தனியுடமை நீக்கி, வரவேண்டும் இந்நாட்டில் பொதுவுடமை” என்ற பிரகடனத்தை வலியுறுத்துகின்றது.

கவிஞர் பசுபதி அவர்கள் தன் இறுதிக் காலம் வரை பாட்டாளி மக்களுக்காகவும் ஒடுக்கப்பட்டோர் உரிமைக்காகவும் குரல் கொடுத்து சமூக விடுதலைப்போராட்டங்களிலும் தொடர்ந்து ஈடுபட்டு வந்தார். “சாதியெனும் கொடுமை யினால் தமிழர் கூட்டம் சஞ்சலத்தில் வீழ்ந்ததடா சக்கியாகி” என்று பாடிய கவிஞர், “வீர இனமென்று வீராப்பு பேசுங்கால், சாலம் தனை விடுத்துச் சச்சரவுக்காளானீர்” என்று தமிழரின் வீழ்ச்சிக்கான காரணத்தையும் முன்வைக்கிறார். “சாதிப் பிரச்சினையைச் சாகடித்த பாம்பென்று, ஒதிமுடிக்கும் ஒரு கூட்டம் வாழுகின்ற சேதிதனைக் கேட்டுச் சிரிக்கின்றேன், அழவில்லை” என்று இவர் கூறும் வரிகள் இன்றும் சிந்தனைக்குரியன.

ஈழத்துத்தமிழ் இலக்கியப் பாரம்பரியத்தில் மானுடப் பண்புக்கு முதன்மை தந்து கவிபாடிய கவிஞர்களுள் வடமராட்சி வடக்குப் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த கவிஞர் பசுபதி அவர்களே முன்னணியிலுள்ளார். என்ற செய்தி எமக்கெல்லாம் மகிழ்ச்சி தருவதே.

ஈழத்தின் இலக்கியப் பாரம்பரியத்தில் அறிவியற் பின்புலத்தோடு ஆக்க இலக்கிய கர்த்தாக்களாக விளங்கியவர்கள்

குறிப்பிட்ட ஒரு சிறு எண்ணிக்கையினரே. அத்தகையோருள் ஒருவராக விளங்கிய புலோலியூர் க.சதாசிவம் அவர்கள்(1942 - 2004) வடமராட்சி வடக்குப் பிரதேசத்தி லிருந்து முதன் முதலில் அறிவியல் பின்புலத்தோடு புனைகதை படைத்த படைப்பாளி என்ற பெருமைக்குரியவர் ஆவார்.

புலோலியைச் சேர்ந்த புற்றளையிற் பிறந்த சதாசிவம் அவர்கள் புற்றளை மகாவித்தியாலயத்திலும் புலோலி வேலாயுதம் மகாவித்தியாலயத்திலும் ஹாட்லிக்கல்லூரியிலும் பாடசாலைக் கல்வியைப் பெற்றார். பின்னர் கொழும்பு மருத்துவக் கல்லூரியில் பயிற்சி பெற்று மருத்துவரானார். இளமைக்கால வாழ்வியலில் அவர் எதிர்கொண்ட நெருக்கடிகளும் சமூக தரிசனங்களும் அவரை எழுதத்தூண்டின. 1961இல் அவர் எழுதிய முதற் சிறுகதையான “புதுவாழ்வு” சிறுகதைப் போட்டியொன்றில் பரிசைப்பெற்றுத்தந்தது. அன்று முதல் தனது ஊரின் பெயரையும் சேர்த்துக்கொண்டு புலோலியூர் சதாசிவம் என்ற பெயரில் சிறுகதைகளையும் நாவல்களையும் ஓரங்க நாடகங்களையும் கட்டுரைகளையும் எழுதினார்.

புலோலியூர் சதாசிவம் அவர்கள் மலையகத்தில் வைத்திய ராகத் தொழில் புரிந்து வந்ததனால் பெருந்தோட்டங்களிலும் சுற்றுப்புறக் கிராமங்களிலும் வாழ்ந்த மக்களின் வாழ்வியலைத் தரிசித்து தமது அனுபவங்களை இலக்கியத்தில் வடித்தார். பல்வேறு போட்டிகளிலும் பரிசுகளைப் பெற்றுக்கொண்ட இவர் யுகப்பிரவேசகம், ஒரு அடிமையின் விலங்கு அறுகிறது, ஒரு நாட்பேர், புதிய பரிமாணம். அக்கா ஏன் அழுகிறாள்? ஆகிய ஜந்நு சிறுகதைத் தொகுதிகளையும் நாணயம், மூட்டத்தி னுள்ளே ஆகிய இரு நாவல்களையும் எழுதி வெளியிட்டு வந்தார். இவற்றுள் ஒருநாட்பேர் என்ற சிறுகதைத்தொகுதி, மலையகத்தைச் சேராத எழுத்தாளர் ஒருவரினால் வெளியிடப்பட்ட ஒரேயொரு மலையகச் சிறுகதைத் தொகுதி என்ற சிறப்புக்குரியது. “மூட்டத்தி னுள்ளே” என்ற நாவல் மலையக மக்களின் வாழ்வைச்சித்திரிப்பது. இலங்கை சாகித்திய மண்டலப் பரிசையும் பெற்றுக் கொண்டது.

“யதார்த்த வாழ்வியல் நோக்கே தமது புனைவுகளின் அச்சாணியான அம்சம்” எனக் குறிப்பிட்டுள்ள புலோலியூர்

சதாசிவம் அவர்கள் நாற்பது ஆண்டுகள் தொடர்ச்சியாக இலக்கியம் படைத்தார். வைத்தியராக பணிபுரிந்த அனுபவமும் அறிவியற் பின்னணியும் அவரின் படைப்புகளுக்கு வளம் சேர்த்தன. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக “ ஒரு நல்ல மனிதனாக வாழ்ந்த இலக்கியப்படைப்பாளி” என்ற மகுடம் இவருக்கு மட்டுமல்லாமல் இவர் பிறந்த மண்ணுக்கும் பெருமை தருவதாகும்.

வடமராட்சி வடக்குப் பிரதேசத்தின் மூத்த உரையாசிரியர் என குறிப்பிடப்படும் வல்வை சி.வயித்தியலிங்கப் பிள்ளை அவர்கள் (1843 - 1900) “இயற்றமிழ்ப் போதகாசிரியர்” என்ற பெயரினாலேயே அறியப்படுவர். சென்னைத் தமிழறிஞர்கள், ஈழத்து அறிஞர் சி.வை. தாமோதரம்பிள்ளை அவர்கள் தலைமையிலே கூடி இப்பட்டத்தை அவருக்கு வழங்கினார். அன்றிலிருந்து இயற்றமிழ் போதகாசிரியர் என்பது வல்வை சி.வயித்தியலிங்கம் பிள்ளை அவர்களையே சுட்டி வருகிறது.

உடுப்பிட்டி சிவசம்புப்புலவரிடம் இலக்கண, இலக்கியங்களைத் துறைபோகக் கற்ற வயித்தியலிங்கப் பிள்ளை, தென்னிந்தியா சென்று சமஸ்கிருத நூல்களை கற்று தேர்ச்சி பெற்றார். நாவலர் கையாண்ட முறையைப் பின்பற்றி அச்சுக் கூடம் ஒன்றினைத் தாபித்துமுதன் முதலில் வடமராட்சியில் சைவப்பிமானி என்னும் பத்திரிக்கையையும் சில வெளியீடுகளையும் வெளியிட்டு வைத்த வயித்தியலிங்கம் பிள்ளை அவர்கள் வடமராட்சிப் பிரதேசத்தின் மூத்த பேதேகாசிரியர் எனும் சிறப்புக்கும் உரியவராவார்.

வல்வை வயித்தியலிங்கம் பிள்ளை அவர்கள் இயற்றிய சிந்தாமணி நிகண்டு எனும் நூல் ஈழநாட்டில் நிகண்டு செய்ய ஒரேயொரு புலவர் இயற்றமிழ்ப் போதகாசிரியர் வயித்தியலிங்கம் பிள்ளை அவர்களே என்ற பெருமையையும் தந்துள்ளது. அதே வேளை கந்தபுராணத்தில் வள்ளியம்மை திருமணப் படலத்துக்கு அகப்பொருள் நோக்கில் முதன் முதலில் விளக்கம் கொடுத்த வகையில், ஈழத்துத் தமிழ் உரைமரபில் இப்படலத்திற்கு அகப்பொருள் விளக்கம் கொடுக்கும் மரபைத் தோற்றுவித்தவர் என்ற சிறப்பையும் இவர் பெறுகின்றார்.

இயற்றமிழ்ப் போதகாசிரியர் எழ்திய நூல்கள் பல,

அவற்றுள் சிந்தாமணி நிகண்டு. நம்பியகப்பொருள் உரை, கந்தரலங்காரம் உரை, கல்வளையந்தாதி உரை, கந்தபுராணம். அண்டகோசப் படலவுரை, கந்தபுராணம் தெய்வானை அம்மை திருமணப்படலவுரை, இவற்றோடு கள்ளுக் குடிச்சிந்து. முாதரொழுக்கத் தங்கச்சிந்து, சாதி நிர்ணய புராணம் போன்ற சமூகம் சார்ந்த நூல்களும் வல்வை வைத்திய ஊஞ்சல், வைத்திய பதிகம், நல்லூர்பதிகம், மாவைப்பதிகம், வல்வை நெடியகாட்டுப் பதிகம், சந்நிதி முருகன் திருப்பள்ளி எழுச்சி, தோத்திர மாலை போன்ற கடவுள் மீது பாடப்பட்ட நூல்களும் குறிப்பிடப்பட வேண்டி யவை. அதேவேளை, சைவத்தின் மேன்மைக்கு இழுக்கெனக் கருதிய வகையில் கத்தோலிக்க புரட்டஸ்தாந்து மதக்கருத்துக்களுக்கு மறுப்புரைகளாகவும் கண்டனங்களாகவும் எழுதிய சிறு பிரசுரங்களும் கூட குறிப்பிடற்குரியன.

தென்புலோலியூரைச் சேர்ந்த திரு.மு. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் வடமராட்சி வடக்கைச் சேர்ந்த மற்றுமோர் ஆளுமை ஆவார். திரு.மு. கணபதிப்பிள்ளை அவர்களின் சிறப்பு, 1940 களிலிருந்தே தமிழ் ஆராய்ச்சித்துறையில் சிறப்புற மிளிர்ந்தமை யாகும்.

காலத்துக்குக் காலம் பல்வேறு ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளை எழுதி வந்த தென்புலோலியூர் மு.கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் ஊரின்மீது கொண்ட பற்றுக் காரணமாக எப்போதும் தன் பெயருக்கு முன்னால் ஊரின் பெயரையும் சேர்த்து எழுதி வந்தார். தமிழுலகிலே நன்கு மதிக்கப்பட்டு வந்த அறிஞர்களின் கருத்துக் களைக் கூட, தனது ஆராய்ச்சித் திறனாலே மறுத்து, தனது கருத்துக்களை ஆதாரங்களுடன் நிறுவி வந்தார். சுவாமி ஞானப் பிரகாசர், டக்தர் தானியேல் போன்ற அறிஞர்களினது கொள்கை களையும் கருத்துக்களையும் மறுத்து தென்புலோலியூர் மு.கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளை எழுதியபோது அவற்றால் கவரப்பட்டு, அவர் எழுதிய கட்டுரை களைத் தொகுத்து வெளியிடுவதற்கு தென்னிந்தியாவிலுள்ள பாரி நிலையம் போன்ற பதிப்பகங்கள் முன்வந்தன. உலகத் தமிழா ராய்ச்சிக்கே அடி கோலி உரமளித்து வரும் ஆராய்ச்சியாளர் அவர் என அவரைப் பற்றி எழுதிச் சிறப்புச்செய்தன.

தென்புலோலியூர் மு.கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் எழுதிய நூல்களில் முக்கியமானவையென, ஈழ நாட்டின் தமிழ்மணிச் சுடர்கள், அன்னை தயை, மொழியும் மரபும். வான்மீகியார் தமிழரே. தமிழன் எங்கே பயிற்சித் தமிழ் ஆகிய நூல்களைக் குறிப்பிடலாம். பன்னிரு திருமுறைத்தோத்திரத் திரட்டு, மகாதேவ சுவாமிகள் நினைவுமலர் போன்ற தொகுப்பு நூல்களையும் அவர் வெளியிட்டு வந்தார். தமிழன் எங்கே என்ற நூலுக்கு சால்புரை வழங்கிய பன்மொழிப்புலவர் திரு.கா.அப்பாத்துரை ஏம்.ஏ.எல்.டி அவர்கள் மு.கணபதிப்பிள்ளை அவர்களின் மொழிநடை பற்றிச் சிறப்பாகக் குறிப்பிடுகிறார். அவரின் ஆராய்ச்சியானது “இருபதாம் நூற்றாண்டின் தமிழின் ஆராய்ச்சிப் படைப்புக்களுக்கெல்லாம் சிகரம் வைத்தாற் போன்றது” எனவும் “ஆராய்ச்சிகளில் எளிதில் காணமுடியாத தெளிவும் கவர்ச்சியும் ஏட்டின் நடையிலேயே மிளிர்கின்றன.” என்றும் புனைகதைக்கேயுரிய உயிரோட்டத்தை அவர் தம் ஆராய்ச்சிப் போக்குக்கு அளித்து, அதை மணமும் உயர் வளர்ச்சியும் பெற்ற பொன்மலரோ எனும் படி அரும்படைப் பாக்கியுள்ளார்.” என்றும் பலவிதமாக விதந்துரைக்கின்றார்.

மு.கணபதிப்பிள்ளை அவர்களின் சொல்லாராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் பல்வேறு பழந்தமிழ் இலக்கியங்களின் அடிச் சொற்களின் ஆதாரங்களுடன் எழுதப்பட்டவை ஆகும். “சொல்லாராய்ச்சி என்பது ஏதோ ஒரு பொழுதுபோக்கு விளையாடல் என்ற நிலைக்கு வந்துவிட்டது” என்று மனம் வருந்தும் அறிஞர் மு.கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள், சொல்லாராய்ச்சியின் முடிவுகளை ஆதாரபூர்வமாக நிறுவிய பின்பு, “யான் கூறுவன தாம் முடிந்த முடிபுகள் எனக் கூற அறியேன். அறிஞர்களும் ஆராய்ச்சியாளர்களும் நடுநின்று ரோந்து கூறுவனதாம் எனக்கும் ஒப்ப முடிந்ததாகும்” என அவையடக்கத்துடன் எழுதிச் செல்வதும் “ஆய்வுக் கலாசாரத்தைப், பேண வேண்டியதன் அவசியத்தை வலியுறுத்துவதாகும். வீரகேசரி இதழ்களில் நவாலியூர் சோ.இளமுருகனார் எழுதிய சொல்லாராய்ச்சிக் கட்டுரைகளுக்கு மறுப்பாக எழுதிய “அலக் கழித்தல்” “கொழுகொம்பு” ஆகிய இரு கட்டுரைகள் “அன்னை தயை” என்ற நூலில் இடம்பெற்றுள்ளன.

“அறிவானது ஆராய்ச்சியின் அடிப்படையில் கட்டி

யெழுப்பப்பட வேண்டும்” என்ற இக்கால சிந்தனைக்கேற்ப சொல்லாராய்ச்சியை முன்னெடுத்தவர் என்ற வகையிலும் ஆய்வு நாகரிகத்தைக் கடைப்பிடித்து ஒழுகியவர் என்ற வகையிலும் இருபதாம் நூற்றாண்டின் தமிழின ஆராய்ச்சிப் படைப்புக்களுக்குப் புதுத்திசை காட்டி, திருப்புமுனையாய் அமைந்தவர் என்ற வகையிலும் தென்புலோலியூர் மு.கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியப்பாரம்பரியத்தில் முக்கிய தடம் பதித்தவராகிறார்.

புராண இதிகாசங்களுக்கு முக்கியத்துவம் வாய்ந்த உரைகளை எழுதிய ஈழத்து அறிஞர்களுள் பிரம்மஸ்ரீ சுப்பிரமணிய சாஸ்திரிகள் குறிப்பிடற்குரியவர் ஆவார். இவர் பருத்தித்துறையிலுள்ள துப்பளைக் கிராமத்தில் பிறந்தவர். உடுப்பிட்டி சிவசம்புப் புலவரின் மாணாக்கரான பிரம்மஸ்ரீ முத்துக்குமார சுவாமிக் குருக்கள் அவர்களே சுப்பிரமணிய சாஸ்திரிகளின் குரு ஆவார்.

கந்தபுராணத்தின் முதல் மூன்றுகாண்டங்களுக்கும் முதன் முதலில் விருத்தியுரை எழுதிய ஈழத்துத் தமிழறிஞர் என்ற பெருமைக்குரியவர், சுப்பிரமணிய சாஸ்திரிகளே ஆவார். யுத்த காண்டத்தின் ஒரு பகுதிக்கு அவர் எழுதிய உரையும் வெளிவந்துள்ளது. ஆயினும், யுத்த காண்டம் முழுவதற்குமே அவர் உரை எழுதினார் என்றும் அவ்வுரை அச்சாகவில்லை என்றும் கூறுவோர் உளர்.

சுப்பிரமணிய சாஸ்திரிகள் அவர்கள் கந்தபுராணத்துக்கு மாத்திரமன்றி பிள்ளையார் புராணம், நீதி வெண்பா, கந்தரநுபூதி, ஏகாதசிப் புராணம் ஆகியவற்றுக்கும் உரைகள் எழுதியுள்ளார். இவ்வுரைகளிலே சங்க இலக்கியங்களிலிருந்தும் மணிமேகலை, சிலப்பதிகாரம், திருக்குறள், இராமாயணம், மகாபாரதம், நைடதம், கலிங்கத்துப்பரணி ஆகிய தமிழ் இலக்கியங்களிலிருந்தும் மேற்கோள்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளமை இந்த இலக்கியங்களில் அவருக்கிருந்த தெளிவான அறிவைச் சுட்டுவதாகும். கந்தபுராணச் செய்யுள்களிலே உள்ள இலக்கணக் கூறுகளை விளக்குவதற்காக தமிழ்மொழி இலக்கண விதிகளை மாத்திரமன்றி வடமொழி இலக்கண விதிகளையும் சுப்பிரமணிய சாஸ்திரிகள் எடுத்தாள்வது அவரின் இலக்கண நூற்பயிற்சிக்கான ஆதாரமாக



வும் உள்ளது.

சமயத்ததுவ விளக்கத்துக்காக சிவஞானபோதம், சிவஞானசித்தியார், சிவானுபூதி விளக்கம், சிவானந்த மாலை, கந்தரனுபூதி, பட்டினத்தார் பாடல்கள், தாயுமானவர் பாடல்கள், குமாரதேவர் பாடல்கள், வள்ளலார் பாடல்கள், போன்றவற்றை மேற்கோள் களாகச் சுட்டும் வழக்கத்தையும் சுப்பிரமணிய சாஸ்திரிகள் கொண்டிருந்தார் என்பது உதாரணங்களுடன் விளக்கமாக எடுத்துக்காட்டப்படக் கூடியதாகும். குறிப்பாக வள்ளலார் பாடல் களை மிகுந்த ஈடுபாட்டுடன் மேற்கோள்களாக இவர்கையாள்வது வள்ளலார் மீதான இவரது அபிமானத்தைக் கூட்டுவதாகும். பொதுவாகவே, வள்ளலாரின் பாடல்களை ஈழத்து அறிஞர்கள் மதித்துப் போற்றவில்லை என்ற குறைபாடு இந்திய தமிழறிஞர்களிடத்தே உண்டு. இது நாவலருக்கும் வள்ளலாரும் இடையே ஏற்பட்ட அருட்பா - மருட்பா வழக்கினால் எழுந்ததாகும். இவ்வழக்கில் சதாவதானி கதிரைவேற்பிள்ளை அவர்கள் நாவலருக்கு ஆதரவாக இருந்தார் என்பதும் தென்னகத்தார் குறிப்பிடும் குறைபாட்டுக்கு வலுச் சேர்ப்பதாக இருந்தது. அவ்வாறன்றி, வள்ளலாரின் அருட்பாடல்களை விதந்து சுப்பிரமணியசாஸ்திரிகள் தமது விருத்தியுரைகளிலே அவற்றை அடிக் கடி கையாண்டுள்ளமையானது வள்ளலாரின் பாடல்களை ஈழத்துத் தமிழ் அறிஞர்களும் மதித்துப் போற்றினார்கள் என்பதற்கான ஆதாரமாகும்.

சுப்பிரமணிய சாஸ்திரிகள் சோதிடவிலாச யந்திர சாலை எனும் பெயரில் அச்சுக் கூடம் ஒன்றை நிறுவி தமது அச்சுக் கூடத்தினூடாக ஆண்டுதோறும் பஞ்சாங்கம் ஒன்றை வெளியிட்டு வந்தார் என்பது அவருக்கு சிறப்பு சேர்ப்பதாகும். இவர் செய்த சொற்பொருள் விளக்கத் தமிழகராதி மிகவும் முக்கியம் வாய்ந்தது என்பதும் இங்கு குறிப்பிடப்பட வேண்டியதாகும். குந்தபுராணத்தில் பெருமளவுக்கு வடசொற்களே பயின்று வரும். நூலையில், வடசொற்கள் தமிழிலே வழக்குமாற்றைச் சிறப்பாக புலப்படுத்த வல்ல இவரது இரு மொழிப் புலமையானது அவர் குந்தபுராணத்துக்கு விருத்தியுரை செய்வதற்கும் சொற்பொருள் விளக்கத் தமிழகராதியைச் செய்வதற்கும் நன்கு உதவிற்று

எனலாம். பாண்டித் துரைத்தேவர், உ.வே.சாமிநாதையர் போன்ற தமிழ்நாட்டு நல்லறிஞர்களிடையே சுப்பிரமணிய சாஸ்திரிகளின் கந்தபுராண விருத்தியுரை நன்கு செல்வாக்குப் பெற்றமையும் பேராசிரியர் வ.கணபதிப்பிள்ளை போன்ற ஈழத்துப் பிற்காலத் தமிழ் அறிஞர்களிடத்து மதிப்புப் பெற்றிருந்தமையும் சுப்பிரமணிய சாஸ்திரிகளின் ஆற்றலைப் புலப்படுத்துவனவாகும். முன்னர் தோன்றிய உரைகளிலுள்ள உரைமுரண் சுட்டி, உரை மறுப்பாக மாத்திரமன்றி, கண்டனங் களாகவும் அம்மறுப்புக் களைத் தெரிவித்தவர் என்ற வகையிலும் சுப்பிரமணிய சாஸ்திரிகள் சிறப்புப்பெறுகின்றார்.

வடமராட்சி வடக்குப் பிரதேசத்திலுள்ள புலோலி என்னும் ஊரைச்சேர்ந்த மூத்த இலக்கியப் புலமையாளர் வ.கணபதிப்பிள்ளை (1845 - 1895) ஆவார். புலோலி வல்லிபுர நாதபிள்ளை என்பவரின் புதல்வரான இவர் உடுப்பிட்டி சிவசம்புப்புலவரிடம் தமிழ் இலக்கண, இலக்கியங்களைக் கற்றார்.

தமிழ் இலக்கியங்களையும் வடமொழி இலக்கியங்களையும் துறைபோகக் கற்ற புலவர் வ.கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் இந்தியாவுக்குச் சென்று காஞ்சிபுரம், திருவனந்தபுரம் முதலிய இடங்களில் ஆசிரியராயிருந்து தமிழ்ப்பணி புரிந்தார். துமது வட மொழிநூற் புலமை காரணமாக, சிலவற்றை தமிழில் மொழி பெயர்க்கும் ஆர்வங்கொண்டு, அந்நூல்களைத் தமிழில் இயற்றினார்.

புலவர் வ.கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் வடநூல் மொழி பெயர்ப்புக்களாகத் தமிழில் இயற்றிய நூல்களாகக் குறிப்பிடப் படுபவை வில்கணீயம், இரகுவமிசச்சுருக்கம், இந்திரசேனை நாடகம், மார்க்கண்டேய புராணம் என்பனவாகும். தருக்க சாஸ்திர வினாவிடை என்ற நூலையும் இவர் தந்துள்ளார்.

ஈழத்துப்பூதன்றேவனார் காலந்தொடக்கம் கலாநிதி நடேசபிள்ளை காலம் வரையும் இலங்கையில் வாழ்ந்த சிறந்த தமிழ்ப்புலவர்களின் கவிதைக்களஞ்சியமொன்றை “ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதைக் களஞ்சியம்” என்ற பெயரில் கொழும்பு சாகித்திய மண்டலம் 1966 இல் வெளியிட்டு வைத்தது. இந்நூலின் தொகுப்பாசிரியர் கலாநிதி ஆ.சதாசிவம் ஆவார். இந்நூலில்

வடமராட்சி வடக்குப்பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த ஐவரின் கவிதைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. இந்த ஐவருள் மூத்தவர், புலமையாளர் வ.கணபதிப்பிள்ளை ஆவார். இந்நூலில் இடம்பெற்றுள்ள ஏனைய நால்வரான ச.வயித்தியலிங்கம் பிள்ளை, நா.கதிரை வேற்பிள்ளை, வ.குமாரசுவாமிப்புலவர், கந்தமுருகேசனார் ஆகியோருள் வ.குமாரசுவாமிப்புலவர் என்பவர் வ.கணபதிப்பிள்ளை அவர்களின் தம்பியார் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

புலவர் வ.கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் இயற்றிய நூல்கள் வடநூல் மொழிபெயர்ப்புகளாயினும், எளிமையான தமிழ்க் கவிதைகளாக உள்ளன. இதற்கு யாமினிபூரணதிலகைக்கு வில்கணன் தன் கருத்தைக் கூறுவதாய் அமைந்த,

“ மாணே மடக்கொடியே மாரவேள் சாயகமே  
தேனே சுரரமுதே தித்திக்குஞ் சொங்கரும்பே  
ஊனொ டுயிருருகி யுள்ளமெலாஞ் சோருகின்றேன்  
யானோர் செயலறியேன் யாதுபுரிவேன் மதியே”

(வில்கணீயம்)

என்ற பாடல் சிலந்த உதாரணமாகும்.

வடமராட்சி வடக்குப் பிரதேசத்திற்குப் பெருமை சேர்த்த முக்கியமான கவிஞர்களுள் ஒருவர் “யாழ்ப்பாணன்” வே.சிவக் கொழுந்து (1908 - 1968) ஆவார். இவர் பருத்தித்துறை வியாபாரி மூலையில் பிறந்தவர். ஈழத்தின் மூத்த பத்திரிக்கை யான “ஈழகேசரியில்” அந்நாளில் கவிதைகள் எழுதிக் கொண்டிருந்தவர். 1948 ஆம் ஆண்டிலேயே “மாலைக்கு மாலை” எனும் பெயரில் தமது முதலாவது கவிதைத் தொகுதியை வெளியிட்டு வைத்து தமிழக அறிஞர்களிடத்தும் நன்மதிப்புப் பெற்றவர்.

கவிஞர் வே.சிவக்கொழுந்து அவர்கள் ஆசிரிய கலா சாலைப் பயிற்சி பெற்ற ஓர் ஆசிரியர் ஆவார். இவர் கவிஞராக அறியப்படுவதற்கு முன்னதாகவே கணித நூல்களை எழுதி, பாடசாலை மாணவர்க்காக வெளியிட்டு வைத்துக் கொண்டிருந்த ஓர் அறிஞராக, கல்விமான்களிடமும் ஆசிரியர்களிடத்தும் மாணவர்களிடத்தும் மதிப்புப் பெற்றிருந்தார். எண்கணிதம், அட்சரகணிதம், கேத்திரகணிதம் ஆகிய கணித பாட விடயங்களில் மாத்திரமன்றி பூமிசாத்திரம், சுற்றாடல் போன்ற பாடங்

களுக்கும் அரசு பாடவிதானங்களுக்கு ஏற்ற வகையில், ஒவ்வொரு வகுப்புக்குமுரிய நூல்களை எழுதி வெளியிட்டு வைத்த பெருமை வே.சிவக்கொழுந்து அவர்களையே சாரும். இம்முயற்சிகளுக்கு அவர் நிறுவிய கலாபவனம் அச்சகம் பெரிதும் உதவியது.

ஆரம்பத்தில் சொந்தப் பெயரில் சஞ்சிகைகளிலும் வாராந்த இதழ்களிலும் கவிதைகளை எழுதிவந்த வே.சிவக் கொழுந்து அவர்கள், பின்பு “யாழ்ப்பாணன்” என்ற புனை பெயரில் கவிதைகளை எழுதத் தொடங்கினார். இவரது முதலாவது கவிதைத் தொகுதியான “மாலைக்கு மாலை” என்ற நூலை சென்னை சக்தி அச்சகூடம் வெளியீடு செய்தது. இத்தொகுதிக்கு முன்னுரை வழங்கிய பேராசிரியர் டாக்டர் க.கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள், “உள்ளதை உள்ளபடி எடுத்துக் கூறுதல் கவிக்கு அழகு” இந்நலத்தோடு இவரது கவிதைகளில் இலகுவான சொற்களின் பிணைப்பு, புத்தம் புதிய பொருட்கள், உயரிய எண்ணக்கருத்துக்கள் ஆகியனவும் நிரம்பியிருப்பதை நாம் காண்கின்றோம். மேலும், பழையன போற்றிப் புதியன புகுத்தும் பண்பும் இவரிடத்தில் நன்கு அமைந்திருக்கின்றது” என யாழ்ப்பாணனின் சிறப்பை எடுத்துரைக்கின்றார்.

கவிஞர் யாழ்ப்பாணனின் இரண்டாவது கவிதைத் தொகுதியான கவிதைக்கன்னி எனும் நூல் நாமக்கல் கவிஞர் வெ. இராமலிங்கம் அவர்களின் முன்னுரையைத் தாங்கி வெளிவந்தது. கல்கி, இராஜாஜி, கி.வா.ஜகந்தநாதன், கே.சுப்பிரமணிய முதலியார், டாக்டர்.மு.வரதராஜன், ரா.பி.சேதுப்பிள்ளை ஆகிய அறிஞர்கள் இந்நூலுக்குப் பாராட்டுகளும், வாழ்த்துக்களும் வழங்கியுள்ளனர்.

கிராமிய வாழ்க்கையில் யாழ்ப்பாணன் திளைத்து மகிழ்ந்தவர் என்பதை அவரது கவிதை வரிகளிலேயே காணலாம். கிராமியக் கூத்துக்களும், இசை நாடகங்களும் அவரை வெகுவாக ஈர்த்திருந்தன என்பதைப் பின்வரும் இரு பாடல்களும் நிரூபிக்கின்றன.

இலக்குவனாய் இராமனுமாய் இலங்கை கூடும் அனுமனாய்  
சிலைக்குரியன் விசயனுடைய திரௌபதியாய் சீதையுமாய்

மலைக்குயர்வில் வசிக்குமொரு மாங்கையவர் பாகனுமாய்  
கலைக்குரிய கோலங்கள் காட்டிய நாள் வாராதோ?

மருத்துவனாய் மந்திரியாய் மறலிவிடு தூதுவனாய்  
விருத்தனாய் வேடனாய் வேல்பிடித்த வேலவனாய்  
பருத்த தொந்தியுடன் பார் நடுங்கும் பூதமுமாய்  
தரித்த பல கோலங்களை தாங்கிய நாள் வாராதோ?

(“அந்த நாள் வாராதோ - கவிதைத்தொகுப்பு)

யாழ்ப்பாணன் எழுதிய கவிதைகள் ஆறு தொகுதிகளாக  
வெளிவந்துள்ளன. மாலைக்கு மாலை, கவிதைக்கன்னி,  
முல்லைக்காடு, பாலர் கீதம், கண்ணன் பாட்டு. அன்னை ஆகிய  
இந்த நூல்களில் யாழ்ப்பாணனின் கவியுள்ளத்தை நன்கு  
தரிசிக்கலாம். குழந்தைகளுக்காக அவர் எழுதிய பாடல்கள் பல  
போதனைகளை வழங்குவதுடன், துள்ளல் இசையுடன் பாடக்  
கூடிய சந்தப்பாடல்களாகவும் விளங்குகின்றன.

கணிதநூல்கள், கவிதை நூல்கள் பலவற்றைத் தந்த  
யாழ்ப்பாணன் வே.சிவக்கொழுந்து அவர்கள் நவீனம்  
ஒன்றையும் எழுதியுள்ளார். இருபத்தேழு ஆண்டு நிகழ்ச்சிகளை  
இருபத்தேழு அத்தியாயங்களில் சித்திரித்து, “ஜீவயாத்திரை”  
என்ற பெயரில் 1965 இல் இந்நாவல் வெளிவந்தது.

ஈழத்து அறிஞர்களையும் தமிழக அறிஞர்களையும்  
இந்தியத் தலைவர்களையும் மதித்துப் போற்றியதோடு  
மட்டுமல்லாமல், தமது கவிதைகளினூடாகவும் ஆராதனை  
செய்த கவிஞர் யாழ்ப்பாணன் அவர்கள் தமது எளிமையான  
கவிதைகளால் ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் இடம்பிடித்து  
வடமராட்சி வடக்குப் பிரதேசத்திற்குப் பெருமை சேர்த்தவர்  
ஆவார்.

வடமராட்சி வடக்கு பிரதேச இலக்கிய ஆளுமைகள்  
பற்றிய இச்சிறுகட்டுரையானது மதுரைப் பண்டிதர், இலக்கிய  
கலாநிதி க. சச்சிதானந்தன்(1921 - 20080 அவர்களின்  
வரலாற்றை உள்ளடக்காவிடின் முழுமைபெறாது.

பண்டிதர் க.சச்சிதானந்தன் அவர்களின் தந்தையார்  
சோதிட வல்லுநர் தும்பளை கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள்

ஆவார். காங்கேசன்துறை மாவிட்டபுரத்தை சேர்ந்த தெய்வானைப்பிள்ளையை கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் மணம் முடித்த காரணத்தினால் மாவிட்டபுரத்திற் பிறந்தது, ஆரம்பக் கல்வியை காங்கேசன்துறை நடேஸ்வராக் கல்லூரியில் பெற்றாரெனினும், இடைநிலைக் கல்வியைப் பருத்தித்துறை சித்திவிநாயகர் வித்தியாலயத்திலும் ஹாட்லிக் கல்லூரியிலும் பெற்றவர் பண்டிதர் க. சச்சிதானந்தன். அதுமட்டுமன்றி, தமது இறுதிக்காலம் வரை தும்பளையில் வசித்தும் வந்தார். இதனால் பண்டிதர் க.சச்சிதானந்தன் அவர்கள் வடமராட்சி வடக்கு பிரதேசத்தின் ஒரு “முதுசொம்” ஆவார்.

பண்டிதர் சச்சிதானந்தன் அவர்கள் உயர்கல்வியை யாழ்ப்பாணம் பரமேஸ்வராக்கல்லூரியில் பரமேஸ்வர பண்டித ஆசிரிய கலாசாலையிலே பெற்றார். இங்கு மூன்றாண்டுகளிற் பண்டிதராகி பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியர் தரம் பெறும் வாய்ப்பும் இருந்தது. மூன்றாண்டு காலப் படிப்பை இரண்டாண்டு களிலேயே முடித்துக்கொண்டு மதுரைப் பண்டித பரீட்சைக்குத் தோற்றி திறமைச் சித்தி பெற்ற சச்சிதானந்தன் அவர்கள் மதுரைப் பண்டிதருமானார். பரமேஸ்வராக்கல்லூரி அதிபரின் அனுமதியுடன் ஆங்கிலம் கற்று பீ.ஏ சிறப்புப் பட்டமும், லண்டன் Inter science பரீட்சைச் சித்தியும் பெற்றார். பின்னர் லண்டன் முதுகலைமாணிப் பட்டத்தையும் இவர் பெற்றுக் கொண்டார். யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம் இவருக்கு கௌரவ இலக்கிய கலாநிதிப் பட்டத்தை வழங்கி தன்னைப் பெருமைப்படுத்திக் கொண்டது. நீர்கொழும்பு புனித மரியாள் கல்லூரியிலும் உடுவில் மகளிர் கல்லூரியிலும், யாழ் மத்திய கல்லூரியிலும், யாழ்ப்பாணம் பரமேஸ்வராக்கல்லூரியிலும் கணித ஆசிரியராக விளங்கிய பண்டிதர் சச்சிதானந்தன் பலாலி ஆசிரியர் கலாசாலையில் உளவியல் விரிவுரையாளராகவும் உப அதிபராகவும் விளங்கியுள்ளார்.

தமது தந்தையாரிடம் வானியலும் சோதிடக்கலையும் கற்றுத்தேர்ந்ததோடு சிவப்பிரகாச தேசிகரிடமும் சுப்பிரமணிய சாஸ்திரிகளிடமும் சமஸ்கிருதத்தையும் கற்றுத் தேர்ந்த

பண்டிதர் க. சச்சிதானந்தன் அவர்கள், தமிழ், ஆங்கிலம், சமஸ்கிருதம் ஆகிய மூன்று மொழிகளிலும் தேர்ச்சி பெற்று மும்மொழி வித்தகராக விளங்கினார். பண்டிதர் சச்சிதானந்தன் அவர்கள் சாகும்வரை எழுத்துத்துறையில் பிரகாசித்தவர். ஆனந்தத்தேன், யாழ்ப்பாணன், பண்டிதர், சச்சி முதலான புனை பெயரில் கவிதைகளையும் கட்டுரைகளையும் நாடகங்களையும் சித்திரங்களையும் காவியங்களையும் எழுதி வந்தவர் இவர். நாவல் ஒன்றையும் இவர் படைத்துள்ளார். இவர் எழுதிய பாடலின்,

“சாவில் தமிழ் படித்துச் சாக வேண்டும் - என்றன்  
சாம்பல் தமிழ் மணந்து வேக வேண்டும்”

என்ற வரிகள் இன்றும் எங்கள் உணர்வை உசுப்புவன.

பண்டிதர் க.சச்சிதானந்தன் எழுதிய நூல்கள் ஒரு பெரும் பட்டியலில் அடங்குவன. அவற்றுள் ஆனந்தத்தேன்(கவிதை), தியாக மாலை வரலாறு, யாழ்ப்பாணக் காவியம், தமிழர் யாழியல், மஞ்சுகாசினியம், இயங்கு தமிழியல், Fundamentals of Tamil Prosody, இலங்கைக் காவியம், பருவப் பாலியர் படும் பாடு, மஞ்சு மலர்க்கொத்து(சிறுவர் பாட்டு), எடுத்த மலர்களும் தொடுத்த மாலையும் என்பன குறிப்பிடற்குரியன.

பண்டிதர் க.சச்சிதானந்தன் அவர்கள் யாழ் நூல் தந்த சுவாமி விபுலானந்தரின் படியெடுக்கும் மாணவராக இருந்துள்ளார் என்பதும் பல ஆய்வரங்குகளிலே தமிழ் இலக்கணம், உளவியல், வானியல் ஆகிய விடயத்தலைப்புகளில் ஆய்வுக்கட்டுரைகளை படித்தவர் என்பதும் இவருக்குச் சிறப்புத் தருவன. சாகித்திய ரத்னா விருது, இலக்கியப் பேரவை விருது, கலா கீர்த்தி தேசியவிருது போன்ற பல்வேறு விருதுகளையும் கவிதைக்காகப் பல பரிசுகளையும் பெற்ற ஒரே ஒரு முதுபெரும் கவிஞராக விளங்கியவர் பண்டிதர் க. சச்சிதானந்தன் அவர்களே என்பது வடமராட்சி வடக்குப் பிரதேசத்துக்குப் பெருமை சேர்ப்பதாகும்.

இக் கட்டுரையில் எடுத்தாளப்பட்ட இலக்கிய ஆளுமைகள் அனைவரும் அமரத்துவம் எய்தியவர்கள் ஆவர். இன்றும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் வீச்சுள்ள இலக்கிய

கர்த்தாக்களையும் படைப்பாளிகளையும் இக்கட்டுரையிற்  
 குறிப்பிடாமலே அவர்கள் குறித்த பூரண விபரங்களைப்  
 பெற்றுக் கொள்ள முடியாமற் போனமையே காரணமாகும்.  
 இதேபோல வடமராட்சி வடக்கு பிரதேசத்திலிருந்து புலம்  
 பெயர்ந்து வாழும் படைப்பாளிகளின் பெயர்களையும் இங்கு  
 குறிப்பிட முடியவில்லை. ஆனால் இவர்கள் அனைவரும்  
 இக்கட்டுரையிற் குறிப்பிட்ட இலக்கிய ஆளுமைகளின் வழி  
 வந்தவர்களே. இவர்கள் மரபு இலக்கியத்துக்கும் நவீன  
 இலக்கியத்துக்கும் வளம் சேர்த்து வருகிறார்கள். "கருவிலே  
 திருவுடையார்" எனச் சிறப்பிக்கப்படும் வடமராட்சி மண்ணின்  
 மைந்தர்கள் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்திற்குச் செய்த  
 பங்களிப்புகள் கணிசமானவை. அப்பங்களிப்புகளுள்  
 வடமராட்சி வடக்குப் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த இக்கட்டுரையிற்  
 குறிப்பிட்ட பதின்மூன்று ஆளுமை களும் முதன்மையான  
 பங்களிப்புகளை வழங்கி யுள்ளார்கள் என்பதை ஈழத்துத் தமிழ்  
 இலக்கிய வரலாறு நன்கு பதிவு செய்துகொள்ளும்.

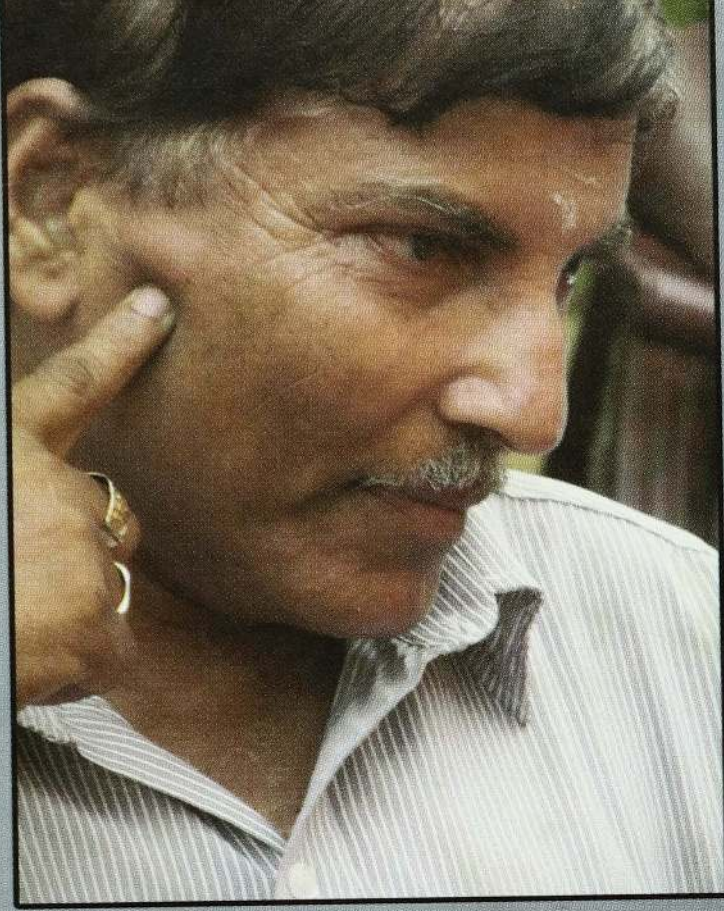
**வெகுநேர நூலகம்**  
**அந்நியானகம்**





253261





பல்துறை சார்ந்த கட்டுரைகளின் தொகுப்பு நூல் இது. இக்கட்டுரைகள் வெவ்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் எழுதப்பட்டவை. சில, ஆய்வரங்குகளில் சமர்ப்பிக்கப்பட்டவை; சில, சிறப்பு மலர்களுக்கென எழுதப்பட்டவை. ஆனால், இக்கட்டுரைகள் பாவற்றினதும் தொனிப்பொருள் அறிகைசார் விடயங்களைத் தெளிவுபடுத்தவே. விரிவான ஆய்வுகளை மேற்கொள்வதற்கான அடிப்படைத் தகவல்களையும் இக்கட்டுரைகள் வழங்குகின்றன; அதேவேளை, சில விடயங்கள் குறித்து, எனது உறுதியான கருத்துக்களையும் முன் வைத்துள்ளன. இக்கருத்துகள் நீண்ட விவாதங்களுக்கு இடமளிக்குமெனின், அதுவே இந்நூலின் பயனுமாகும்.

- த.கலாமணி

